

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATARI "ANITA BLAKE" SERİSİNİN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

SERT, EROTİK, TEHLİKELİ
BİR KARANLIK FANTEZİ

B&S

BEŞİNCİ ROMAN

Ücretsiz PDF

<https://rantey.org>

ARTEMIS

Meredith Gentry

"UNUTULMAZ
KARAKTERLER VE
ŞEYTANİ ZEKÂ. ORTAYA
MÜTHİŞ BİR HİKÂYE.
MÜSTEHCEN BİR
EĞLENCE ÇIKARIYOR."
-PUBLISHERS WEEKLY

Ben Meredith Gentry. Los Angeles'ta dedektif olsam da aslında peri diyarının prensesiyim.

Aynı zaman da halam olan Kraliçe Andais izin vermediğinden peri diyarında sıkışıp kaldım. Yanımda korumalığımı yapan genç adamlardan başka kimsem yok. Ve hâkimiyetimi devam ettirebilecek bir çocuğum olsun diye uğraşıyorken onlar da bana yardım ediyorlar, yoksa asla tahta oturamam. Bu yolda en büyük adaylardan biri Mistral, yani Kraliçe'nin koruması. Fakat Mistral'in dokunuşu öyle güçlü ki Kraliçe bile bu birlikteliğe karşı koyamıyor. Çünkü Mistral dokunuşuyla yıllardır ortada olmayan büyüü uyandırdı. Kimsenin karşı koyamadığı bu büyü benim için bir umut olabilir ve ben de peri diyarında hüküm sürebilirim. Tabii, peşimi bırakmayan karanlıktan kurtulabilirsem...

"Karakterler sansürsüzce anlatılan ateşli sahnelerle okurların başını döndürüyor."

-Starburst magazine

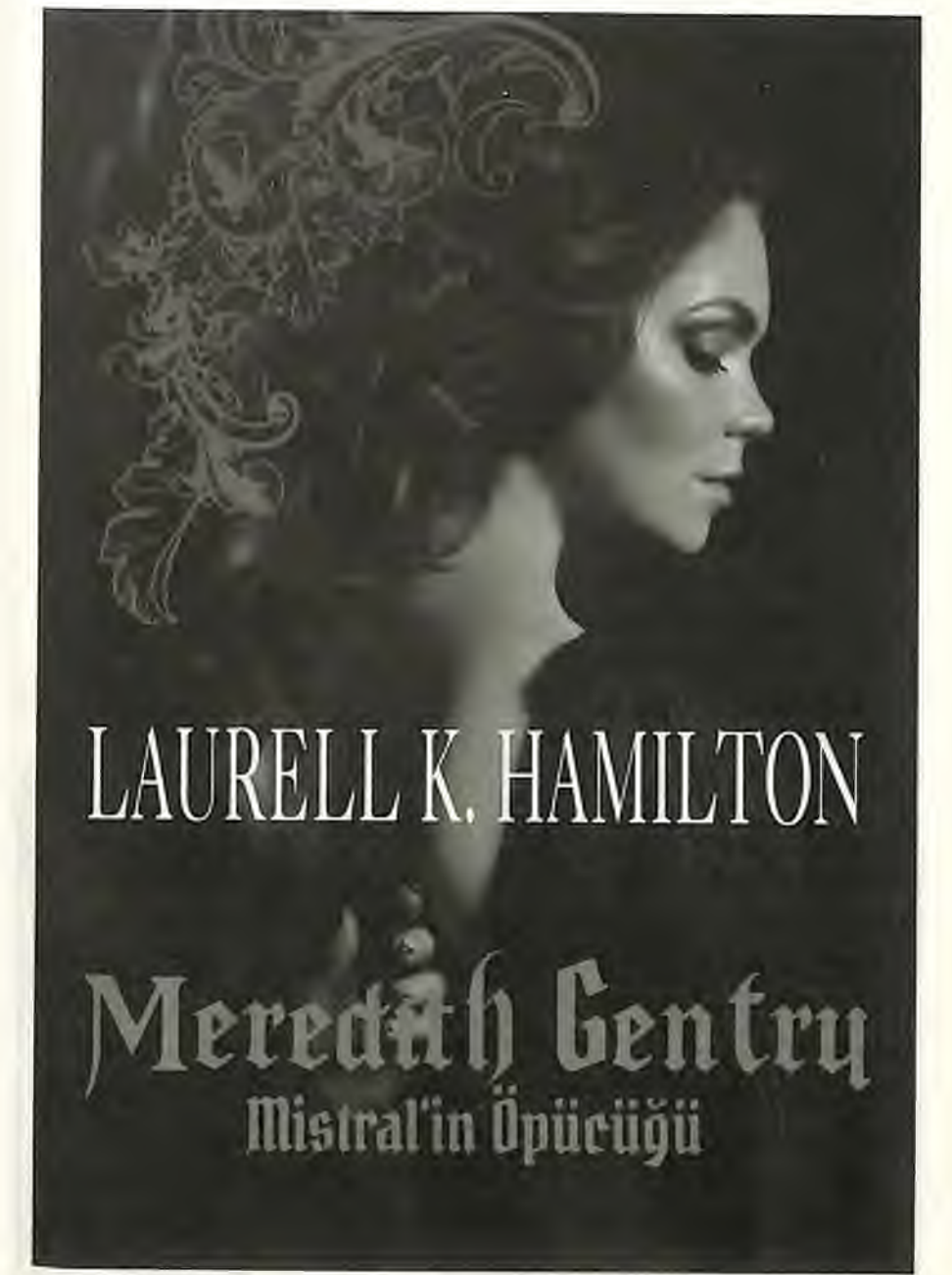
"Böyle üretken bir hayal gücüne sahip bir yazar daha okumadım."

-Hanan Cebeci

Artemis Severler
artemiskitap
artemisayrilar

LAURELL K. HAMILTON

Meredith Gentry
Mistral'in Öpücüğü

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

ARTEMIS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

LAURELL

K. HAMILTON'IN

GİZEM, BÜYÜ, KORKU VE

ROMANTİZM TEMALI SERİSİ

"ANITA BLAKE", HER ROMANIYLA

NEW YORK TIMES ÇOKSATAR

LİSTEŞİNE GİRDİ.

VAMPİR AVCISI ANITA BLAKE'İN

MACERALARI, DÜNYA ÇAPINDA

MİLYONLARCA OKURA ULAŞTI.

HAMILTON, EŞİ, KIZI,

DÖRT BULDOĞ VE SAYISI

DURMADAN DEĞİŞEN

BALIKLARI İLE ST. LOUIS,

MISSOURI'DE YAŞIYOR.

WWW.LAURELLKHAMILTON.ORG

ADRESİNDEN YAZAR HAKKINDA

DAHA FAZLA BİLGİYE

ULAŞABİLİRSİNİZ.

ARTEMİS

AB/634
ABG/330
AÇ/988
A/55

MEREDITH GENTRY - MISTRAL'İN ÖPÜCÜĞÜ

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı: *Mistral's Kiss*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

Editör: Damla Taşdemir

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Merve Güven

1. Basım: Nisan 2019

ISBN: 978 - 605 - 304 - 453 - 6

Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Telif Hakları aracılığıyla Alfa Basım Yayımlarım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 513 34 20

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jonathon'a...

Kusursuz kelimeleri ararken kusursuz anları kaçıyorum
ve sen, aradığımın kusursuzluk değil mutluluk olduğunu
hatırlatıyorsun...

1

Sıcak bir ten ve kurabiye hayalleri kurdum. Seksi anladım ama kurabiyeler... neden kurabiyeler? Ama rüya görürken bilinçaltım bunları seçmişti. Los Angeles'taki dairemin küçük mutfağında bir şeyler yiyorduk –artık o dairede sadece rüyalarımda kalıyordum. Biz dediğim, ben Prenses Meredith -Amerika topraklarında doğan tek *sidhe* asili- ve kraliyet korumalarımı, daha doğrusu bir düzineden fazla erkeğim.

Etrafımdaki erkeklerin derileri en koyu gecenin siyahı, kar beyazı, yeni açmış yaprakların yeşili, ormanın zemininde ölen yaprakların kahverengisiydi. Gökkuşağı renklerindeki erkekler etrafımda çıplak dolaşıyordu.

Dairenin gerçek mutfağına üç kişi zor sığardık ama rüyamda, erkekler dolapların, ocağın ve lavabonun arasında

çok geniş bir salondaymış gibi dolaşıyordu.

Kurabiye yiyorduk çünkü yeni seks yapmıştık. Seks insanı acıktıran bir şeydir. Etrafımdaki erkekler tamamen çıplaktı ve çok zarif hareket ediyorlardı. Bazılarını daha önce hiç çıplak görmemiştim. Yaz güneşinin ışığı renginde, kristallerin şeffaflığında deri rengine sahip olanlar vardı; bunlar daha önce görmediğim ve periler arasında var olduğunu bilmediğim renklerde. Güzel bir rüya olması gerekiyordu aslında ama değildi. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum; mutlu görüntülerin sadece altındaki çirkinlikleri gizlemek için bir illüzyon olduğunu bildiğiniz rüyalardandı.

Kurabiye tabağı çok masum, çok sıradandı ama beni rahatsız ediyordu. Erkeklerle dikkat etmeye, vücutlarına dokunmaya, sarılmaya çalışıyordum ama hepsi ben orada değilmişim gibi davranıyor, bir kurabiye alıyor ve ısıırıyordu.

Soluk yeşil derisi ve yemyeşil gözleri olan Galen bir kurabiye aldı ve ısırıldı, ağzının kenarından bir sıvı fışkırdı. Yoğun ve koyu renkli bir şeydi. Öpülesi ağzından dökülen koyu renkli sıvı beyaz tezgâhın üzerine yayıldı. Tek bir damla etrafa saçıldı ve genişlemeye devam etti; çok kırmızıydı, çok tazeydi. Kurabiyeler kanıyordu.

Kurabiyeye vurarak Galen'in elinden düşürdüm. Erkeklerin daha fazla yememesi için tepsiyi masanın üzerinden aldım. Tepsinin içi kan doluydu. Kan, tabağın kenarından ellerime aktı. Tepsiyi düşürdüm ve kırıldı. Erkekler kırık camların arasından kurabiyeleri yerden yemeye niyetlenmiş gibi çömeldi. Erkekleri iterken bağırdım. "Hayır!"

Doyle kara gözlerini üzerime çevirdi. "Ama çok uzun

zamandır bir şey yemedik.”

Bütün rüyalarda olduğu gibi bu rüya da değişti. Şimdi etrafı ağaçlarla çevrili bir açıklıktaydım. Ağaçların ardında, soluk kış gecesinin içinde tepeler yükseliyordu. Karlar pürüzsüz bir battaniye gibi yeri örtüyordu. Ben bileklerime kadar kara gömülüydüm. Üzerimde karlar kadar beyaz bir gecelik vardı. Kollarım soğuk geceye rağmen çıplaktı. Donmam gerekirdi ama üşümüyordum. Rüyaydı, sadece bir rüyaydı.

Sonra açıklığın ortasında bir şey fark ettim. Bir hayvandı bu; küçük, beyaz bir hayvan. Karlardan daha beyazdı. *Belki de bu yüzden görmedim*, diye düşündüm. Derimden ve geceliğimden daha beyazdı, adeta parılıyordu.

Hayvan kafasını kaldırdı ve havayı kokladı. Küçük bir domuza benziyordu ama burnu ve bacakları daha uzundu; daha önce böyle bir domuz görmemiştim. Karlı tarlanın ortasında dikilmeme rağmen hiçbir yerde ayak izleri yoktu, hayvanın açıklığın ortasına kadar yürümüş olması imkânsızdı. Sanki birden karşımda belirmişti.

Ağaçlardan oluşmuş çembere baktım, sadece bir anlığına. Sonra kafamı kaldırdığımda hayvanın büyüdüğünü gördüm. Yüzlerce kilo daha ağırdı ve boyu dizlerimi geçiyordu. Bakışlarımı tekrar kaçırmadım; hayvan büyümeye devam etti. Neler olduğunu göremedim ama bir çiçeğin açılmasını izlemek gibiydi; gözlerimin önünde büyüdükçe büyüyordu. Şimdi omuzları belime geliyordu, geniş omuzları tüylüydü. Daha önce bu kadar tüylü bir domuz görmemiştim, sanki üzerinde beyaz bir kürk vardı. Çok evcil

duruyordu. Garip ve uzun burnunu bana çevirdi, ağzından çıkan sivri ve uzun dişleri gördüm. Dişlerimi fildişi beyazlığıyla parlarken görünce içime yeni bir huzursuzluk düştü.

Burayı terk etmeliyim, diye düşündüm. Ağaçlardan çemberi terk etmek için arkama döndüm. Çember şimdi gözüme çok düzgün, çok planlanmış geliyordu. Kazayla böyle bir yerin oluşması mümkün değildi.

Arkamda bir kadın duruyordu, o kadar yakınımdaydı ki ölü ağaçların arasında esen rüzgârla dalgalanan başlıklı perlerini geceliğimin eteklerine değdi. Dudaklarımda bir, *kim*, sorusu belirdi ama kelimeyi ağzımdan çıkartamadım. Yaşlı kadın buruşmuş ve renk değiştirmiş elini bana uzattı; zarif ve küçük eli hâlâ güçlüydü. Gençliğin gücünü tamamen içinde barındırmıyordu elbette ama yaşla gelen bir güçtü bu. Birikmiş bilgilerin, uzun kış gecelerinde edinilen bilgeliğin gücüydü. Karşımda bir ömürlük -hayır, birkaç ömürlük- bilgi birikimi olan birisi vardı.

Cadı her zaman çirkin ve zayıf biri olarak betimlenirdi. Ama tanrıçanın cadı sureti öyle değildi ya da benim gördüğüm, öyle bir şeye benzemiyordu. Bana gülümsedi, bu gülümseme, ihtiyacım olan bütün sıcaklığı barındırıyordu. İçinde kamp ateşleri başında edilmiş binlerce sohbeti, yüzlerce soruyu ve cevabı, sayısız ömür boyunca edinilen ve biriktirilen bilgileri barındırıyordu. Bilmediği hiçbir şey yoktu; tabii, eğer ben doğru soruyu bulabilirsem.

Kadının elini tuttum, derisi çok yumuşaktı, bir bebeğinki gibiydi. Buruşuktu ama yine de pürüzsüz gibiydi; yaşlılığın, gençlerin bilmediği bir güzelliği vardı.

Cadının elini tutarken kendimi tamamen ve kusursuz bir biçimde güvende hissettim, sanki bu huzuru hiçbir şey bozamazdı. Bana gülümsedi, yüzünün geri kalanı başlığının gölgesinde kayboluyordu. Elini elimden çekti; ona tutunmaya çalıştım ama başını iki yana salladı. Dudakları kıpırdamasa da sesini duydum. “Yapman gereken işler var.”

“Anlamıyorum,” dedim. Nefesim ağzımdan buharlaşıp çıkıyordu ama cadı için aynısı geçerli değildi.

“Onlara yiyecek başka şeyler de ver.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum.”

“Arkana dön,” dedi. Bu sefer dudakları kıpırdadı ama nefesi hâlâ geceyi renklendirmiyordu. Sanki nefes almadan konuşuyordu ya da nefesi de kış gecesi kadar soğuktu. Elinin sıcak mı yoksa soğuk mu olduğunu hatırlamaya çalıştım ama beceremedim. Tek hatırladığım şey huzur ve güvendi. “Arkana dön,” dedi. Ve bu sefer döndüm.

Açıklığın ortasında beyaz bir boğa vardı –ya da en azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Omuzları şimdi başımın seviyesindeydi. Üç metre boyunda olmalıydı. Öne eğik başının ardında kaslı devasa omuzları dikkat çekiyordu. Kafasını kaldırıncı fildişine benzer uzun dişleri açığa çıkıyordu. Bu bir boğa değildi ama büyük bir domuzdu –hayatına küçük bir domuzcuk olarak başlamıştı. Fildişinden bıçaklara benzer dişleri şimdi bana bakarken parılıyordu.

Ona döndüğümde cadı yerinde değildi. Kış gecesinde yalnızdım. Pekâlâ, arzu ettiğim kadar yalnız değildim. Arkama baktım ve yaratığa benzer domuzun karşısında dikilip bana baktığını gördüm. Ayaklarımın altındaki kar

şimdi soğuktu. Tüylerim diken diken oldu ama sebebi soğuk muydu korku muydu bilemedim.

Şimdi kalın beyaz tüyleri tanıyordum. Çok yumuşak görünüyorlardı. Ama kuyruğu arkasında uzanıyordu ve uzun burnunu göğe kaldırdı. Nefesi ağzından buharlaşıp çıktı. Bu, kötüydü. Demek ki gerçekte, ya da bana zarar verebilecek kadar gerçek sayılırdı.

Mümkün olduğunca hareketsiz kaldım. Hiç kıpırdamadığımı sanıyordum ama hücumla geçti. Toynaklarının altındaki kar üzerime gelirken geriye savruldu.

Büyük bir makinenin üzerime gelmesini seyretmek gibiydi. Gerçek olamayacak kadar büyüktü, böyle bir şey olamazdı. Silahım yoktu. Bu yüzden arkamı dönüp koşmaya başladım.

Arkamdaki domuza baktım. Toynakları, donmuş zemin parçalıyordu. Çığlığa benzer bir ses çıkarttı. Kendime hâkim olamayıp tekrar arkama baktım. Gecelik ayaklarıma dolandı ve yere düştüm. Karın üzerinde yuvarlandım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama gecelik bacaklarıma dolaşmıştı. Kurtulamadım. Kalkamadım. Kaçamadım.

Domuz neredeyse üzerimdeydi. Nefesi buhar bulutları saçıyordu. Etrafa karlar saçıyor, beyazlığın içindeki donmuş kara toprak parçalanarak açığa çıkıyordu. Kaçınılmaz ölümü beklerken zamanın anlamını yitirdiği anlardan birini yaşıyordum. Beyaz domuz, beyaz karlar, beyaz dişler... hepsi ay ışığının altında parlıyordu. Domuz yine korkunç çığlığını attı.

Kalın kürkü çok yumuşak görünüyordu. Beni öldürür-

ken ve üzerimden geçerken yumuşaklığı hissedeceğimi biliyordum.

Arkama uzandım, bir ağaç dalına tutunmak ve kendimi karların içinden çekmek için uğraştım. Elime bir şey değdi ve onu kavradım. Dikenler elimi kesti. Ağaçların arasında dikenli sarmaşıklar vardı. Sarmaşığı kullanarak ayağa kalktım. Dikenler ellerime ve kollarıma battı ama başka tutunacak bir şey yoktu. Domuz çok yakındı, soğuk havada keskin ve ekşi kokusunu alabiliyordum. Karların içinde ölecek değildim.

Dikenler etlerimi kesti, beyaz geceliğimi kana buladı; karların üzerine kırmızı damlalar saçıldı. Sarmaşıklar ellerimin altında bir bitkiden daha canlı gibiydi. Sırtımda domuzun nefesinin sıcaklığını hissettim ve dikenli sarmaşıklar bir kapı gibi aralandı. Dünyam tepetaklak oldu ama tekrar görebildiğimde nerede olduğumu anladım. Şimdi dikenlerin diğer tarafındaydım. Domuz sert ve hızlı bir darbeye dikenlere çarptı, sanki içinden geçip gitmeyi planlıyordu. Bir an için başaracağını sandım ama dikenler hayvanı yavaşlattı. Domuz öne atılmaktan vazgeçti ve büyük burnuyla dişlerini kullanarak sarmaşıklara saldırdı. Sarmaşıkları parçalayacak, ayakları altında ezecekti ama beyaz kürkünde şimdi kanlı çizikler vardı. Sarmaşıkları aşıya bile kan kaybedecekti.

Rüyalarımda veya öngörülerimde hiç gerçek dünyada sahip olmadığım bir büyü gücüm olmazdı. Fakat şimdi vardı. Kanlı elimi domuza doğru uzattım. *Kana*, diye düşündüm. Küçük yaraların hepsinden kan akmaya başladı

ama yaratık dikenlerle mücadeleye devam etti. Sarmaşıklar topraktan söküldü. *Daha fazla*, diye düşündüm. Elimi yumruk yaptım ve açtığımda yaralar daha da derinleşti. Yüzlerce kırmızı ağızdan beyaz kürküne kanı aktı. Yanlarından kanlar akarken öfkeyle değil meydan okurcasına ciyaktı. Acıyla ciyaktı.

Sarmaşıklar vücuduna dolandı. Domuz dizleri üzerine çöktü ve sarmaşıklar hayvanı donmuş zemine sapladı. Artık beyaz değil kırmızı bir domuzdu. Kanla kızarmıştı.

Elimde bir bıçak vardı. Yıldız gibi parıldayan beyaz bir bıçaktı. Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Kanlı zeminde yürümeye başladım. Domuz gözlerini devirdi, şimdi bile yapabilse beni öldürecekti.

Bıçağı gırtlığına soktum ve bıçağı geri çektiğimde karların üzeri ve derim kana bulandı. Kan sıcaktı. Yarası şimdi sıcak ve canlı koyu kırmızı bir fiskiye gibiydi.

Kan karları eriterek zengin siyah toprağa geçti. Topraktan minik bir domuzcuk çıktı, bu seferki beyaz değildi, cılız ve altın renginde şeritleri olan bir şeydi. Bir buzağı renklerindeydi. Domuz bir çığlık attı ama kimsenin cevap vermeyeceğini biliyordum.

Yavruyu yerden aldım; o da bir köpek yavrusu gibi kendini bana bıraktı. Çok sıcaktı, çok canlıydı. Üzerimdeki başlıklı pelerinle ikimizi sardım. Geceliğim şimdi siyahtı, sebebi kan değildi ama sade bir siyahtı. Domuzcuk kendini sıcak ve yumuşak pelerinime bıraktı. Botlarımın üst kısmı kürklüydü, yumuşak ve sıcaktı. Beyaz bıçak hâlâ elimdeydi ama temizdi, sanki kan kendini yakarak yok etmişti.

Güllerin kokusunu aldım. Arkama döndüm ve beyaz yaratığın ortadan kaybolduğunu gördüm. Dikenli sarmaşıkların şimdi yeşil yaprakları ve çiçekleri vardı. Çiçekler beyaz ve pembeydi, soluk pembeden somon rengine kadar farklı tonlar bir aradaydı. Güllerden bazıları o kadar koyu bir pembeydi ki neredeyse mordu.

Havaya vahşi güllerin tatlı kokusu doldu. Açıklığı çevreleyen ağaçlar artık ölü değildi, filizlenmeye ve yeşillenmeye başladılar. Domuzun öldüğü ve sıcak kanın döküldüğü yerden yaşam yayıldı.

Minik domuzcuk ağırlaştı. Bakışlarımı aşağıya indirdim ve onun iki misli büyüdüğünü gördüm. Domuzcuğu karların üzerine koydum ve önceki yaratık gibi bu da büyümeye başladı. Yine değişimi göremedim ama bir çiçeğin açması gibiydi.

Karların üzerinde yürüdüm ve hızla büyüyen domuz itaatkâr bir köpek gibi yanımda yürüdü. Bizim bastığımız yerlerde karlar eridi ve toprağa yaşam döndü. Domuz bebek çizgilerini kaybetti ve siyahlaştı. Omzu belimin seviyesine geldi ve büyümeye devam etti. Sırtına dokundum ve tüyleri yumuşaktı ama dokusu kabaydı. Sağrısını okşadım ve bana yanaştı. Yürüdük ve yürüdüğümüz yerlerde dünya yeniden yeşerdi.

Küçük bir tepenin üzerine çıktı, artan ışıgın ortasında gri ve soğuk bir taş duruyordu. Gün doğuyor, doğu ufkunda koyu kırmızı bir yara gibi büyüyordu. Güneş kanla gelir ve kanla ölürdü.

Domuzun şimdi uzun dişleri vardı, küçük ve bükülmüş

dişlerdi ama ben korkmuyordum. Elime burnunu değdir-di; burnu çok yumuşaktı, büyük bir parmağa benziyordu ama daha çevikti, daha önce dokunduğum domuz burun-larına benzemiyordu. Hoş bir ses çıkarttı ve beni gülümset-ti. Sonra döndü ve tepeden aşağıya koşmaya başladı; kuy-ruğu arkasında bir bayrak gibi havaya dikildi. Ayaklarının değdiği yerlerde toprak yeşerdi.

Tepenin üzerinde yanımda pelerinli bir figür vardı ama daha önceki tanrıçanın gri cübbeli cadı sureti değildi. Bu, erkekti ve benden daha uzundu, omuzları genişti ve uzakta büyümeye devam eden domuzun kürkü gibi siyah başlıklı bir pelerini vardı.

Elini bana uzattı ve elinde bir boynuz vardı. Büyük bir domuzun dişinden oyulmuş gibiydi. Beyaz ve tazeydi, üze-rinde hâlâ kan vardı, sanki beyaz büyük domuzdan alın-mıştı. Ama ben elimi uzatırken boynuz temiz ve cilâlanmış bir forma büründü, sanki yıllardır kullanılan bir şeydi, sanki bir sürü elin dokunduğu bir aletti. Artık rengi beyaz değil geçen yıllarla aşınmış zengin bir kehribar rengiydi. Ben ellerine dokunmadan önce boynuzun altın çerçevesi bir kupaya dönüştüğünü gördüm.

Ellerimi ellerinin üzerine koydum ve ellerinin de pele-rini gibi siyah olduğunu fark ettim. Fakat bunun benim Doyle'um veya Karanlık'ım olmadığını biliyordum. Bu, tanrıydı. Başlığına baktım ve bir an için domuzun kafa-sını gördüm, sonra bir insan ağzı bana gülümsedi. Yüzü, tanrıçanın yüzü gibi gölgelerin içindeydi çünkü tanrıların yüzleri her zaman bir gizemdi.

Ellerimi boynuzdan kupanın üzerine koydu, süslemeli altın yüzey parmaklarımın altında neredeyse çok yumuşaktı. Ellerimi kupaya bastırırken bıçağın nereye gittiğini merak ettim.

Hiçbir erkeğin ve her erkeğin sesi olan pes bir ses tonuyla, “Ait olduğu yere,” dedi. Bıçak, kupanın içerisinde baş aşağıya belirdi, yine parıldıyordu, sanki boynuzdan ve altından kupanın içerisine bir yıldız düşmüştü. “İç ve neşelen.” Sonra kendi şakasına kendisi güldü. Kupayı dudaklarıma götürdü ve kendi kahkahasının sesinde kayboldu.

Kupadan bir yudum aldım ve içinde şimdiye kadar içtiğim ev tatlı içkinin olduğunu anladım. Balla yoğunlaştırılmıştı ve dilimin üzerinde yaz güneşini gezdirir gibi sıcak olduğunu fark ettim, boğazımı okşadı. Yutkundum ve sıradan içkilerden daha etkili olduğunu anladım.

Güç en sarhoş edici içkiydi.

2

Uyandığımda etrafımda yüzler vardı; üzerinde yat-tığım yatak bana ait değildi. En karanlık gecenin siyahı, bembeyaz karların beyazı, yeni yaprakla-rın soluk yeşili, yaz güneşinin altını ve zengin toprak olma-ya aday ezilmiş yaprakların kahverengimsi yüzler gördüm. Fakat içlerinde bütün renkleri içinde barındıran parlak kristale benzer, tenin içine elmas oyulmuş gibi soluk bir deri yoktu. Gözlerimi kırptırdım ve merak ettim -rüyamı hatırladım- kurabiyeler neredeydi?

Doyle'un pes sesi sanki uzaklardan geliyordu. "Prenses Meredith, iyi misin?"

Doğrudum, siyah ipek örtülerin üzerinde çıplaktım ve örtülerin soğukluğunu hissettim. Kraliçe yatağını bu

gece bize vermişti. Kalçama gerçek kürk değiyordu, neredeyse canlı olacak kadar yumuşaktı. Kürk hareket etti ve Kitto'nun yüzü açığa çıktı. Masmavi gözleri, soluk yüzünde çok büyük duruyordu ve içinde hiç beyaz yoktu. Bu renk, Seelie rengiydi ama gözler bir goblina aitti. Kitto, son büyük goblin-*sidhe* savaşının çocuğuydu. Kusursuz, soluk renkli vücudu çok uzun değildi, zarif bir görünümü vardı, erkeklerim arasında benden kısa olan tek kişiydi. Kürklerin içine girmiş bir çocuğa benziyordu, yüzü tüylerin arasından bir Sevgililer Günü kartı gibi duruyordu. Aslında Hıristiyanlığın ortaya çıkışından bin sene önce doğmuştu. Goblinlerle anlaşmamın bir parçasıydı. Kitto yatağımı paylaştığı için goblinler de benim müttetikimdi.

Eli kolumu buldu ve derimi okşamaya başladı, tedirgin olan *sidhelerin* yaptığı gibi dokunarak rahatlamak istedi. Hiçbir şey söylemeden kendisine bakmamdan hoşlanmamıştı. Çok yakınımdaydı, rüyamda gördüğüm tanrıça ve tanrının gücü benden derisine akmış olmalıydı. Yatağın etrafındaki on beş erkeğin yüzlerinden bir şey hissettikleri belliydi.

Doyle sorusunu tekrarladı. "Prenses Meredith, iyi misin?"

Korumalarımın liderine, sevgilime, öngörümdeki peplerin kadar siyah bir yüzü olan adama baktım. Karların içinde koşan ve toprağa baharı getiren domuzun rengi de siyahtı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, rüyadan ve öngörüden artakalanlardan kurtulmaya çalıştım. Şimdiye ve var olduğum yere odaklanmak için uğraştım.

Örtülerin içinden ellerimi kaldırdım. Sağ elimde boy-

nuzdan yapılmış bir kupa vardı; eski ve sararmış bir parçaydı, altın süslemelerin arasında perilerden sadece birkaçının okuyabileceği semboller göze çarpıyordu. Sol elimde beyaz bıçağı bulmayı bekledim ama elimde değildi. Sol elim boştu. Bir süre elime baktım, sonra kupayı iki elimle havaya kaldırdım.

Rhys, “Tanrım,” dedi. Fısıldamış olmasına rağmen sesi yüksekti.

Doyle, “Evet,” dedi. “Ta kendisi.”

“Sana boynuzdan kupayı verirken ne dedi?” Soruyu soran Abe’di. Saçları soluk yeşil, koyu yeşil, siyah ve beyaz şeritlerden oluşmuş gibi duran Abe’di, örgüleri kusursuzdu. Gözleri birçok insan gözünden birkaç ton daha griydi ama başka bir dünyaya aitmiş gibi durmuyordu. Modern bir Gotik gibi giyinse herhangi bir kulüpte sahneye çıkabilirdi.

Gözleri çok ciddi idi. Çok uzun süredir sarayın sarhoşu ve alay konusuydu. Ama şimdi karşımda duran kişi bambaşka biriydi, bir zamanlar olabileceği kişiydi. Konuşmadan önce düşünen, çabucak ve sıklıkla sarhoş olmak dışında başka işleri de olan biriydi.

Abe yutkundu ve tekrar sordu. “Ne dedi?”

Bu sefer cevap verdim. “İç ve neşelen.”

Abe gülümsedi; gözlerinde hem bilgelik hem hüznü vardı. “Tam ona göre bir söz.”

“Kime göre?” diye sordum.

“Kupa eskiden benimdi. Sembolümdü.”

Yatağın kenarına süründüm ve ayaklarımı yere indirdim. Kupayı ona uzattım. “İç ve neşelen, Abeloec.”

Başını iki yana salladı. “Tanrının lütfunu hak etmiyorum, prenses. Kimseninkini hak etmiyorum.”

Birden, öngörü sayesinde değil de kendi kendime gerçeğin farkına vardım. “Seelie’den herkesin inandığı gibi yanlış kadını baştan çıkarttığın için kovulmadın. Kovuldun çünkü güçlerini kaybettin, sen davetlere katılanları neşelendirip sarhoş edemeyince Taranis seni altın saraydan kovdu.”

Bir gözünden bir damla yaş aktı. Abeloec karşımda duruyordu, daha önce hiç böyle sırtı dik ve gururlu durduğunu görmemiştim. Aslında şimdiki gibi ayık olduğunu da görmemiştim. Muhtemelen unutmak için içiyordu ama hâlâ ölümsüzdü ve bir *sidheydi*, bu yüzden hiçbir içki veya uyuşturucu unutmasını sağlayamazdı. Zihnini bulandırabilir ama hiçbir zaman insanlar gibi kendinden geçemezdi.

Sonunda başıyla onayladı ve gözyaşı yanağından aşağıya süzüldü. Gözyaşını kupanın kenarıyla yakaladım. Tek damla kupanın içine yerçekiminin izin vereceğinden daha hızlı düştü. Diğerlerinin ne olduğunu görüp görmediğini bilmiyordum ama Abe ile birlikte kupanın dibine inen gözyaşına baktık. Gözyaşı dibe ulaştınca bir sıvı açığa çıktı; boynuzdan kupanın içerisinde fokurdayan bir pınardan çıkan su gibiydi adeta.

Şimdi kupa, ağzına kadar koyu altın renkli bir sıvıyla doluydu; burnuma bal ve böğürtlen kokusu geldi, bunlara bir de alkolün kokusu eklendi.

Rüyamda tanrının ellerimi kupaya doladığı gibi şimdi de Abe ellerini ellerime bastırdı. Kupayı kaldırdım ve Abeloec’in dudakları kupanın kenarına dokundu. “İç ve

neşelen,” dedim. “İç ve benim ol.”

İçmeden önce tereddüt etti ve gri gözlerinde daha önce görmediğim bir bilgeliğe şahit oldum. Dudakları kupanın kenarındayken konuştu. İçmek istiyordu. Ellerinin hevesle titremesinden anlayabiliyordum bunu.

“Bir zamanlar bir krala aittim. Sarayının soytarısı olarak işe yaramayınca beni kovdu.” Ellerinin titremesi yavaşladı, sanki her kelimedede kendine biraz daha geldi. “Bir zamanlar bir kraliçeye aittim. Benden hep nefret etti; sözleri ve hareketleriyle de bunu hep belli etti.” Ellerimi tutan elleri sıcak ve sertti. Gözleri koyu bir kömür grisiydi, ortasında bir parça siyahlık vardı. “Hiçbir zaman bir prensese ait olmadım ama senden korkuyorum. Bana yapacaklarından korkuyorum. Diğerlerine yaptıracaklarından korkuyorum. Bundan içersem kaderimin sana bağlanmasından korkuyorum.”

Başımı iki yana salladım ama gözlerine bakmayı hiç bırakmadım. “Ben seni kaderime bağlamam, Abeloec. Tam tersini de yapmam. Sadece, bir zamanlar sana ait olan gücü içmeni söyleyebilirim. Eskisi gibi ol. Bu, benim sana hediye değil. Bu kupa tanrıya, Eş’e ait. Bunu bana verdi ve seninle paylaşmamı istedi.”

“Benden bahsetti mi?”

“Hayır, özel olarak senden bahsetmedi ama bunu diğerleriyle paylaşmamı istedi. Tanrıça benden diğerlerine yiyecek bir şeyler vermemi istedi.” Kaşlarımı çattım, gördüğüm veya duyduğum her şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Öngörüler kelimelere dökmeden kafanızın içinde daha duyarlıydı.

Kalbimdekileri kelimelere dökmeye çalıştım. “İlk sen içeceksin ama son olmayacak. İç ve neler olduğunu görelim.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Kork ama iç, Abeloec.”

“Korktuğum için benim hakkımda kötü şeyler düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sadece hiç korku hissetmemiş olanlar diğerleri hakkında korktukları için kötü şeyler düşünebilir. Ben şahsen hayatı boyunca hiçbir şeyden korkmamış birinin bir yalancı olduğunu veya hayal gücünden yoksun olduğunu düşünürüm.”

Bunu duyunca gülümsedi, sonra bir kahkaha attı, kahkahası tanrınıninkinin yankısı gibiydi. Abeloec, eski tanrılığın-
dan bir parça olan bu kupayı yüzlerce yıl güvende tutmuştu. Eski gücünün gölgesi beklemiş ve olan biteni izlemişti. Kış ile baharın kıyısında bir tepenin üzerinde öngörüyle yolunu bulacak birini aramıştı. Karanlığın ve aydınlığın ortasında, ikisinin arasında bir yerde, hiçbir ölümü veya ölümsüzün dokunamayacağı bir yerde uygun zamanı beklemişti.

Kahkahasını duyunca gülümsedim ve odada kıkırdayanlar oldu. Bulaşıcı bir kahkahaydı. Abeloec gülerse onunla birlikte gülmek zorundaydınız.

Rhys, “Sadece kupayı elinde tutarak beni bile gülümsettin,” dedi. “Yüzlerce yıldır böyle olmamıştın.” Abe çocuksu ve yakışıklı yüzünü bize döndü; üç renkli gözlerinden birinin olması gereken yerde bir yara izi vardı. “İç ve eskiden olduğun şeyden geriye ne kaldığını görelim; ya da içme, bir gölge ve bir espri olmaya devam et.”

Abeloec, “Kötü bir espri,” dedi.

Rhys başıyla onayladı ve gelip yanımızda durdu. Beyaz bukeleri beline kadar iniyor, diğer korumalar gibi kaslı olan vücudunu çevreliyordu. Korumalar içerisinde kısa boylu olanlardandı, bir metre altmış yedi santimetre boy *sidheler*de nadir görülen bir şeydi. “Kaybedecek neyin var?”

Abe, “Yeniden denemeliyim, yeniden diğerleriyle ilgilenmeliyim,” dedi. Bana baktığı gibi Rhys’e baktı, sanki söylediklerimiz Abe için çok şey ifade ediyordu.

Rhys, “İstediğin şey bir şişeye veya bir toza geri dönmekse yap. Kupadan uzaklaş ve bir başkası için,” dedi.

Abeloec’in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Bu, benim. Olduğum şeyin bir parçası.”

Rhys, “Tanrı ismini söylememiş, Abe,” dedi. “Paylaşmasını söylemiş ama kim olduğunu söylememiş.”

“Ama bu benim.”

Rhys, “Ancak alırsan,” dedi. Sesi kısık, berrak ve nazikti, sanki Abe’in neden korktuğunu benden daha iyi anlıyordu.

Abe tekrar, “Bu, benim,” dedi.

Rhys, “O zaman iç,” dedi. “İç ve neşelen.”

Abeloec, “İç ve lanetlen,” dedi.

Rhys koluna dokundu. “Hayır, Abe, inanmak için elinden geleni yap. İç ve neşelen. Bir çoğumuzun güçlerini geri kazandığına şahit oldum, senden daha fazlasını gördüm. Tavrın etkiyi belirleyebilir.”

Abeloec kupayı bırakmaya başladı ama ben yerimden kalktım ve önünde dikildim. “Bu hüznü dolu uzun zaman dilimi boyunca öğrendiğin her şey seninle olacak ama sen hâlâ sen olacaksın. Eskisi gibi daha yaşlı ve daha bilge ola-

caksın. Büyük bir bedelle edinilen bilgelik pişman olunacak bir şey değildir.”

Karanlık ve kusursuz gri gözleriyle bana baktı. “İçmemi istiyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bu seçim senin.”

“Bana emretmiyor musun?”

Kafamı iki yana salladım.

Rhys, “Prenses özgür irade konusunda çok Amerikanvari düşüncelere sahiptir,” dedi.

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,” dedim.

Abe yumuşak bir ses tonuyla, “Ama...” dedi.

Rhys, “Evet,” dedi. “Demek ki karar senin. Senin kararın. Senin kaderin. Hepsi ellerinde. Kendini asabileceğin kadar ipin var diyebiliriz.”

Doyle, “Ya da kendini kurtaracak kadar,” dedi. Gelip diğer yanımda durdu, Rhys’in beyazlığının tepesinde duran karanlık gibiydi. Rhys bir zamanlar ölüm ve yaşam tanrısı Cromm Cruach’tı. Doyle, kraliçenin baş kiralık katiliydi, ama bir zamanlar iyileştirme tanrısı Nodons’tu. Aralarında dikilirken Abeloec’e bakınca gözlerinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Tepenin üzerinde gördüğüm pelerinli figürün bir gölgesi gibiydi.

Abeloec elimdeki kupayı dudaklarına götürdü. Kupayı birlikte kaldırdık ve başını aşağıya indirdi. Dudakları pürüzsüz kupanın kenarında duraksadı, sonra sıvıyı içti.

Kupayı geriye yatırmaya devam etti ve ellerimin kupada kalmasına izin verdiği için dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı. Kana kana içti.

Dizleri üzerinde kupayı bıraktı ve gözlerini kapatıp başını geriye attı. Vücudu geriye büküldü, şimdi kendi çizgili saçlarından bir denizin içinde gibiydi, gözleri hâlâ altındaydı. Bir süre hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki korkmaya başladım. Göğsünün kalkıp inmesini bekledim. Nefes almasını istedim ama almadı.

Uyumuş gibiydi ama bacakları garip bir açıda duruyordu, kimse böyle uyumazdı. Yüz ifadesi yumuşadı ve Abeloec'in yüzünde kalıcı çizgiler olan nadir *sidheler*den biri olduğunu fark ettim, gözlerinin ve ağzının kenarında kırışıklıklar vardı. Uyuyormuş gibiydi; yüzündeki çizgiler düzgünleşti.

Ben de yanında dizlerim üzerine çöktüm ama ellerim hâlâ kupadaydı. Üzerine eğildim ve yüzünün yanına dokundum. Kıpırdamadı. Elimi yüzünün yanında tutarken fısıldadım. "Abeloec."

Gözleri birden açılınca irkildim. Dudaklarımdan hafif bir çığlık çıktı. Bileğimi yüzünün önünde tuttu ve diğer kolunu belime doladı. Doğruldu ve güçlü bir hareketle beni kollarına aldı. Bir kahkaha attı ama bu seferki öngörümdeki yankısı gibi değildi. Kahkahası odayı doldurdu ve diğer erkekler de güldü. Odada, Abe'in erkeksi kahkahası yankılandı.

Abeloec ile birlikte güldüm. Saf neşeden ibaret yüzü bana bu kadar yakınen gülmemek imkânsızdı. Öne eğildi ve ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapattı. Beni öpeceğini biliyor ve bunu istiyordum. Kahkahanın içime dolmasını istiyordum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Erkekler neşeli ve

kaba kahkahalar atmaya başladı. Dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve Abe için ağzımı açtım. Dilini ağzımın içine soktu ve birden meyvelerle balın tadını aldım. Sadece sembolü değildi. Kupanın veya içinde olanın kendisiydi. Dilini öyle bir soktu ki ağzımı iyice açmazsam boğulabiliyordum. Yoğun ve altın renkli sıvıda boğulmak gibiydi. Sarhoş eden kupanın kendisiydi.

Şimdi yerdeydim; o da üzerimdeydi fakat arzu ettiğim gibi öpüp aynı anda çıplak vücudumda sertliğini hissedebileceğim kadar kısa boylu değildi. Altımızda zemini kaplayan kürk vardı. Derimi gıdıklıyor, Abe'in de her hareketine yardımcı oluyordu; sanki Abe ile birlikte beni okşuyordu.

En uygun zamanındaki ayı içimize almışız gibi parıldamaya başladık, ışık derilerimizden dışarıya taşıdı. Saçlarındaki beyaz çizgiler soluk bir maviliğe büründü. Kömür grisi gözleri garip bir biçimde karanlıktı. Gözlerimin parıldadığını biliyordum, şimdi çemberler sırasıyla çimenlerin yeşili, soluk zümrüt yeşili ve erimiş altın rengine bürünmüştü. Her çemberin irisimin etrafında ışıldadığını hayal edebiliyordum. Saçlarım görüşümün kıyısında kırmızı bir ışıkla parılıyordu. Işığım açığa çıktığında içine alev almış lâl taşlarına benzerdi.

Gözleri şimdi içine ışığın giremeyeceği çok derin ve karanlık bir mağara gibiydi.

Birden, uzun süredir öpüşmediğimizi fark ettim. Sadece birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Abe'e doğru eğildim ve ellerimi vücuduna bastırdım. Kupanın hâlâ elimde olduğunu unutmuştum ve çıplak sırtına değdi. Abe'in omurgası

yay çizdi ve sıvı derisine döküldü, kupa daha önce boşalmış olmasına rağmen şimdi ağzına kadar doluydu. Serin ve yoğun sıvı vücutlarımızın üzerine aktı, bizi yoğun altın rengine buladı.

Derisinin üzerinde soluk mavi çizgiler dans etti. Derisinin altında mıydı yoksa vücudunun içinde miydi bilemedim, belki de parıldayan göğsünün üzerindeydi. Beni öptü. Uzun ve yoğun bir öpücüktü, bu sefer tadı farklıydı. Et, dudak, ağız ve dil tadı vardı. Dışleri alt dudağıma dokundu. Yoğun sıvı ise vücutlarımızın arasında altın renkli bir havuz gibi yayılmaya devam etti. Altımızdaki kürk sıvının akıntısıyla düzleşti.

Ağzını ağzıma akıttı ve elleri vücudumda, göğüslerimin üzerinde gezindi. Göğüslerimi nazıkçe kavradı, dudakları ve diliyle ben çığlık atana kadar göğüs uçlarımı okşadı. Islandığımı fark ettim ama sebebi gittikçe yayılan altın renkli sıvı değildi.

Kolundaki soluk mavi çizgilerin şekillere, çiçeklere ve sarmaşıklara dönüştüğünü gördüm. Eline aktı ve derime yayıldı. Sanki birisi tenime bir tüy değdiriyordu.

Birisi çığlık attı, ne bendim ne de Abeloec'ti. Biri elleri ve dizleri üzerindeydi, uzun sarı saçları yayılan altın renkli sıvıya değiyordu.

Abeloec göğüslerimi daha sert emdi; ona baktım. Gözleri hâlâ parıldamıyordu ama içindeki yoğunluk bir tür büyüydü, bir tür güçtü. Erkeklerin yetenekli eller ve ağızlarıyla üzerinize döktüğü cinsten bir güçtü.

Dudaklarını üzerimde gezdirdi, göbeğimde biriken sı-

viy ikti. Bacaklarımın arasındaki kolların hemen üzerindeki nazik deriyi öptü. Dilini masum bir yerin üzerine uzun uzun bastırdı. Daha aşağıya, masum olmayan yerlere inerse nasıl olacağını merak ettim.

Bir erkeğin boğuk çığlığını duyunca bakışlarımı Abeloec'in karanlık gözlerinden kaçırdım. Bu sesi tanıyordum. Galen dizleri üzerindeydi. Derisi o kadar soluk bir yeşildi ki sanki beyazdı ama derisinde şimdi yeşil çizgiler vardı, derisinin altında parıldıyorlardı. Sarmaşıklar, çiçekler ve resimler oluşturuyorlardı. Diğer çığlıklarla dikkatim odanın geri kalanına çevrildi. On beş korumanın büyük bir kısmı dizleri üzerindeydi, bazıları daha da kötü durumdaydı. Bazıları karınları üzerine düşmüş yerde kıvranıyordu, sanki altın renkli sıvının içinde kapana kısılmışlardı, sonsuza kadar sıvının içinde kalmaya mahkûm sinekler gibiydiler. Kaderlerine karşı koymaya çalışıyorlardı.

Vücutlarında mavi veya kırmızı veya yeşil çizgiler vardı. Hayvanlar, sarmaşıklar, resimler gördüm. Dövmeye benziyorlardı; hepsi çok canlıydı ve ışıldıyordu.

Doyle ve Rhys etkilenmemiş gibi akıntının ortasında dikiliyordu. Ama Doyle ellerine ve kollarına bakıyor, güçlü kollarındaki siyahlığın içinde beliren koyu kırmızı çizgileri inceliyordu. Rhys'in vücudunda ise soluk mavi çizgiler vardı ama bu çizgilere değil benimle ve Abeloec'e bakıyordu. Buz sıvının ortasında dikiliyor ama Doyle gibi derisinin üzerinde parıldayan çizgilere bakıyordu. Uzun boylu Nicca düz kahverengi saçları ve bir peri gemisinin yelkenlerine benzeyen görkemli kanatlarıyla ayakta dikiliyordu ama de-

risinin üzerinde çizgiler yoktu. Etkilenmemiştii.

Kapının yanına giden *sindhelerin* en uzunlarından biri olan Barinthus'tu. Sırtını kapıya dayamış ve yerde canlı bir şey gibi sürünen altın renkli sıvıdan kaçmıştı. Açılmamasından korkuyormuş gibi bir eli kapı kolundaydı. Sanki büyü yüzünden içeride kapana kısıldığımızı düşünüyordu.

Küçük bir ses duyunca bakışlarımı yatağa çevirdim ve Kitto'nun sıvıdan uzakta yatağın üzerinde olduğunu gördüm. Gözleri korkuyormuşçasına fal taşı gibi açıktı. Çok korkuyordu.

Abeloec yanağını kasıklarımaya sürtünce dikkatimi üzerine odakladım. Karanlık ve neredeyse bir insanınkine benzeyen gözlerine baktım. Derilerimizin parıltısı azalmıştı. Odaya bakmam için duraksadığını anladım.

Şimdi elleri kasıklarımın altındaydı ve yüzünü aşağıya indirirken tereddüt etti, sanki çok özel bir öpücük verecekti. Fakat beklemediğim bir şey yaptı ve dilini kendinden emin bir biçimde hassas yerime bastırdı. Bunu yapınca başımı geriye attım ve sırtım yay çizdi.

Tepetaklak olmuştum; o anda kapının açıldığını gördüm. Kraliçenin korumalarının yeni lideri Mistral içeriye girerken Barinthus'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mistral'in saçları yağmur bulutlarının grisiydi. Bir zamanlar fırtınaların efendisi, bir gök tanrısıydı. Şimdi kendinden emin adımlarla içeriye giriyordu ama sıvıya basınca dengesini kaybetti. Sonra dünya sanki bir anlığına durdu. Bir saniye önce kapının önünde yere düşüyordu, bir saniye

sonra tepemdeydi, üzerime düşüyordu. Kendini yakalamak için ellerini iki yana attı ve ben tepeme düşmesin diye ellerimi havaya kaldırdım.

Elini yere koydu ve elim göğsünü karşıladı. Tepemde dizlerinin ve bir elinin üzerinde titredi, sanki kalbi tekliyordu. Deri zırhının sert yumuşaklığına dokundum. Zırhının arkasında güvendeydi ama yüzünde çaresiz bir adamın bakışı vardı.

Şimdi yemyeşil gözlerinin içinde her şeyi yok edecek büyük bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu görebileceğim kadar yakınımdaydı. Sadece büyük bir endişe gözlerine bu rengi verebilirdi, ya da büyük bir öfke. Uzun zaman önce gökyüzü Mistral'in gözleriyle birlikte renk değiştirdi.

Derim canlandı ve sıcak beyaz bir yıldız gibi parıldadı. Abeloec tepemde ışıldadı. İlk kez derimde çizgiler gördüm, kıvranan çizgileri üzerimize baktı ve neon bir maviliğe büründü. Elimde mavileşen ve canlanan bir sarmaşığın Mistral'in soluk derisine doğru kıvrandığını gördüm.

Mistral'in vücudu tepemde sarsıldı, sanki renk çizgileri Mistral'i bana doğru çekti. Çizgiler adeta Mistral'e bağlı birer ipti. Gözlerinde isteksizlik vardı, kasları ve var gücüyle karşı koydu. Benim ve Abeloec'in üzerindeyken, omuzlarının gücüyle yüzünü yüzümden uzak tutarken gözleri değişmeye başladı. Korkutucu fırtına yeşilli duru bir mavilik aldı. Gözlerinin bu kadar mavi olabildiğini bilmezdim.

Mavi çizgiler yanağına bir şimşek çizdi, artık yüzü detayları görebileceğim kadar yakındı. Ağzı ağzımın üzerine kilitlendi ve Mistral'i ikinci kez öptüm.

Beni öptü; yaşamak için ihtiyacı olan havayı ağzımdan alıyor gibiydi ama sanki ağzı ağzıma çok değerse ölecekti. Elleri vücudumda gezindi ve göğüslerime dokunduğunda gırtlığından pes bir ses çıktı –neredeyse acı doluydu.

Abeloec tam bu sırada vücuduma değen tek ağzın Mistral'inki olmadığını hatırlattı. Bacaklarımın arasını dili ve dudaklarıyla besledi, dişlerini hafif hafif kullandı, Mistral'in ağzının içinde hevesli sesler çıkarttım. Mistral de hem hevesli hem acı çeker gibi bir ses çıkarttı, sanki bunu o kadar çok istiyordu ki acı çekiyordu. Göğüslerimin üzerindeki elleri titredi. Acı verdi fakat bu zevke dönüşebilen bir acıydı. Ağızlarının arasında kıvrandım, dudaklarımı Mistral'e kasıgımı Abeloec'e yaslardım. Tam bu sırada dünya yüzmeye başladı.

Önce bunun kafamın içinde zevkle gelen bir değişim olduğunu düşündüm. Ama sonra altımda sıvıyla ıslanmış kürkün olmadığını anladım. Şimdi çıplak derime batan dalların üzerindeydim.

Etrafımızdaki değişim hepimizin dikkatini ağızlardan ve ellerden alacak kadar anyıdı. Karanlık bir yerdeydik, tek ışık kaynağı vücutlarımızdı. Fakat üçümüzün verebileceğinden daha fazla ışık vardı. Bana dokunan erkeklerin ardına baktım. Buz, Rhys ve Galen soluk hayaletler gibiydi. Doyle güç çizgileri dışında görünmezdi. Karanlığın içinde parıldayan başkaları da vardı ama çoğunluğu doğa tanrıları ve Nicca'ydı, kanatları ışık saçıyordu. Bu akşama kadar kanatları sırtında bir dövme olmaya geri dönmüştü.

Nicca'nın sıvıya değdiğini hatırlamıyordum. Barinthus ve Kitto'yu aradım ama bizimle değillerdi. Sanki büyü erkeklerim arasından bir kısmını seçmişti. Vücutlarımızın parlaklığında ölü bitkiler gördüm. Perişan haldeydiler.

Ölü bahçelerdeydik –yerin altındaki büyülü topraklarda bir zamanlar perilerin kendi güneşi, ayı, yağmuru ve iklimi olduğu söylenirdi. Ama ben bunları görmemiştim. Perilerin gücü ben doğmadan uzun zaman önce solmuştu. Bahçeler şimdi ölüydü ve tepemizdeki gökyüzü çıplak kyalardan ibaretti.

Birisi, “Nasıl?” diye sordu. Sonra renk çizgileri parıltıydı: Koyu kırmızı, neon mavisi, zümrüt yeşili açığa çıktı. Karanlığın içinden çılgınlıklar geldi ve Abeloec ağzını tekrar kasıklarına bastırdı. Mistral'in ağzı ağzıma kilitlendi, elleri hevesle üzerimde gezindi. Tatlı bir tuzaktı, bu tuzağı kuran bizim ne istediğimizi çok fazla umursamıyordu. Peri diyarı bizi aldı, büyü memnun olana kadar özgür değildik.

Korkmam gerekirdi ama korkamadım. Abeloec ile Mistral'in vücutları dışında bir şey hissetmiyordum, bir de altımdaki ölü toprak vardı.

3

Abeloec'in dili açıklığının kenarına uzun ve kendinden emin vuruşlar yaptı, sonra biraz yukarıyı okşadıktan sonra tekrar aşağıya indi. Mistral'in elleri beni öper gibi göğüslerime odaklandı, sanki ellerime vücudunu doldurmaya çalışıyordu, sanki bu hisse çok ihtiyacı vardı. Göğüs uçlarımı parmakları arasında ovaladı ve sonunda ağzını ağzımdan çekip göğüslerime götürdü. Bir göğsümü alabildiği kadar ağzına aldı, sanki etimi yemek istiyordu. Sert emdi, daha da sertleşti, sonunda dişleri etime geçmeye başladı.

Abeloec açıklığının tepesindeki tatlı noktaya çıktı ve dilini üzerinde gezdirmeye başladı. Mistral'in dişleri etime geçmeye devam etti, sanki dur dememi bekliyordu ama demedim. Abeloec'in nazik ve kendinden emin ağ-

zıyla Mistral'in göğsümdeki sıkı ve sert ağzının birleşimi eşsizdi.

Derimin üzerinde hafif bir rüzgâr esti. Rüzgâr, Mistral'in saçlarını vücudumun üzerinde dalgalandırdı, saçları at-kuyruğundan kurtuldu. Dişlerini bastırmaya devam etti. Göğsümü dişleri arasında eziyordu ve böylesi çok güzeldi. Abeloec'in dili tatlı noktamın üzerinde daha hızlı geçişler yapmaya başladı.

Rüzgâr sertleşti, ölü yapraklar üzerimize saçıldı.

Mistral'in dişleri göğsümle neredeyse bütünleşti ve acı vermeye başladı. Durması için ağzımı açtım ama tam bu sırada Abeloec ihtiyacım olan son vuruşu yaptı. Bir çığlık attım ve ellerimi bir şey ararcasına yukarıya attım, bir şeylere tutunmak istedim. Abeloec diliyle beni orgazma taşıdı.

Ellerim Mistral'i buldu. Tırnaklarımı çıplak koluna geçirdim ve ellerimden birini bacaklarına doğru atınca bileğimi tuttu. Bunu yapmak için göğsümü ağzının hapsinden serbest bırakmak zorunda kaldı. Ellerimi kuru toprağa bastırdı, ben çığlık atıp tırnaklarım ve dişlerimle Mistral'e erişmek istedim. Tepemde kaldı ve bileklerimi yere bastırdı. Gözleri ışıkla titrerken bana baktı. En son gördüğüm şey buydu, ardından Abeloec'in verdiği zevkle başımı bir o yana bir bu yana attım. Mistral'in gözleri son gördüğümde şimşeklerle doluydu, dans ediyorlardı ve çok parlak oldukları için ışıkları derimin üzerine düşüyordu.

Abeloec ellerini bacaklarıma geçirerek beni sabitledi ve ben kurtulmak için mücadele ettim. Çok güzeldi; durmaz-

sa aklımı kaçıırabilirdim. O kadar güzeldi ki hem durmasını hem de durmamasını istiyordum.

Rüzgâr sertleşti. Kurumuş sarmaşıklar rüzgârla ılık çaldı ve ağaçlar isyan edercesine inledi; ölü dalları bu kadar güçlü rüzgâra çok fazla dayanmazdı.

Abeloec'ten çıkan renk çizgileri, kırmızı ve mavi ve yeşil olanlar, rüzgârla parlaklaştı. Renkler nabız gibi atıyor ve parılıyordu. Belki ışığın ren yoğunluğu fazla olduğu içindi ama karanlığı çok fazla geriye itemiyordu –sanki sonsuz geceyi neon lambalar renklendiriyordu.

Abeloec bacaklarımı bıraktı ve bunu yaptığı anda ışıklar biraz soldu. Bacaklarımın arasında pantolonunun bağlarını çözmeye başladı. Modern kıyafetler önceki akşamki suikast denemesinde mahvolmuştu ve peri diyarını nadiren terk eden erkeklerin pantolonları fermuarlı veya düğmeli olmazdı.

Hayır demek istedim çünkü sormamıştı ve büyü güçleniyordu. Orgazm zihnimi berraklaştırmış gibi yeniden düşünebiliyordum.

Mümkün olduğunca çok erkekle seks yapmam lazımdı çünkü hamile kalmazsam sadece kraliçe olma şansını kaybetmeyecek, muhtemelen ölecektim. Kuzenim Cel benden önce birini hamile bırakırsa kral olacak, büyük ihtimalle beni ve bana sadık olanları öldürecekti. Bu, hiçbir afrodizyağın veremeyeceği bir itici güçtü.

Ama sırtımda keskin bir şey vardı, vücudumda küçük acılar hissediyordum. Ölü dallar ve bitkiler orama burama batıyordu. Orgazma kadar fark etmemiştim ama endor-

finler azalıyordu. Sonrasında bir parıldama da olmamıştı, sadece aklımı alan bir orgazm yaşamıştım. Sonrasında bir şeylerin soluyor olması ve rahatsızlıkların farkına varma güzel değildi. Abeloeç'in aklında misyoner pozisyonu varsa bir battaniyeye ihtiyacımız vardı.

İlgiyi bu kadar çabuk kaybetmek bana göre değildi. Abeloeç diğer uzuvlarını da ağız kadar güzel kullanıyorsa yatağında sadece zevk için isteyeceğim biriydi. Öyleyse neden dudaklarımda bir hayır hazır bekliyordu ve yerden kalkmak istiyordum?

Sonra renk çizgileri solarken karanlığın içinden bir ses geldi, bu ses ile hepimiz olduğumuz yerde donduk kaldık ve nabızım gırtlığımda atmaya başladı. “Vay vay vay, ben korumalarımın liderini çağırdım ama Mistral’i hiçbir yerde bulamadılar. İyileştiricim hepinizin yatak odasından kaybolduğunuzu söyledi. Karanlıkta sizi aradım ve buradasınız.” Hava ve Karanlık Kraliçesi Andais karşı duvarın içinden çıktı. Soluk derisi parıldayan karanlıkta bembeyazdı ama etrafında bir ışık vardı; sanki siyahlık alev gibi parıldayabiliyordu.

“İşığın altında dursaydın seni bulamazdım ama karanlıktasın, ölü bahçelerin koyu karanlığında. Burada benden saklanamazsın, Mistral.”

Doyle, “Kimse sizden saklanmıyor, kraliçem,” dedi. Buraya geldiğimizden beri biri ilk kez konuşuyordu.

Kraliçe, ona sessiz olmasını işaret etti ve kuru çimenlerin üzerinde yürüdü. Rüzgâr şimdi kuru yaprakları dövüyor ve renkler soluyordu.

Rüzgâr, kraliçenin siyah eteklerini dalgalandırdı. “Rüzgâr?” Bu, bir soruydu. “Burada yüzlerce yıldır rüzgâr esmedi.”

Mistral beni bırakıp dizleri üzerine çöktü. Benden ve Abeloec’ten uzaklaşınca derisi soldu. Gözlerinde hâlâ şimşekler olup olmadığını merak ettim ama herhalde yoktu.

“Neden yanımdan ayrıldın, Mistral?” Kraliçe uzun, sivri tırnaklarıyla Mistral’ın yanağına dokundu ve yüzünü kendisine bakması için kaldırdı.

Mistral kısık ama parıldayan karanlığın içine yayılan bir ses tonuyla, “Kılavuzluk arıyordum,” dedi. Şimdi Abeloec ile seks yapmadığımız için bütün ışıklar soluyor ve derilerin parlaklığı azalıyordu. Kısa süre sonra gözlerimizi kırıştırmadan gözlerimize dokunabileceğimiz kadar yoğun bir karanlığın içinde kalacaktık. Bir kedi bile burada kör olurdu çünkü kedilerin bile biraz ışığa ihtiyacı vardı.

“Ne için kılavuzluk, Mistral?” İsmi şeytani bir şeymiş gibi acı vaat eden bir ses tonuyla dile getirdi. Rüzgârın kokusuyla yağmur vaat etmesi gibiydi.

Mistral başını önüne eğmek istedi ama kraliçenin tırnakları buna izin vermedi. “Karanlık mı sana kılavuzluk edecekti?”

Abeloec beni ayağa kaldırdı ve sarıldı, amacı romantik olmak değildi, sadece periler tedirgin olduğunda böyle yapardı. Birbirimize dokunur ve sarılırdık, sanki bir başkasının dokunuşu kötü şeylerin olmasına engel olurdu.

Mistral, “Evet,” dedi.

Kraliçe, “Yalancı,” dedi. Karanlık dünyamızı kuşat-

madan önce son gördüğüm şey bir bıçağın parıltısı oldu. Kraliçe, pelerininin içinden, gizlediği yerden bıçağını çıkartmıştı.

Ben düşünmeden tepki verdim. “Hayır!”

Sesi karanlığın içinden geldi ve tüylerimi diken diken etti. “Meredith, yeğenim, kendi korumalarımın birini cezalandırmamı yasaklıyor musun? Mistral senin değil benim, benim!”

Karanlık yoğundu ve ağırlaşmıştı, artık nefes almak bile daha zordu. Kraliçenin havayı yoğunlaştırıp beni öldürebileceğini biliyordum. Bunu yaptığı zaman ölümlülerin ciğerleri işe yaramazdı. Önceki gün “eğlencelerinden” birini böldüğüm için beni az kalsın öldürüyordu.

“Ölü bahçede rüzgâr vardı.” Doyle’un sesi o kadar kısık ve pesti ki omurgamı titretti. “Rüzgârı sen de hissettin. Bu konuda yorum yaptın.”

“Evet yaptım ama şimdi gitti. Şimdi bahçeler eskisi gibi ölü.”

Karanlığın içinde soluk yeşil bir ışık belirdi. Doyle mide bulandırıcı yeşilimsi rengi olan alevi elinde tutuyordu. Güç ellerinden biriydi. Alevlerin üzerini kapladığı *sidhenin* ölmek için yalvardığına şahit olmuştum. Ama perilerle ilgili birçok şey gibi bunun da birçok kullanım alanı vardı. Karanlıkta iyi bir ışık kaynağıydı.

Işığın altında Mistral’in çenesini sadece parmaklarının değil şimdi sivri bir silah tuttuğunu gördük. Kraliçenin silahı, Fani Dehşet’ti. Ölümsüz *sidhelere* ölümü getirebilecek nadir silahlardan biriydi.

Doyle, “Ya bahçeler hayata dönerse?” diye sordu. “Taht odasının dışındaki güllerin tekrar yaşamaya başlamaları gibi?”

Kraliçenin yüzünde hoş olmayan bir gülümseme belirdi. “Meredith’in değerli kanını dökmeyi mi teklif ediyorsun? Gülleri yeniden canlandıran kanıydı.”

“Yaşam vermenin kandan başka yolları da var,” dedim.

“Sevişerek bahçeleri kendine getirebileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu. Silahın ucunu kullanarak Mistral’in başını biraz daha yukarı kaldırdı.

Doyle, “Evet,” dedi.

Kraliçe, “Bunu görmek isterim,” dedi.

Rhys, “Buradaysan işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi. Elinde soluk beyaz bir ışık belirdi. Küçük, yuvarlak ve zarif ışık yürüdüğü yerleri aydınlattı. Birçok *sidhenin*, sıradan perilerin bile, arzu edince çağırabildiği bir ışıktı; herkesin sahip olduğu küçük bir büyüydü. Ben karanlıkta ışık istersem bir fenere veya kibrite ihtiyacım vardı.

Rhys yumuşak ışık çemberinin içinden kraliçeye doğru yürüdü.

“Yüzlerce yıllık bekâretin ardından biriyle birlikte olmak seni cesaretlendirmiş, tek-göz.”

Rhys, “Beni mutlu ettiğini söyleyebilirim,” dedi. “Bana cesaret veren ise bu.” Sağ kolunu kaldırdı ve altındakini gösterdi. Işık yeterince güçlü değildi ve aç ıyanlıştı, bu yüzden neyin ilgi çekici olduğunu göremedim.

Kraliçe kaşlarını çatı ve yakına girdi. “O nedir?” Şimdi eli biraz aşağıya indiği için Mistral artık yara almamak için

dizleri üzerinde sırtını dikleştirmek zorunda değildi.

Doyle, “Düşündüğünüz şeyin ta kendisi,” dedi Rhys. Kraliçeye doğru yürüdü.

“Bu kadar yeter, daha fazla gelmeyin.” Mistral’i sırtını dikleştirmeye zorlayarak sözlerini vurguladı.

Doyle, “Size zarar vermek gibi bir niyetimiz yok, kraliçem,” dedi.

“Belki ben sana zarar vermek isterim, Karanlık.”

“Bu, sizin tercihiniz.”

Doyle’u düzeltmek için ağzımı açtım çünkü artık benim korumalarımın lideriydi. Kraliçenin hiçbir şekilde Doyle’a zarar vermeye hakkı yoktu.

Abeloec kolumu sıktı. Kulağıma fısıldadı. “Şimdi değil, prenses. Karanlık’ın henüz yardımına ihtiyacı yok.”

İtiraz etmek istedim ama söylediği şimdilik mantıklıydı. Ağzım hâlâ açıktı ama yüzüne bakınca kararımdan vazgeçtim. Tavsiyesi mantıklı olabilirdi.

Bir şey kalçama çarptı ve boynuzdan kupayı elinde tuttuğunu fark ettim. Abeloec kupaydı, kupa Abeloec’ti; gizemli bir şeydi ama kupaya dokunduğunda daha fazlasına dönüşüyordu. Daha... mantıklıydı. Ya da en azından tavsiyeleri öyleydi.

Bunu bana yapabilmesi hoşuma gitmiş miydi bilmiyordum ama itiraz etmedim. Başımızda zaten yeterince dert vardı. “Rhys’in kolunda ne var?” diye fısıldadım.

Ama Abeloec ile karanlığın içindeydik, Hava ve Karanlık Kraliçesi konuştuğumuz her şeyi duyabilirdi çünkü karanlıkta konuşulanlar Andais’e aitti. Kraliçe cevap verdi.

“Göster ona, Rhys. Sana neyin cesaret verdiğini görsün.”

Rhys, kraliçeye arkasını dönmedi ama bize doğru yan döndü. Yumuşak ve beyaz kaynaksız ışık Rhys ile birlikte hareket etti ve vücudunun üst kısmını aydınlattı. Bir savaşta çok fazla işe yaramaz, hatta hedef olmasına sebep olabiliirdi. Fakat ölümsüzler bu gibi şeyleri dert etmezdi –ölmeyecekseniz sanırım hedef olmanın da bir zararı olmazdı.

Işık, şafağın ilk nefesinin gökyüzüne yayılması gibi bize dokundu. Çok beyaz ve çok saftı, şafağın karanlığın solmasından ibaret olduğu an gibiydi. Rhys yakınımıza geldikçe beyaz ışık etrafa yayıldı ve vücudu tamamen aydınlanınca çıplak olduğunu gördük.

Elini bana doğru uzattı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan kısımda soluk mavi çizgilerden oluşan bir balık vardı. Balığın kafası eline doğru bakıyordu ve garip bir açıyla bükülmüştü; diğer yarısını bekleyen yarım bir daire gibiydi.

Abeloec, kraliçe gibi parmaklarının ucuyla şekle dokundu. “Bir han işlettiğim zamandan beri bunu kolunda görmedim.”

“Ben Rhys’in vücudunu biliyorum, bunu daha önce görmedim,” dedim.

Abeloec, “Görmen mümkün değildi,” dedi.

Rhys’e baktım. “Bir balık, neden...”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi. “Bir somon.”

Saçma sapan bir şey söylememek için ağzımı kapattım. Babamın bana öğrettiği şeyi yaptım ve yüksek sesle düşündüm... “Somon, bilgi anlamına gelir. Efsanelerimizden

birine göre yaşayan en eski yaratık olduğu için dünyanın kuruluşundan beri var olan bütün bilgileri içerir. Bazı efsanelere göre de uzun yaşam demektir.”

“Efsane, öyle mi?” Rhys gülümsedi.

“Biyoloji eğitimi aldım, Rhys, ne dersen de somonun trilobitler veya dinazorlardan eski olduğuna beni inandıramazsın. Modern bir balık jeolojik ölçekte moderndir.”

Abeloec merakla bana baktı. “Prens Essus’un senin eğitimini insanlar arasında alman konusunda ısrarcı olduğunu unutmuşum.” Gülümsedi. “Mantıklı düşündüğün zaman dikkatini dağıtmak kolay olmuyor.” Kupayı hâlâ elinde tutan elinin parmaklarını biraz daha sıkı kapattı.

Kaşlarımı çattım ve Abeloec’ten bir adım uzaklaştım. “Yapma.”

Rhys, “Kupadan içtin,” dedi. “Normalde seni her şeye inandırabilmesi gerek.” Sonrasını söylerken sırtıttı. “Tabii, eğer insansan.”

Abeloec, “Bence yeterince insan değil,” dedi.

“Soluk dövme çok önemliymiş gibi davranıyorsunuz. Sebebini bilmiyorum.”

Rhys, “Essus sana hiç bahsetmedi mi?,” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Babam kolunda bir dövme olduğunu söylememişti.”

Kraliçe kınarcasına bir ses çıkarttı. “Essus söylenecek kadar önemli bir şey olmadığını düşünmüş demek ki.”

Doyle, “Ona söylememiş,” dedi. “Galen’in bilmemesinin sebebi de aynı.”

Galen hâlâ yerdeydi. Yere düşenler şimdi ya dizleri üze-

rindeydi ya da ölü bitkilerin üzerinde oturuyordu. Galen'in kafasının üzerinde yeşilimsi beyaz bir ışık kaynağı açığa çıkmaya başladı. Rhys'inki gibi nimbus değildi, daha çok kafasının üzerinde duran küçük bir topa benziyordu.

Galen sesini buldu ama boğuk çıkınca boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Rhys'in dövmelelerini ben de bilmiyorum."

Doyle, "Hiçbirimiz genç olanlara söylemedik, Kraliçe Andais," dedi. "Herkes takipçilerimizin üzerlerine semboller çizip savaşa öyle gittiğini, sembollerin takipçilerimizi koruduğunu bilir."

Andais, "Sonunda zırh giymeyi öğrendiler," dedi. Kolu nu indirince Mistral yeniden rahat bir pozisyona geçebildi.

Doyle, "Evet, sadece fanatik kabileler kendilerini kutsamamız için sembollerini çizmeye devam etti, sadık oldukları için de öldüler," dedi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Biz *sidheler*, bir zamanlar, onların tanrılarıydık. Üzerimizde tanrıça ve tanrının gücünün bir yansıması olan semboller taşırdık. Ama gücümüz solunca semboller de soldu." Doyle bütün bunları çok ciddi bir ses tonuyla dile getirdi.

Hikâyeye Rhys devam etti. "Bir zamanlar, inananlar bizi taklit ederek aynı sembollerini çizerse büyü sayesinde korunurdu. Bir sadakat işaretiydi, evet ama çok çok uzun zaman önce onlara yardıma gitmemizi de sağlayabilirdi." Kolundaki soluk balığa baktı. "Neredeyse dört bin yıldır bu kolumda değildi."

Kraliçe uzaktan, “Belli belirsiz ve tamamlanmamış,” dedi.

Rhys, “Evet,” dedi ve kraliçeye baktı. “Ama bir başlangıç.”

Nicca'nın sesi yumuşaktı. Nicca'yı neredeyse unutmuştum, bir yanda hareketsiz duruyordu. Kanatları karanlıkta parıldamaya başladı, sanki damarlarının içinde kan yerine ışık dolaşıyordu. Kanatlarını açıp kapattı. Birkaç gün öncesine kadar sırtında bir dövmeden ibaretti ama en sonunda gerçek formunu almıştı. Farklı renkler parıldamaya başlayınca ortaya güneş ışığının altında ışıldayan vitraylara benzer bir görüntü çıktı.

Sağ elini uzattı ve bileğinin dışındaki işareti bize gösterdi, neredeyse elinin üzerine çıkıyordu. Işık az olduğu için tam emin olamadım ama Doyle, “Kelebek,” dedi.

Nicca yumuşak bir ses tonuyla, “Bende hiçbir zaman tanrıçanın sembolü olmadı,” dedi.

Kraliçe silahını tamamen indirdi; silah, uzun siyah eteklerinin arasında yeniden görünmez olmuştu. “Ya diğerleri?”

Rhys diğerlerine, “Üzerinde düşünürseniz hissedebilirsiniz,” dedi.

Buz, gümüşümsü gri soluk bir ışık topu çağırdı. Galen'in yeşilimsi ışığı gibi başının üzerinde duruyordu. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Mümkünse diğerlerinin önünde soyunmazdı, bu yüzden sağ omzunu açığa çıkartmadan bize bir şey göstereceğini anladım.

Kolunu görmemiz için bize doğru çevirdi. Kraliçe, “Göster,” dedi.

Buz önce kraliçenin görmesine izin verdi, sonra bir ya-

rım daire çizerek bize döndü. Rhys'inki gibi soluk ve maviydi, küçük ve yapraksız ölü bir ağaçtı, ağacın altındaki zemin karla kaplı gibi duruyordu. Rhys'in somonu gibi tamamlanmamıştı, sanki birisi çizmeye başlamış ama bitirememişti.

Kraliçe, “Öldüren Buz'da hiçbir zaman sembol yoktu,” dedi. Sesi garip bir biçimde mutsuzdu.

Buz, “Evet,” dedi. “Yoktu. *Sidheler* bu sembollere sahip olduğunda ben tam *sidhe* değildim.” Gömleğini yeniden giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı. Sadece giyinmedi, aynı zamanda silahlandı. Bir çoğunun kılıçları ve hançerleri vardı ama Doyle ve Buz modern silahlar da taşıyordu. Rhys silahını odasındaki dolapta bırakmıştı.

Buz'un gömleğinin altındaki şişkinlikler yanında tahmin edilenden daha fazla silah olduğunu gösteriyordu. Silah taşımayı severdi ama bu kadar çok olması bir şeyden tedirgin olduğunu gösteriyordu. Belki suikast denemeleri yüzündendi... ya da başka bir şeydi. Yakışıklı yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu, yine küstahlık maskesinin ardına gizlenmişti. Belki de düşünceleriyle hislerini kraliçeden gizliyordu... ama Buz'un ruh hali her zaman çok değişkendi.

Rhys, “Bırakalım Abeloec ile Merry başladıklarını bitirsin, hepimiz bitirelim,” dedi.

Kraliçe Andais derin bir nefes aldı, içerisi çok aydınlık olmamasına rağmen V yakasının içindeki beyaz derinin kalkıp indiğini gördüm. “Pekâlâ, bitirin. Sonra bana gelin çünkü konuşmamız gereken şeyler var.” Mistral'e elini

uzattı. “Gel, Mistral, onları kendi zevklerine bırakalım.”

Mistral itiraz etmedi. Ayağa kalktı ve kraliçenin elini tuttu.

Rhys, “Ona ihtiyacımız var,” dedi.

Andais, “Hayır,” dedi. “Hayır, Meredith’e yeşil adamını verdim. Bütün dünyaya sahip olamaz.”

Doyle, “Çimenler rüzgâr ve yağmur olmadan büyür mü?” diye sordu.

Kraliçe, “Hayır,” dedi. Sesinde düşmanca bir ton vardı, sanki öfkelenmek istiyor ama yapamıyordu. Andais çabuk öfkelenen biriydi ve bundan keyif alırdı. Kendini kontrol etmesi sık rastlanılan bir şey değildi.

Doyle, “Baharı getirmek için birçok şey gerekir, kraliçem,” dedi. “Sıcaklık ve rüzgâr olmadan bitkiler solup ölür.” Birbirlerine baktılar; kraliçe ve kraliçenin Karanlık’ı. Bakışlarını ilk kaçıran kraliçe oldu.

“Mistral kalabilir.” Elini bıraktı ve başını bana doğru çevirdi. “Ama şunu iyi anla, yeğenim. O, senin değil, benim. Sadece bu zaman dilimi içerisinde sana ait. Bunu hepiniz anladınız mı?”

Hepimiz başlarımızla onayladık.

Kraliçe, “Ve sen, Mistral,” dedi. “Beni anladın mı?”

“Yaşamı sadece bu zaman dilimi için prensese özel olarak kaldırılıyorsunuz.”

Kraliçe, “Her zamanki gibi, açık ve net bir biçimde ifade ettin,” dedi. Duvarın içinden geçecekmiş gibi arkasına döndü ve sonra omzunun üzerinden geriye baktı. “Yokluğunu fark ettiğimde başladığım işi bitireceğim, Mistral.”

Mistral dizleri üzerine çöktü. “Kraliçem, lütfen bunu yapmayın...”

Kraliçe yüzünde neredeyse hoş bir gülümsemeyle arkasına döndü ama gözlerindeki bakış hoş değil ürkütücüydü. “Seni prenses ile bırakmayayım mı?”

“Hayır, Kraliçem, onu demek istemediğimi biliyorsunuz.”

“Öyle mi?” Sesinde tehdit vardı. Ölü çalılarının üzerinde süzüldü ve silahını yeniden Mistral’in çenesine dayadı. “Karanlık’ın tavsiyesini almak için gelmedin. Nerys’in klanına karşı aracılık etmesi için prensesle konuşmaya geldin.”

Mistral’in omuzları derin bir nefes almış veya yutkunmuş gibi hareket etti.

“Cevap ver bana, Mistral.” Sesinde keskin bir öfke vardı.

“Nerys halkını öldürmemeniz için hayatını verdi. Siz—” Sonra birden sustu, bıçak çenesine dayandığı için artık konuşursa kendisine zarar verirdi.

“Andais Hala,” dedim. “Nerys’in halkına ne yaptın?”

“Dün akşam beni öldürmeye çalıştılar, unuttun mu?”

“Hatırlıyorum ama aynı zamanda evini kurtarmak için Nerys’in hayatını feda ettiğini de hatırlıyorum. Diğerleri yerine ölmeyi kabul ederse hayatlarını bağışlayacağına söz verdin.”

“Hiçbirine zarar vermedim,” dedi. Halinden çok memnun görünüyordu.

“Bu ne demek?” diye sordum.

“Sadece erkeklere kraliçenin korumaları arasına girip hizmet etme teklifi yaptım. Kuzgunlarım eskisi gibi güçlü olmalı.”

“Ama senin koruman olmaları, ailelerine olan sadakatlerini bırakmaları ve bekâret yemini etmeleri anlamına gelir. Bunları neden kabul etsinler?” diye sordum.

Kraliçe silahını yeniden Mistral'ın gırtlğından çekti. “Beni şikâyet etmeye pek hevesliydin. Ona sen söyle.”

“Kalkabilir miyim, kraliçem?”

“Kalk -umurumda değil- sadece sorusuna cevap ver.”

Mistral ihtiyatlı bir biçimde yerinden kalktı ve kraliçe hamle yapmayınca bize doğru yürümeye başladı. Boğazında karanlık bir leke vardı. Kraliçe kanını akıtmıştı. Herhangi bir *sidhe* bu kadar küçük bir yarayı hemen iyileştirirdi ama Mistral, Fani Dehşet'in elinden çıktığı için zarar insanla-rının hızında iyileşecekti.

Mistral'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gözlerinde korku vardı ama yine de ölü zeminde kararlı adımlar attı, sanki kraliçeden uzaklaşırken onun kendisine bir şey yap-masından korkmuyordu. Ben olsam sırtımda öldürücü darbenin korkusuyla bir sızı hissederdim. Kılıcın erişebi-leceğinden uzağa gidince gözlerindeki paniğin bir kısmı azaldı. Yine de, gözleri bir tornado yeşiliydi. Bunun anla-mı endişeydi.

“Bu kadar yeter,” dedi kraliçe. “Meredith seni oradan duyabilir.”

Mistral itaatkâr bir biçimde durdu ama yutkundu, sanki yanımıza gelmeden durdurulduğu için rahatsızdı. Mistral'i suçlayamazdım. Kraliçenin uzaktan zarar verebilecek bü-yüleri de vardı. Muhtemelen Mistral'i endişelenmesi için durdurmuştu. Belki artık zarar vermeyecekti ama korkma-

sını istiyordu. İnsanların kendisinden korkmasını sevdi.

Mistral, “Hiçbir büyü yapmamaları için Nerys evini metal zincirlere vurdu,” dedi.

“Buna itirazım olmaz,” dedi. “Bize sarayda saldırdılar, hepsi. Bunun için bir süre büyülerini kaybetmeleri gerek.”

“Erkeklere Kuzgunlar’a, kadınlara da prensin korumaları olan Kuğular’a katılma şansı verdi.”

“Cel tutuklu, bir hücreye kilitlendi, korumaya ihtiyacı yok,” dedim.

Mistral, “Birçok kadın olaya bu şekilde bakmayabilir,” dedi. “Ama kraliçenin hepsine bir seçim şansı tanıması gerekirdi.”

“Koruma olmakla ne olmak arasında bir seçimden bahsediyoruz?” diye sordum. Cevaptan korkuyordum. Fani Dehşet elindeydi. İnsanları öldürmemesi için dua ettim. Bütün sarayın önünde yeminini bozmuş olurdu. Varisi olduğumu onaylayana kadar Andais’in tahtta kalması gerekti.

Mistral, “Kraliçe, Ezeziel ve yardımcılarından onları canlı canlı duvara dönüştürmek için yardım istedi,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Anlayamamıştım. İlk önce yeminini bozduğunu düşündüm ama sonra öyle olmadığını anladım. “Ölümsüzler, bunu yaparsa ölmezler,” dedim.

Mistral, “Korkunç bir açlık ve susuzluk hissedeler, ölmeyi arzularlar,” dedi. “Ama hayır, ölümsüzlerdir ve ölmezler.”

Mistral’ın yanından halama baktım. “Kurnazca,” dedim. “Çok zekice.”

Bana başıyla bir selam verdi. “Mantığını anlayan beni memnun etti.”

“Ah, anladım,” dedim. “Yeminini bozmadın. Aslında, teknik olarak, Nerys’in arzusunu yerine getiriyorsun. Klanı, evi, soyu yaşayacak.”

Mistral, “Buna yaşamak denmez,” dedi.

Andais, “Sence prensesin benim üzerimde onların hayatını kurtaracak kadar bir etkisi var mı?” diye sordu.

Mistral, “Daha öncesinde olsa yardım istemek için Essus’a giderdim,” dedi. “Ama şimdi prenses var.”

Andais, “Meredith benim kardeşim değil,” dedi.

Mistral, “Evet, Meredith, Essus değil,” dedi. “Ama onun kızı. Onun kanından geliyor.”

“Bu ne demek, Mistral? Meredith, Nerys’in insanları için pazarlık yapabilir mi? Pazarlığı zaten Nerys’in kendisi yapmadı mı?”

Rhys, “Sen o pazarlığın ruhunu zedeliyorsun,” dedi.

“Ama sözümden dönmüyorum.”

“Evet,” dedi. Çok üzgündü. “Evet, *sidheler* yalan söylemez ve her zaman sözlerine sadık kaldılar. Ama bazen bizim gerçek dediğimiz şey bir yalandan daha tehlikeli olabilir, bize verilen her sözün her kelimesine dikkat etmeleri gerek çünkü insanları bizimle tanıştıklarına pişman edebiliriz.” Aslında üzgün olmaktan çok öfkeliydi.

“Kraliçeni eleştirmeye cüret mi ediyorsun?”

Rhys’in koluna dokundum ve sıktım. Önce elime sonra yüzüme baktı. Gördüğü şeyden sonra derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Kimse bunu yapmaya cüret edemez, Kraliçe Andais.” Sesi boğuk çıktı.

Doyle, “Bahçelere yaşamın geri döndüğüne dair bir işa-

ret için ne verirsin?” diye sordu.

“İşaretten kastın nedir?” dedi kraliçe. Sesinde türümüzü çok iyi tanımanın verdiği şüphe vardı.

“Bahçelerde hayat olduğuna dair bir şey görmek için ne verirdin?”

“Hafif bir rüzgâr bir işaret değildir,” dedi kraliçe.

“Ama bahçelere yaşamın geri dönmesi senin için değerli değil mi, kraliçem?”

“Tabii ki değerli.”

Doyle, “Gücümüzün geri döndüğünü gösterir,” dedi.

Kılıcıyla işaret etti, gümüş yüzey ışığın altında parıldıdı. “Ne anlama geleceğini çok iyi biliyorum, Karanlık.”

“Gücümüzün geri dönmesinin senin için değeri nedir, kraliçem?”

“Konuşmanın nereye varacağını biliyorum, Karanlık. Benimle oyun oynamaya çalışma. Bu oyunları ben buldum.”

“O zaman oyuna gerek yok. Açık konuşacağım. Yeraltı dünyasına yaşamı geri getirebilirsek, o zaman Nerys’in halkını veya diğerlerini cezalandırmayı ertellersin.”

Dudaklarında kış gibi zalim ve soğuk bir gülümseme belirdi. “Güzel noktaya parmak bastın, Karanlık, güzel noktaya.”

Nerys’in halkına “diğerleri” ifadesini eklememiş olsaydı öfkesini başkalarından çıkartırdı. Doyle için veya benim için önemli biri olabilirdi, tabii eğer öyle birini bulabilirse. Rhys haklıydı. Bu kelime oyunları gerçekten çok tehlike-liydi.

“Cezaları ne için erteleyeceğim?” diye sordu kraliçe.

“Biz ölü bahçelere yaşamı geri getirdiğimiz için, tabii ki.”

“Bahçelere yaşamı geri getiremezseniz ne olacak?”

“O zaman, prenses ve erkekleri bahçelere yaşamı geri getiremiyorsa, Nerys’in halkına istediğini yapmakta özgürsün.”

“Getirirseniz, sonrasında ne olacak?”

“Bahçelere yaşam işaretini geri getirebilirsek o zaman kendisini öldürmeye çalışanların cezasını Prenses Meredith’e bırakacaksınız.”

Başını iki yana salladı. “Zekice, Karanlık, ama yeterince değil. Bahçelere yaşam işaretini geri getirirseniz, o zaman Nerys’in halkını Prenses Meredith’in cezalandırmasına izin veririm.”

İtiraz sırası Doyle’daydı. “Prenses Meredith ve erkekleri bahçelere yaşam işaretini geri getirirse, o zaman Nerys’in halkının cezasının ne olacağına dair kararı Meredith tek başına verecek.”

Üzerinde birkaç saniye düşündü ve başıyla onayladı. “Anlaştık.”

“Unseelie Sarayı’nın kraliçesi olarak söz veriyor musun?”

Başıyla onayladı. “Veriyorum.”

Rhys, “Şahidim,” dedi.

Kraliçe konuyu geçiştirircesine elini havada salladı. “Pekâlâ, pekâlâ, sözünüzü aldınız. Ama unutmayın, bir yaşam işareti olduğunu kabul etmem gerek. Beni etkileyecek kadar iyi bir kanıtınız varsa... Karanlık, beni kandıramayacağını biliyorsunuz; ben de sözümü tutacağım.”

Doyle, “Biliyorum,” dedi.

Kraliçe bana baktı ama dostça bir bakış değildi.

“Mistral’in keyfini çıkart, Meredith. Keyfini çıkart ve bu iş bitince bana geri döneceğini unutma.”

“Mistral’i bana ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. Sesim duygusuzdu.

Yüzünü buruşturdu. “Bana teşekkür etme, Meredith – şimdilik. Onunla sadece bir kez birlikte oldun.” Kılıcıyla işaret etti. “Gerçi sanırım neden zevk aldığını anladım, acı vermekten hoşlanıyor.”

“O zaman ideal aşışınız olacağını düşünüyorum, Andais Hala.”

“Ben acı çektmeyi severim, Meredith, acı çekmeyi sevmem.”

Yutkundum, düşüncesizce bir şey söylemek istemedim. Sonunda, “Saf bir sadist olduğunuzu bilmiyordum, Andais Hala,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Saf sadist –ne garip bir terim.”

“Demek istediğim, kendi vücudunuzda acıyı hissetmeyi sevmediğinizi bilmiyordum.”

“Ah, biraz tırnak biraz diş severim, ama öyle değil.” Yine göğsümü işaret etti. Beni ısırdığı yer hâlâ acıyordu ve etimi kanatmamış olmasına rağmen dişlerinin kusursuz bir izi çıkmıştı. Sadece izi kalacaktı, hepsi buydu.

Kraliçe, başını iki yana salladı, sanki bir düşünceyi zihninden uzaklaştırdı, bunu yapınca siyah pelerini dalgalandı. Pelerini kenarından tuttu ve önünü kapattı. Omzu üzerinden son bir bakış attıktan sonra karanlığın içine adım atıp geldiği yere geri döndü. Son kelimeleri rahatlatıcı değildi. “Mistral’in seninle işi bittiğinde küçük prensesimizi

parçaladı diye bana gelmeyin.” Ve durduğu yeri karanlık kuşattı.

Bir çoğumuz rahatlayarak aynı anda iç geçirince rüzgârın ağaçların arasında ısıklık çalmasına benzer bir ses çıktı. Birisi tedirgin bir kahkaha attı.

Mistral, “Tek bir konuda haklı,” dedi. Gözlerinde pişmanlık vardı. “Biraz acı vermeyi seviyorum. Sana zarar verdiysem özür dilerim ama ben çok uzun süredir...” Ellerini iki yana açtı. “Kendime hâkim olamadım. Bunun için üzgünüm.”

Rhys bir kahkaha attı ve Doyle da Rhys’e katıldı. Sonunda Galen ve Buz da yumuşak erkeksi sese eklendi.

Mistral, “Neden gülüyorsunuz?” diye sordu.

Rhys bana döndü, yüzü kahkahasıyla aydınlandı. “Ona sen mi söylersin biz mi söyleyelim?”

Yüzüm kızardı, bu nadiren olurdu. Abe’in elini tuttum ve kurumuş çimenlerin üzerinde Abe ile birlikte Mistral’e doğru yürüdüm. Soluk boynundaki kan izlerine baktım ve bakışlarımı endişe dolu gözlerine odakladım. Gülümsemek zorundaydım. “Göğsüme yaptığın şey hoşuma gitti. Tam sevdiğim kıvamdaydı, dişlerle kan çıkartmaya çok yakındı ama çıkartmadı.”

Kaşlarını çattı.

Rhys, “Sen tırnakları dişlerden daha sert seviyorsun,” dedi. “Tırnakların kanını akıtmasından rahatsız oluyorsun.”

“Sadece ön hazırlıklar tamamlanmışsa,” dedim.

Mistral şaşkın gibiydi. “Ön hazırlıklar?”

Abeloec, “Ön sevişme,” dedi.

Yüzündeki şaşkın ifade kayboldu ve yerini bambaşka bir şey aldı. Sıcak ve kendinden emin bir şeydi, bana bakarken ürpermemeye sebep olan bir şeydi. “Bunu yapabiliyim,” dedi.

“O zaman zırhını çıkart,” dedim.

“Ne?” diye sordu.

Rhys, “Soyun,” dedi.

“Kendi adıma konuşabilirim, teşekkür ederim,” dedim. Bir bakış attım.

Nasıl istersen, gibisinden bir bakış attı. Mistral’e geri döndüm. Yüzüne baktım ve gözlerinde yeniden yağmur bulutlarına benzer yumuşak griliğin açığa çıktığını gördüm. Gülümsedim ve o da bana gülümsedi; biraz kararsızdı, sanki gülümsemeye alışkın değildi.

“Soyun,” dedim.

Sırıttı, dişlerini gösterdi. “Sonra?”

“Sonrası seks.”

Abeloec, “Önce ben,” dedi. Bana arkadan sarıldı.

Başımınla onayladım. “Anlaştık.”

Mistral’in yüzü karardı, gözlerinde bulutları neredeyse görebiliyordum. Sadece irislerinin rengi değildi, gerçekten de yüzen bulutların gerçek görüntüsüydü. “Neden önce o?” diye sordu.

“Çünkü ön sevişmenin parçası olabilir,” dedim.

Abeloec, “Demek istediğim, ben işimi bitirdikten sonra, siz istediğiniz kadar sertleşebilirsiniz,” dedi.

Mistral tekrar gülümsedi ama bu seferki farklıydı. Nefesimi kesen bir gülümseme idi. “Göğsüne yaptığım şey

gerçekten hoşuna gitti mi?”

Yutkundum; Abeloeç'in vücuduna yaslandım, sanki önümde duran uzun boylu adamdan korkuyordum. Başımla onayladım ve fısıldadım. “Evet.”

“Güzel,” dedi. Sonra zırhının deri kayışlarına uzandı. “Çok güzel,” diye fısıldadı.

4

Abeloec beni yere atılmış kıyafetlerin üzerine yattığı anda derilerimiz parıldamaya başladı. Kurumaların gömlekleri ve tuniklerinden ince bir katmandı ama ölü bitkilerin bir yerime batmaması için ıslası için yeterliydi. Erkeklerin üzerine kalanların hepsi bir aradaydı, zaten çok fazla şey giymiyorlardı –ve şimdi hepsi çıplaktı. Kuru dalların, kurumuş ve ezilmiş yaprakların altımda olduğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Kış toprağının verdiği his gibi değildi. Kış ne kadar soğuk, karlar ne kadar çok olursa olsun, toprakta bir beklenti hissi olurdu –toprak sanki uyuyordu ve güneş onu uyandıracak, bahar gelecekti. Burada öyle bir şey yoktu. Derin bir uykuya dalan bir vücutla ölü biri arasındaki fark gibiydi.

İlk bakışta gözler çok fark görmese de dokunduğunuzda hissediyordunuz. Abeloec'in vücudunun beni bastırdığı toprağın içinde ne sıcaklık ne yaşam vardı. Bir saniye öncesine kadar kişilik barındıran ama şimdi karanlık aynalar gibi ölü olan gözler gibiydi. Bahçeler yeniden uyanmayı beklemiyordu, ölüydü.

Ama ölü değillerdi.

Abeloec'in çıplak vücudu üzerimdeydi ve Abeloec beni öptü. Boy farkı yüzünden beni sadece öpebiliyordu ama bu da yeterliydi. Vücutlarımızın ay parlaklığını açığa çıkartmaya yetiyordu.

Kolları üzerinde doğrulup yüzüme baktı. Derisi o kadar parlaktı ki gözleri yüzüne oyulmuş karanlık gri mağalara benziyordu. Daha önce gücü açığa çıktığında gözleri parıldamayan bir *sidhe* ile karşılaşmamıştım. Saçları etrafımıza saçılıyor ve saçlarındaki beyaz çizgiler yumuşak mavi bir ışığa bürünüyordu. Biraz daha yükseldi, şınav çeker gibiydi, şimdi elleri ve ayak parmakları üzerinde duruyordu.

Beyaz derisinin üzerinde soluk mavi çizgiler belirdi. Sarmaşıkların, çiçeklerin ve ağaçların görüntüleri aktı. Hiçbir şey uzun süre yerinde durmadı, hiçbirisi uzun sürmedi. Çok fazla çizgi yoktu ve çok hızlı hareket etmiyorlardı. Ne tür bir sarmaşık, meyve veya hayvan olduklarını söyleyebilmem gerekirdi ama küçük veya büyük olmaları dışında zihnim bir şey algılamıyordu.

Parmak ucumla mavi çizgilerin üzerinden geçtim ve eline doğru uzandım, derimin beyaz parlaklığı üzerinde çiz-

giler dans etti. Kendi elime bakarken bile hangi bitkinin veya çiçeğin belirmediğini anlayamıyordum. Sanki görmem veya anlamam gerekmiyordu. Belki de şimdilik, belki de sonsuza kadar...

Akan çizgilerden bir anlam çıkartmaktan vazgeçtim ve tepemde duran Abeloc'in vücuduna baktım. Üzerimde bir barınak gibiydi, sanki sonsuza kadar bu pozisyonda durabilir ve hiç yorulmazdı. Elimi uzattım, sıcak derisine dokundum ve sonunda sertliğini elime aldım.

Tepemde ürperdi. "Benim sana dokunmam gerekirdi." Sesi boğuktu, konuşmakta zorlanıyordu, ama niçin? Kolları, omuzları ve bacakları taştan bir heykelmiş gibi tepemde hareketsizdi. Sesin boğuk çıkmasına sebep olan zorlanması değildi. Vücudunun gücüyle bir ilgisi yoktu. Belki de iradesinin gücüyle ilgiliydi.

Sertliğini nazikçe sıktım, çok ama çok sertti. Nefes alıp verışı değişti ve tepemde hareketsiz kalmaya çalışırken karnının titrediğini gördüm. "Ne kadar oldu?" diye sordum.

"Hatırlamıyorum," dedi.

Elimi yukarıya aşağıya hareket ettirdim. Sırtı yay çizmeye başladı ve az kalsın üstüme düşüyordu ama sonra kolları ve bacakları yardımıyla tepemde kalmayı başardı. "Ben *sidehelerin* yalan söylemediğini sanırdım."

"Gerçekten ne kadar olduğunu hatırlamıyorum," dedi. Sesi şimdi nefes nefeseydi.

Diğer elimi toplarına doğru götürdüm ve nazikçe oynamaya başladım.

Duyabileceğim kadar sert bir biçimde yutkundu. "Bunu

yapmaya devam edersen biterim ve ilk defası böyle olsun istemiyorum.”

Nazikçe oynamaya devam ettim. Titreyen bir sertlikten ibaretti Abe. Sadece elimde tutarken bile ihtiyacından titremenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Parıldadı ve ben de onun gücünü hissettim ama diğerleri gibi nabız gibi atan bir güç değildi. Daha sessiz bir güçtü.

“İlk defasında nasıl istiyorsun?” diye sordum. Sesim boğuklaşmıştı; elimde sertliğini hissettiğim içindi.

“İçinde olmak istiyorum, bacaklarının arasında –ben gelmeden gelmeni istiyorum. Ama hâlâ o disipline sahip miyim bilemiyorum.”

“O zaman kendini kontrol etme. Bu seferlik, ilkinde, bunu dert etme.”

Başını hayır anlamında iki yana salladı ve saçlarındaki mavi çizgiler nabız gibi attı. “Sana öylesine zevk veremiyim ki her akşam yatağında beni istemelisin. Yatağında çok fazla erkek var, Meredith. Sıramı bekleyemem. Tekrar tekrar gelmeni istiyorum çünkü kimse sana benim kadar zevk veremez.”

Bir ses duyunca başlarımızı çevirdik ve Mistral’in dizleri üzerinde olduğunu gördük. “Acele et ve şu işi bitir, Abeloec, yoksa bir saniye daha beklemeyeceğim.”

Abeloec, “Sen de benim gibi prensese zevk vermek konusunda endişeli değil misin?” diye sordu.

“Senin aksine, Abeloec, benim ikinci bir şansım olmayacak. Kraliçe bu seferlik prenses ile birlikte olmama izin verdi. Ama hayır, ben performans konusunda çok endişeli

değilim.” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi, parmakları kafa derisini okşadı. Başımı elinin üzerine koydum. Elini yumruk yaptı ve saçlarımı sertçe çekti. Nabzım gırtlığımda atmaya başladı ve ağzımdan sebebi acı olmayan bir çığlık çıktı. Derim beyaz bir sıcaklıkla parıladı.

Mistral, “Nazik olmak zorunda değiliz,” dedi. Yüzünü yüzüme eğdi. “Öyle değil mi, prenses?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Saçımı biraz daha çekti ve bir çığlık daha attım. Erkeklerden bazılarının bize doğru geldiğini görmedim ama hissettim.

Mistral saçlarımı tekrar çekti, boynumu hafifçe yana yatırdı, vücudumu Abeloec’in altından biraz çekti. “Sana zarar veriyor muyum, prenses?”

“Hayır.” Tek tapabildiğim şey fısıldamaktı.

“Sanırım seni duymadılar,” dedi. Elini birden bükünce saçlarım da büküldü. Dudaklarını yanağıma koydu ve fısıldadı. “Benim için çığlık at,” dedi. Derisinin üzerinde mavi çizgiler dans etti ve yeniden yanağında bir şimşegin belirdiğini gördüm.

“Çığlık atmazsam ne yaparsın?” diye fısıldadım.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. “Sana zarar veririm.”

Titreyerek nefes verdim. İç geçirip, “Lütfen,” dedim.

Mistral bir kahkaha attı, harika bir sest, yüzü yüzüme bu kadar yakinken bunu duymak çok güzeldi, saçlarım da hâlâ elindeydi. “Acele et, Abeloec, yoksa ilk kim olacak diye kavga edeceğiz.” Saçlarımı birden bıraktı ve ca-

nım biraz yandı, gırtlığımdan bir ses çıktı. Mistral beni tekrar Abeloece'e döndürdü, gözlerim odaklanmakta güçlük çekiyor ve çok hızlı nefes alıp veriyordum ya da nefessiz kalmıştım ve bilemiyordum. Korkuyor muydum yoksa heyecanlanmış mıydım nabzımdan anlamak mümkün değildi. Ama Mistral bana bir kez dokunduğu için beni bırakmadı. Parmaklarını boynumun yanında gezdirdi, sanki nabzımın karar vermesine yardımcı olacaktı.

Abeloec, "Ben acı vermekten hoşlanmam," dedi. Vücudu eskisi kadar mutlu değildi.

"Acı, zevk vermenin tek yolu değildir," dedim.

Yüzü parıldarken gözlerini kısıtı. "Zevk almak için acı çekmen gerekmiyor mu?"

Başımı iki yana salladım; Mistral'ın elinin acıttığı yer hafifçe sızladı. "Hayır."

Doyle'un pes sesi karanlığın içinden geldi. "Meredith şiddeti sever ama nezaketi de sever. Ruh haline ve karşısındaki ruh haline göre değişir."

Abe ve Mistral kafalarını çevirdi. Mistral, "Kraliçe bizim ruh halimizi umursamaz," dedi.

Doyle, "Prenses umursuyor," dedi.

Abeloec bana baktı ve yavaşça kendini üzerime bıraktı, gerçekten de bir şınava benziyordu ama arada ben vardım. Vücudu vücuduma değmeden ağzı ağzımı buldu. Beni öptü ve mavilik şimdi neon ışıklar gibi parlıyor, içinde koyu kırmızı ve zümrüt renginde çizgiler de dolaşıyordu. Renk çizgileri Mistral'ın eline de atladı, bu çizgiler sanki birer ipti, ağzını ağzıma çekiyor, Abeloece'i bana bağlıyor-

du. Yarı çömelir yarı yatar bir pozisyona geçti. Bacaklarımı hafifçe aralayıp vücudunu araya soktu. Beni ilk bulan, ıslaklığımı test eden parmağı oldu.

Sesi boğuktu. “Hâlâ ıslaksın.”

Cevap verirdim ama Mistral’in ağzı ağzımdaydı, verebileceğim tek cevabı verdim. Kalçamı Abeloec’in eline doğru kaldırdım. Sonra ellerini kalçalarımnda hissettim. Sertliğinin ucu şimdi açıklığıma değişiyordu.

Mistral dudaklarını dudaklarımdan çekti ve yarı inleyip yarı fısıldayarak “Becer, becer, becer onu, lütfen,” dedi. Son kelimeyi uzun bir iç geçirmenin ardından çığlık atar gibi dile getirdi.

Abeloec içime girdi ve bunu yapınca gücü nabız gibi atmaya başladı. Sanki devasa bir vibratördü fakat bu vibratör canlı ve sıcaktı, bir vücudu ve bir zihni vardı.

Zihni vücudunu hiçbir mekanik desteğin sahip olamayacağı bir ritme ayarladı. Abeloec’in parıldayan bir ışık gibi içime girip çıkışını seyrettim, gerçi içime girenin etten olduğuna şüphem yoktu. Yumuşak, sert, titreyen bir et parçasıydı.

Mistral saçlarımı tekrar kavradı ve başımı geriye yatırdı, artık Abeloec’in büyüünün vücuduma ne yaptığını göremiyordum. Mistral’in yüzündeki ifade yalnız olsak beni korkuturdu. Beni sert bir biçimde öptü, neredeyse iz bırakan sertlikteydi. Ya ağzımı açacaktım ya da dişleri dudaklarımı zedeleyecekti. Ağzımı açtım.

Dili içimde gezindi, sanki Abeloec’in bacaklarımın arasında yaptığını diliyle yapmaya çalışıyordu. Sadece dili olsa

da içime girdi, artık ağzımı öyle bir açmıştım ki çenem ağrımaya başladı. Dilini ben öğürene kadar gırtlığıma soktu ve geri çekti. Sanırım yutkunmam ve nefeslenmem içindi ama kakhaha attığını duydum. Ağzından çıkan erkeksi kakhaha tenimin üzerinde dans etti. Bu kakhahanın farklı bir yankısı vardı –uzaktan gelen gök gürültüsü gibiydi.

Ara verdiği için Abeloc'e odaklanma şansını yakaladım. İçime tamamen girdiği bir ritim yakalamıştı, beni eninde sonunda getirecek bir ritimdi. Fakat bunun dışında vücudu, içimde titriyordu. Sanki büyüsü vücudunun ritmiyle uyumlu bir biçimde titreşiyordu, bu yüzden ne zaman içime girse büyüsü daha sert atıyor ve daha hızlı titriyordu.

Mistral'in verdiği arayı değerlendirdim. "Abeloc, büyünün sevişmenle uyumlu bir biçimde nabız gibi atmasını sen mi yapıyorsun?"

Odaklandığı için sesi boğuk çıktı. "Evet."

"Ah, tanrıça adına," diyecektim ama Mistral'in dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Sadece, "Ah," diyebildim.

Mistral dilini yine o kadar sert bir biçimde o kadar derine soktu ki adeta çok büyük bir organa oral seks yapıyordum. Karşı koyarsanız acıttırdı ama rahatlarsanız, bazen, başarabilirdiniz. Çenenizi kırmadan erkeğin istediği gibi işini görmesine izin verebilirdiniz. Daha önce beni kimse böyle öpmemişti ve karşı koymak istesem de başka şeyleri yaparken de bu kadar güç kullanacağını düşününce iki erkek için de biraz daha açıldım.

İkisi de yetenekliydi ama yetenekleri o kadar farklıydı ki sadece birine odaklanmanın nasıl bir şey olacağını merak

ettim. Mistral'e beklemesini veya bize yer açmasını söyleyemedim çünkü dili gırtlığımdayken ancak nefes alabiliyordum. Konuşmak istedim, nefes almak için mücadele etmeyi bırakmak istedim. Çenem sızladığı için dikkatimi Abeloec'e odaklayamadım. Mistral artık harika değildi ve *lanet olasıca dursana* noktasına geliyordu.

Durmasını istediğimi belli edecek bir işaret belirle-memiştik. Konuşamıyorsanız bunu önceden belirlemiş olmanız gerekirdi. Omuzlarını itmeye başladım, tüm gücümle ittim. Safkan bir *sidhe* kadar güçlü değildim ama bir defasında beni rahatsız eden birini korkutmak için yumruğumu bir arabanın kapısının içine geçirmiştim. Elim kanlanmış ama kırılmamıştı. Bu yüzden ittim ve karşı koydu.

Dilini içime o kadar fazla sokmuştu ki ısıramıyordum. Boğuluyordum ve bu, onun umurunda değildi.

Orgazmın başladığını hissettim. Abeloec'in çıkarttığı harika işin boğulduğum gerçeğiyle bozulmasını istemi-yordum.

Tırnaklar zevk için de bir şey anlatmak için de kullanılabilirdi. Tırnaklarımı Mistral'in boynuna attım ve etine geçirdim. Derisinde kanlı izler bıraktım. İrkilerek geri çekildi ve yüzündeki öfkeyi görünce yine yalnız olmadığımıza sevindim.

"Ben dur deyince dur," dedim. Öfkelendiğimi anladım.

"Dur demedin."

"Diyememem için elinden geleni yaptın."

"Acıyı sevdiğini söylemiştin."

Nefes alıp verişimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum çünkü Abeloec hâlâ titreyordu ve içimdeydi. Çok yakındım. “Acıyı bir yere kadar severim, çenemin kırılması hoşuma gitmez. Burada bazı kurallar koymak zorundayız... senin... sıran... gelmeden.” Son kelimeyi çığlık atarak söyledim ve başımı geriye attım. Vücudum spazmlarla kasıldı. Mistral başımı yakaladı yoksa kafamı sert zemine vuracaktım.

Abeloec'in zevki dalga dalga üzerime yayıldı. Zevk dalgaları, güç dalgaları, ardı ardında üzerimde patladı, neler olduğunu sanki kontrol edebiliyordu. Her şeyi kontrol eder gibi benim orgazmımı da kontrol edebilir miydi? Kasıklarımın vücudumun her yerine kadar akan orgazm ardından tekrar başladı, bacaklarımın arasından hızla derimin üzerine yayılınca ellerim tutunacak bir şey aradı, kıvranmaya başladım. Vücudumun üst kısmının tamamı yerden kalktı ve geri düştü, Abeloec bu arada kalçalarımı ve bacaklarımı kapana kısırmıştı.

Birisi arkamdaydı, beni yakalayıp tutmaya çalışıyordu ama zevk çok fazlaydı. Tek yapabildiğim şey ardı ardına var gücümle çığlıklar atmak oldu. Parmaklarım parçalayacak deri aradı ve güçlü eller bileklerimi tuttu. Diğer elimle kendi vücudumu buldum ve yırtmaya çalıştım. Başka bir el bileğime uzandı ve elimi yere bastırdı.

Çığlıklarım arasında sesler duydum. “Haydi, Abeloec, bitir şunu!”

Mistral, “Şimdi, Abeloec!” diye haykırdı.

Ve Abeloec söyleneni yaptı. Dünya şimdi beyaz bir

ışıktan ibaretti, sanki bacaklarımın arasına boşaldığını hissetmiştim. Sıcak ve yoğun bir şeydi, en derinlerime kadar girmişti. Beyaz ışığın içinde yüzdüm, gözümün önünde kırmızı ve yeşil ve mavi yıldızlar açığa çıktı. Sonra hepsi gitti ve geriye beyazlık kaldı, bembeyaz bir ışıktı.

5

Tamamen kendimden geçmedim, tam bir bayılma değildi, ama sanki kemiksizdim ve Abeloc'in parlaklığı içinde çaresizdim. Gözlerimi açınca kafamı koyduğum kucak hareket etti. Mistral tepemdeydi, emdeydi, hâlâ bileklerimi tutuyordu. "Ben sana acı vermek istedim, amacım seni kırmak değildi," dedi. Sanki yüzümde bir şey gördüğü için bunu söylemek zorunda kalmıştı.

Üç denemenin ardından cevap verebildim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Bir kahkaha attı ve tepemden dikkatlice çekildi. Başımı ölü toprağın üzerine nazikçe koydu. Kıyafetlerden örtümünün yerini biraz değiştirmiştim, bazı yerlerde kuru dallar orama burama batıyordu.

Başımı çevirdim ve diğerlerini aradım. Abeloec titreyerek baş tarafıma doğru sürünüyordu, belli ki Mistral ile yer değiştirecekti. Abe'in arkasındaki karanlığa odaklanmam biraz zaman aldı.

Karanlığın içinde mavi, yeşil ve kırmızı neon ışıklar gördüm. Işıklar her yerdeydi, bazıları bağımsız çizgiler halindeydi ama bazıları birbirine düğümlenmiş gibi duruyordu –birleştikleri için daha kalın ve daha güçlüydüler. Doyle en yakınımızdaki kişiydi, sanki bana gelmeye çalışıyordu. Silahın çözebileceği bir sorunumuz varmış gibi kılıcı elindeydi. Derisinin üzerinde mavi ve koyu kırmızı çizgiler vardı.

Rhys hemen arkasındaydı, üzerinde mavi ve kırmızı çizgiler taşıyordu –karanlığın içinde yeşil ve mavi çizgilerle bürünenleri ve çiçek açmış bitki görüntülerini gördüm. Soluk saçların parıldadığını gördüm. İvi ölü sarmaşıklara bulanmıştı ve yeşil güç çizgileri taşıyordu. Brii bir ağacın dibindeydi ve gövdesine sarılıyordu. Belki de Brii'yi ağaca bağlayan yeşil ve kırmızı çizgilerdi. Ama ağaç sanki Brii'ye doğru eğilmişti, cansız ve ince dalları çıplak vücudunu kollar gibi sarıyordu. Adair bir ağaca tırmanmış, kalın bir dalın üzerine çıkmıştı. Göremediğim bir şeylere uzanır gibi elleri yukarıdaydı. Yerdeki ölü bitkilerin üzerinde diğer vücutları da gördüm.

Buz ve Nicca biraz daha uzakta dizlerinin üzerindeydi. Sadece mavi çizgileri vardı, vücutlarının üzerini yılanlar gibi kaplamıştı. Birinin kollarını ve bacaklarını tutuyorlardı. Sonra bunun Galen olduğunu anladım. O kadar yeşil

bir parlaklığa bulanmıştı ki görünmesi çok zordu. Diğerleri gücün keyfini çıkartıyor ya da acı çekmemeye çalışıyordu ama Galen'in vücudu titriyordu. Abeloeç'in beni getirmesi gibiydi ama çok daha vahşi bir şeydi.

Mistral'in yüzü tepemde belirdi ve az önce Abeloeç'in yaptığı gibi duruyordu. Ama diğeri gibi beni öpmedi. Sadece yüzünü gördüğümünden emin oldu. "Benim sıram," dedi. Gözlerindeki bakış beni korkutmaya yetti. Mistral'den değil, olaklardan korkuyordum. Çok güçlü bir şey olursa bedeli ne olacaktı? Tek bildiğim şey gücün bir bedelinin olduğuydu.

"Mistral," dedim. Ama üzerime çoktan eğilmeye başlamıştı. Rüzgâr geri döndü, zayıf bir esintiydi ve görünmez parmaklar gibi vücuduma dokundu. Kurumuş yapraklar hışırdadı, sarmaşıklar sanki rüzgârda iç geçirdi.

Mistral'in altında duran vücuduma bakmak için kafamı kaldırdım. Yeniden ismini dile getirdim. İsmi duyunca bana baktı ama yüz ifadesinden beni duymadığını anladım. Binlerce yıldır ilk kez bir kadınla birlikte olacaktı. Bahçeleri terk ettiğimizde şansını yitirecekti.

Diğerlerinin güvende olduğunu bilseydim gözlerindeki bakışı gördüğüm için itiraz etmezdim. Ama diğerlerinin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Kimseden emin değildim. Neler olduğunu bilmemek hoşuma gitmezdi.

Ellerini nazikçe kalçalarımın altına koyup okşamaya başladı ama bunun sonunda bacaklarım aralandı ve Mistral yerini aldı.

"Neler oluyor, Mistral?"

“Korkuyor musun?” diye sordu. Ama bunu söylerken yüzüme bakmadı.

“Evet,” dedim. Sesi şiddeti artan rüzgârda yumuşak çıktı.

“Güzel,” dedi.

Abeloec cevap verdi. “Ben de eski kralların Medb’i gibi baş döndürürüm. Sen çok fazla içtin.” Kafamı çevirip yanımda dizleri üzerine çökmüş Abeloec’e baktım.

Medb dediği şeyin ne olduğunu biliyordum, İrlanda’nın dokuz kralı ülkeye hükmetmeye başlamadan önce bu tanrıça ile birlikte olmak zorundaydı. Fakat bunlar sadece hikâyeydi, *sindheler* arasında kimse bundan bahsetmezdi, bu yüzden gerçekten bir tanrıça mı yoksa başka biri miydi bilmiyordum. Sorduğum zaman aldığım tek cevap baş döndüren kupa olduğuydu. Demek ki gerçekten de sarhoş edici bir özelliği vardı. Ben hiçbir zaman gerçek olmadığına inanıyordum.

“Anlamıyorum,” dedim.

Abeloec eliyle yüzümü okşadı. “Ben egemenlik gücünü kraliçeye verdim; Medb’in de gücü krallara verdiği gibi. Unutuldu çünkü dünya şovenizme döndü ve artık kraliçeler için oylama yapılmıyordu. Ben sadece Accasbel’dim. Amacıma ulaşamıyordum. Eski eserlerden birinde benim şarap ve bira tanrısı olduğum söylenir. İrlanda’daki ilk hanı açan kişi ve Partholon’un takipçisi olduğum ifade edilir. Artık tarihte sadece böyle varım.” Yüzüme eğildi ve elleri suratımın iki yanındayken ben kafamı geriye yasladım. “Bugüne kadar. Şimdi yeni vazifelerim var.”

Sonra Mistral’in parmakları açıklığımı buldu ve bakış-

larımı Mistral'e çevirdim. Fakat Abeloece yüzümü daha sıkı kavradı ve Mistral eliyle keşfe çıkarken Abeloece'e baktım. Abeloece tepemden fısıldadı. "Bir zamanlar, ben veya Medb olmadan, İrlanda'ya veya peri diyarına veya adalara kimse hükmedemezdi. Sithen bizi bir amaç için buraya getirdi. Mistral dahil herkesi buraya bir amaç için getirdim.

Havada uçuşan kurumuş yapraklar karnımın ve göğüslerimin üzerinde pürüzlü parmaklar gibiydi. Abeloece, "Sebebimizi tekrar bulalım, Meredith," dedi.

Artık bana dokunan sadece parmaklar değildi ama Mistral içime girmemişti. Acı vermeyi seven biri için fazla sabırlı, fazla nazikti.

Abeloece'in yüzüne, "Sebepe, hangi sebepe?," diye sordum.

"Var olma sebebi, Meredith. Vazifesi olmayan biri yarımdır."

Mistral tek bir hareketle içime girdi. Vücudumun üst kısmı yerden kalktı ve bir çığlık attım. Abeloece beni bıraktı ve sonunda Mistral'in vücuduna bakabildim.

Mistral başını geriye atmış ve gözlerini kapatmıştı. İçime girebildiği kadar girmişti. Artık üzerinde güç çizgileri yoktu ve üçümüzde de olmadığını fark ettim. Ama derisinde bir şey parıldıyordu. Bir süre sonra derisinin içinde bir şeyin hareket ettiğini anladım. Bir şeyin yansıması gibiydi ama etrafımızdaki bir şeyin yansıması değildi.

Tepemde donmuş gibi kaldı, vücudunun alt kısmı ise bana olabildiği kadar yakındı, göğsünü elleri ve kollarıyla yukarıda tutuyordu. Gözlerini açtı ve bana baktı, uzak bir gökyüzüne açılan pencereymiş gibi gözlerinden bulutların

geçtiğini gördüm. Bulutları sanki bir rüzgâr kovalıyordu ve derisinin içinde ne gördüğümü anladım. Bulutlar, derisinin içinde fırtına bulutları vardı.

Rüzgâr şiddetini arttırdı, saçlarımı yüzüme düşürdü ve ölü yapraklar yerden havalandı. Bir fırtına geliyordu ve ben fırtınanın Mistral'in vücudunun içinde şiddetlendiğini görüyordum. Mistral rüzgârların efendisiydi, gökyüzünün efendisiydi, bir zamanlar fırtına tanrısıydı. Gözlerinde ilk şimşek çaktı.

Bir zamanlar, şimdi bana çok uzak gibi görünmüyordu.

6

Mistral bütün vücudunu titreten bir iç geçir-meyle içimden çıktı. Bu kadar etkilendiğini görünce nefesim kesildi. Önce gözlerinde şim-şeğe yağmurun eşlik ettiğini sandım ama sonra gözlerimi kırptırdım ve ağladığını gördüm.

Yalnız olsaydık bunu sorgular, üzerine konuşurdum. Fakat etrafımızda çok fazla kişi vardı, bunları yapamazdım. Herkesin önünde ağladığını söyleyemez, bir cevap alma ümidiyle sebebini soramazdım. Ama fırtınaların efendisi-nin benim vücudumu tattıktan sonra ağlaması benim için çok şey ifade ediyordu.

Abeloec yumuşak bir ses tonuyla, “Çok uzun zaman oldu,” dedi.

Mistral, adama baktı ve gözyaşları yanaklarından süzülürken başıyla onayladı. Sonra bana baktı ve gözlerinde saf bir acı, yüzünde narin bir ifade vardı. Beni öptü ve bu sefer nazikti. “Nasıl davranmam gerektiğini unuttum, prenses, beni affet.”

“Beni sertçe öpebilirsin, sadece boğma.”

Hafifçe gülümsedi ve tekrar başıyla onayladı. Sonra vücudunu dikkatlice üzerime koydu ve şimdi topları kasıklarımıdaydı, sert uzunluğu ise kasıklarımından karnımın yukarısına kadar uzanıyordu. Ağırlığını iç geçirerek üzerime bıraktı ve sonra kollarını bana doladı. Yüzünü yüzümün yanına koydu, sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Sanki vücudu ağırlaşırken ruhu hafiflemişti. Kulağına küçük bir öpücük kondurdum çünkü ulaşabileceğim tek yerd.

Tekrar ürperdi ve sertliğini üzerimde hissettiğim için ben de ürperdim. Rüzgâr saçlarımızı dalgalandırdı, kırmızı ve gri renkler birbirine geçti; sanki gücün neon parıltısıyla birbirlerine dolanmışlardı. Birlikte daha güçlüydüler. Gözlerinden bulutların geçişini izlemek baş döndürücüydü.

Kollarını açtı ve yüzümü görmek için kafasını kaldırdı. “Vücudunun önünü öpmek istemiyorum. Yukarıdan aşağıya kadar ısırarak istiyorum.”

Cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım, nefes nefese cevap verdim. “Kan yok, kalıcı iz bırakmak yok, göğsüme yaptığın kadar sert olmasın. Ön hazırlıkları tamamlamadın.”

“Ön hazırlık?” Bir soruydu.

Abeloec, “Ön sevişme,” dedi. Başımın yanında dizleri

üzerindeydi, hareketsiz olduğu için varlığını unutmuştum.

İkimiz Mistral'e baktık. Mistral, "Bana biraz daha yer aç," dedi. "Bu çemberin içinde seninle sadece ben varım ve ben kalmalıyım."

Çember, diye düşündüm. Sonra haklı olduğunu anladım. Mavi, yeşil ve kırmızı çizgileri üçümüzü kuşatıyordu. Diğerlerinin üzeri de kaplıydı ama bunlar üçümüzün etrafında bir bariyer oluşturuyordu. Rüzgârın istediği gibi geçebildiği bir engeldi ama diğer şeylere izin yoktu. Diğer şeylerin ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama büyü-lü çemberlerin bazı şeyleri içeride tutarken bazı şeyleri dışarıda tuttuğunu biliyordum. Doğaları böyleydi ve bu akşam her şey doğasına uygundu.

Ellerimi Mistral'in sırtına götürdüm ve sırtında gezdirdim, vücudunu tepemde tutmasını sağlayan kaslarını okşadım. Gözlerini kapattı ve bana bakmadan önce yutkundu. "Bir şey mi istedin?"

"Seni," dedim.

Bunu duyunca gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi; seksle veya acıyla veya üzüntüyle ilgili değildi. Benim için Buz'un ki veya Doyle'un ki kadar değerliydi. Hepsi bana geldiğinde gülümseyemiyordu, sanki nasıl yapılacağını unutmuşlardı. Diğerleriyle mukayese ettiğim zaman Mistral çabuk öğreniyordu.

Bir elimi uzatıp parmak ucumla alt dudağını okşadım. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece kuralları hatırla."

Gülümsemesinde mutlu olmayan bir şey vardı, koyduğum kuralların çok zorlayıcı olduğunu sanmıyordum,

belki de üzücü bir şeyi hatırlamıştı. “Kan yok, kalıcı hasar bırakmak yok, göğsüne yaptığım kadar sert bir şey yok, çünkü henüz ön hazırlıkları tamamlamadım.”

Dediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlamıştı. “Güçlü hafıza.”

“Sahip olduğum tek şey.” Bunu söylerken gözlerinde acı vardı. Şimdi ne demek istediğini anladım. Zevk alıyordu ve almaya da kararlıydı ama bittiğinde fazlası olmayacaktı. Kraliçe yine kendi kurallarına, kıskançlığına ve sadistliğine geri dönecekti. Bu anı bir kez yaşayıp bir daha yaşayamamak daha mı kötüydü? Beni erkeklerimle görüp bizim bir parçamız olamamak çok mu acı verecekti? Ben Mistral veya diğerleri için çok özel değildim. Sadece uzun süreli bekâret yeminlerini bozabilecekleri tek kadındım.

Yerden biraz kalktım ve bir öpücük verdim. “Seninim.”

Beni önce nazıkçe sonra daha sertçe öptü. Dilini dudaklarımın arasına soktu. Ağzımı açtım ve keşfe çıkmasına izin verdim. Yine derinlere indi ama sonra biraz geri çekildi, böylesi derin bir öpücük gibiydi. Ağzının tadını alınca ağzımı biraz daha açtım, vücudumu biraz daha yaslardım, kollarımı sırtına attım. Şimdi göğüslerimi sıkı sıkı göğsüne bastırıyordum.

Gırtlığından küçük bir ses çıktı ve serin rüzgâr tenimin üzerinde esti. Dudaklarını çekti ve gözlerinde vahşi bir bakış belirdi. Gözlerinden fırtına bulutları geçiyordu ama yavaşlamışlardı; artık baş döndürmüyorlardı. Neye baktığımı bilmeseydim gözlerindeki yağmur bulutları olduğunu düşünebilirdim.

Yüzünü boynumun kıvrımına bıraktı. Dudaklarını derimin üzerine koydu ve hafif bir öpücük bile kondurmadı. Nefes nefese iç geçirince sıcaklığın derimin üzerine yayıldığı hissettim. Ürperdim ve hepsi bu kadardı. Dişlerini boynuma koydu ve beni ısırdı. Bir çığlık attım ve sırtındaki parmaklarım kasıldı, tırnaklarım derisinin üzerinde gezindi.

Omzumu sert bir biçimde ısırdı. Bir çığlık daha attım ve yer değiştirdi. Sanırım uzun süre aynı yerde kalamayacak kadar kendine güvenmiyordum. Daha sert ısırarak istediğini biliyor ve dudaklarına, ellerine ve bütün vücuduna karşı koymak için uğraştığını seziyordum. Keyif alıyor ama içgüdülerini kontrol altında tutmak istiyordu.

Dudaklarını göğsümün yanına koydu, daha önce dokunmadığı göğsümdü ve dişlerini üzerinde gezdirdi. Yanağını hafifçe tuttum; Mistral duraksadı. Ağzı yarı açıkken bakışlarını bana çevirdi ve yüz ifadesinin düştüğünü gördüm. Sanırım durmasını isteyeceğimi sanmıştı. Yapmak istediğim bu olsa bile söylemeye cesaret edemezdim. Zaten amacım başkaydı.

“Daha sert,” dedim.

Bir kurt gibi sıırttı ve gözlerinde gördüğüm bir parıltı Mistral ile yalnız kalmayı istemeyeceğimi düşündürdü. Ama Mistral'in doğası mı böyleydi yoksa yüzlerce yıllık bekâretin ardından mı bu hale gelmişti, bilemiyordum.

Dişlerini göğsümün yanına koydu ve ısırmağa başladı, altında kıvranacağım kadar sertti. Biraz daha yana ve aşağıya indi, belimdeydi, bu sefer bırakacağını anlayınca tekrarladım, “Daha sert.”

Daha sert ısırdı ve dişlerinin derime geçtiğini hissettim. Bir çığlık attım. “Yeter, yeter.”

Tamamen durmak ister gibi yüzünü kaldırdı. Gülümse-
dim. “Dur demedim. Bu kadar sertlik yeter dedim.”

Vücudumun diğer yanına geçti ve hiçbir şey söyleme-
den beni tekrar ısırdı, izin verdiğim kadar sertti ve daha
ileriye gitmedi. Bana baktı ve yüzümde her ne gördüyse
memnun oldu çünkü sonra göbek deliğimi ısırdı; dişlerini
durmasını söyleyene kadar sert bir biçimde etime geçirdi.

Karnımda dişlerinin izi kalmıştı. Vücudumun sağında
solunda kırmızılıklar göze çarpıyordu ama hiçbir karnım-
daki kadar kusursuz değildi. Beyaz tenimin üzerinde eksik-
siz bir iz bıraktığını gördüm. Bunu görünce ürperdim.

“Hoşuna gitti,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim.

Rüzgârın nemi tenimin üzerinde gezindi. Karnımın aşağısını yaladı ve rüzgâr da ıslaklığın üzerinden geçti. Sanki rüzgârın da ağzı vardı ve istediği yere esebiliyordu.

Mistral dudaklarını yaladığı yere dayadı ve beni ısırdı. Sert ve keskin bir ışıktı, beni şaşırttı ve vücudumun üst kısmı yerden kalktı. Neredeyse haykırarak “Yeter,” dedim.

Rüzgâr şiddetlendi, ölü yapraklar vücudumun üzerinde gezindi. Saçlarım yüzüme düştü ve bir an için Mistral’in ne yaptığını göremedim. Rüzgâr nemliydi, sanki yağmurun habercisiydi. Ama ölü bahçelerde hiç yağmur yağmazdı.

Ağzını bacaklarımın arasına koyup kolların üzerine yerleştirdiğini hissettim. Göremiyordum ama ne yaptığını biliyordum. Beni ısırdı ve ben de tekrar bağırdım. “Yeter.”

Bir elimi kullanarak saçlarımı önümden çektim ve vücuduma baktım. Mistral bacaklarımın arasında kısa süreliğine dilini gezdirdi. Bu küçük dokunuş nabzımı hızlandırdı ve ağzım sessiz bir O çizdi.

“Ne yapmak istediğimi biliyorsun,” dedi. Elleri kalçalarımıdaydı, parmakları etime geçiyordu. Yüzü kasıklarımın üzerindeydi ve nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Başımla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum. Diğer taraftan, canımı yakmasını istemiyordum. Yine de acının sınırına kadar gelmesini çok istiyordum. Bu sınırı seviyordum. Çok seviyordum.

Sonunda sesimi buldum ama ses sanki bana ait değildi, çok nefes nefese ve hevesliydi. “Yavaş ol, dur deyince dur.”

Bulut gözlerinden vahşi bir şimşek geçti ve bana bakıp gülümsedi, hayal görmediğimi anladım. Gözlerindeki gri bulutların arasında gerçekten de şimşekler vardı. Gitmiş ama sonra geri dönmüşlerdi, şimdi beyaz ışıkla parıltıyan gözleri birkaç saniyeliğine gözlerimi kamaştırıyordu. Rüzgâr yavaşladı ve hava yoğunlaştı, havada elektrik tadı vardı.

Bacaklarımı araladı ve güçlü, kalın parmaklarını kullandı. Ben ağzının ve ellerinin altında kıvrana kadar beni yaladı, dilini ileri geri hareket ettirdi. Sonra ağzını üzerime kapattı. Ardından en hassas yerlerimde dişlerini hissetmeye başladım.

Beni yavaşça, dikkatlice ısırdı.

“Daha sert,” dedim.

Emre itaat etti.

Alabildiği kadarını ağzına aldı ve beni ısırdı. O kadar sert bir ısırıktı ki vücudumun üst kısmı yerden kalktı ve bir çığlık attım. Dur diye bağırmak istiyordum, yeter demek istiyordum. Ama var gücümle çığlık attım, sırtım yay çizdi, gözleri fal taşı gibi aralanmış ağzı açık Mistral'e baktım. Dişlerini en hassas yerimde hissederken orgazma yakındım. Bu kadar yakinken zevk çığlığıma ara vermek zor oldu. "Dur, dur, ah, tanrım, dur!" Çok fazla zevk alsam da dişlerini fazla derine geçirdiğini hissedebiliyordum. Orgazmın ortasında bir şey acıyorsa durmak gerekti -acı genelde orgazm sona erdikten sonra başlardı.

Tekrar, "Dur!" diye çığlık attım. Durdu.

Kendimi yere bıraktım, gözlerimi odaklamakta ve nefes almakta, hatta kıpırdamakta güçlük çekiyordum. Ama yerde çaresizce parıldarken bile ısırdığı yer sızlamaya başladı. Dişlerinin dokunduğu yerd, sonrasında daha da acıyacağını biliyordum. Kendi arzularım ve Mistral'inkilerle sınırın ötesine geçmiştim.

Sesini duydum. "Kanını akıtmadım ve göğsüne yaptığım kadar sert değildi."

Başımla onayladım çünkü hâlâ konuşmıyordum. Hava yaklaşan fırtınayla o kadar yoğundu ki nefes alamıyordum, kraliçenin büyü gücüyle havayı yoğunlaştırması gibiydi.

"Canın yandı mı?," diye sordu.

Sesimi buldum. "Biraz." Acı keskinleşiyordu. Gerçekten acımaya başlamadan önce çok fazla zamanım yoktu. Zevk tamamen kaybolmadan Mistral'in bitmesi gerekiyordu.

Dört ayak üzerinde üstüme çıktı, bana dokunmamaya

çalıştı ama yüzünü görebiliyordum. “Prenses, iyi misin?”

Başımla onayladım. “Beni ters çevir.”

“Neden?”

“Çünkü sen üstteyken bitirirsek çok acıyacak.”

“Çok serttim,” dedi. Sesinde hüznün vardı. Önce bir gözünde sonra diğerinde şimşek çaktı, sanki şimşekler gözleri arasında seyahat ediyordu. Yanağındaki soluk mavi şimşek gözlerinin parıltısı yanında soluk kaldı.

Duracakmış gibi üzerimden kalkmaya başladı. Kolunu tuttum. “Durma, tanrıça adına, durma. Sadece beni ters çevir. Arkamdan gelirsən acıyan yerime çok fazla dokunmazsın.”

“Çok acı çekiyorsan durmalıyız.”

Parmaklarım kolunu daha sıkı kavradı. “Durmanı isteseydim söylerdim. Diğerleri beni acıtmaktan çok korkar, sen biraz fazla ileri gittin ama hoşuma gitti. Mistral, çok hoşuma gitti.”

Utangaç bir biçimde gülümsedi. “Fark ettim.”

Gülümsedim. “O zaman başladığımızı bitirelim.”

“Sen eminsen.” Bunu söylediğini anda ciddi olduğunu anladım, yalnız kalsam bile Mistral’in yanında güvendedim. Yüzlerce yıldır biriyle birlikte olma fırsatını ilk kez yakalıyordu ama ben acı çekiyorum diye bundan vazgeçebiliyorsa kendisi üzerinde çok fazla kontrolü vardı. Baş başa kalsak bile kendini bozmazdı. Eş bizi kutsasın ama benden daha disiplinliydi. Kaç erkek böyle bir şeye başlayıp bitirmemeyi göze alırdı? Sayısı çok değildi.

“Eminim,” dedim.

Tekrar gülümsedi ve tepemizde bir şey kıpırdadı. Yüksek tavanda gri bir şeyler hareket ediyordu. Bulutlar –tavana yakın yerde bulutlar kümelenmişti. Mistral’ın yüzüne baktım. “Seni istiyorum, Mistral,” dedim.

“Bu bir emir mi prenses?,” diye sordu. Bunu söylerken gülümsüyordu ama sesinde mutsuz olduğunu belli eden bir şey vardı.

“Sadece sen de istiyorsan.”

Bana baktı. “Emri yerine getirsem daha iyi.”

“O zaman yap.”

“Dön,” dedi. Sesi önceki kadar kendinden emin değildi, sanki itaat edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Ben biraz kendime geldiğim için döndüm ama yavaş hareket ettim. Arkama geçip yerini aldı. “Seni ellerin ve dizlerin üzerinde istiyorum.”

İsteğini ya da emrini yerine getirdim. Şimdi yerdeki kıyafetlerin üzerinde dizleri üzerine çökmüş, hareketsiz Abeloec’e bakıyordum. Gösteriden zevk aldığını belli edecek bir şeyi veya şehveti görmeyi bekledim ama yüzü ifade-sizdi. Gülümsemesi zarif ve huzurluydu. Yaptığımız şeyle uyumlu değildi, en azından bana göre.

Mistral’ın elleri kalçalarımı okşadı ve hafifçe sürtündüğünü hissettim. Ön tarafım acıyordu ama geri kalanım hevesliydi.

Mistral, “İslaksın,” dedi.

“Biliyorum,” dedim.

“Gerçekten hoşuna gitmiş,” dedi.

“Evet.”

“Sertliği gerçekten seviyormuşsun.”

“Bazen,” dedim. Ucunu kenarımda hissettim, çok yakındı ama içimde değildi.

“Şimdi?” Bir soruydu.

Vücudumun yukarısını yere yaklaştırdım, böylece vücudumun aşağısı daha yukarıdaydı. Mistral’i hissetmek için hafifçe geriye yaylandım. Sadece hafifçe kıpırdadığı için içime girmedi. İsyan edercesine bir ses çıkarttım. Rüzgârda yağmurun ve sessiz gök gürültüsünün kokusu vardı. Fırtına geliyordu ve geldiğinde içimde olmasını istiyordum.

Bir kahkaha attı, harika erkeksi bir sestti. “Bu, evet mi?”

“Evet,” dedim. Yanağımı kuru yaprakların üzerine koydum. Yüzüm, ellerim şimdi kuru toprağa değiyordu. Ölü yapraklar ve dallar yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kalçamı biraz daha geriye attım ve sessizce beni almasını istedim. Alçak sesle söylediğimin farkında değildim ama söylüyordum. Çünkü bir ilahi gibi tekrarladığımı duydum. “Lütfen, lütfen, lütfen.” Sessizce fısıldıyordum ama dudaklarım yalvardığım adamdan çok ölü toprağa yakındı.

Ucunu içime soktu ve rüzgâr hemen değişti. Neredeyse sıcaktı. Yağmurun kokusunu hâlâ alabiliyordum ama metalik bir koku da vardı. Ozon kokusuydu, şimşegin kokusuydu. Hava sıcak ve boğuktu, gerçeğin farkına vardım. Fırtına çıkmadan Mistral’i içimde istememe gerek yoktu çünkü Mistral içime girene kadar fırtına kopmayacaktı. Mistral fırtınanın kendisiydi, Abeloeç’in kupanın kendisi olduğu gibi. Mistral yoğunlaşan havaydı ve içinde tüyleri diken diken eden bir yıldırım vaadi barındırıyordu.

Hafifçe kalçamı kaldırdım ve vücudumu Mistral'e yaslamak istedim. Ellerini kalçama koyarak beni durdurdu. "Hayır," dedi. "Ne zaman olacağını ben söyleyeceğim."

Vücudumu yeniden kuru toprağa koydum. "Mistral, lütfen, hissetmiyor musun? Hissetmiyor musun?"

"Fırtına," dedi. Sesi her zamankinden daha kısık çıktı, bir kükreme gibiydi, sanki sesi içinde gök gürültüsünün yankısını barındırıyordu.

Doğruldu ama amacım Mistral'i kontrol etmek değildi. Yüzünü görmek istiyordum. Sesindeki kükreme dışında bir değişikliği olup olmadığını merak ediyordum. Hâlâ güçle parlıyordu ama sanki bu parlaklığın üzerine koyu gri bulutlar çökmüştü, şimdi gücünün ısıtısını bulutların arasından görüyordum.

Tepeden bana baktı ve gözleri parıldadı, öylesine bir parlaklık ki beyaz ışık yüzünden bir anlığına yüzünü göremedim. Sonra parlaklık sona erdi ve gözümün önünde ardışık görüntüsü kaldı. Ama şimşekler olmayınca gözlerinin gri bulutların renginde değil siyah olduğunu gördüm. Gün ortasında gökyüzünü ele geçiren karanlık gibiydi, gökyüzüne bakan herkesi kaçırarak siyahlık gibiydi, çünkü tehlikeli bir şey geldiği belliydi. Sizi boğacak, yakacak, sarsacak bir şey tüm gücüyle gökten inmek üzereydi.

Ürperdim ve vücudumun üzerinden Mistral'e baktım. Ürperdim çünkü merak ettim... buna dayanabilecek kadar ölümsüz müydüm? Gücü derimi kavurup bana istemediğim şekillerde zarar verecek miydi?

Abeloec sanki aklımdan geçenleri okudu. Kısık ve yu-

muşak bir ses tonuyla konuşunca kafamı kaldırdım. Hâlâ önümde dört ayak üzerindeydi ama soluk derisi artan karanlıkta daha da solmuştu. Sanki güç çemberinin ortasında soluyordu. Saçlarında mavi, kırmızı ve yeşil çizgiler vardı. Çemberi ayakta tutanlar da bunlardı ve çemberin ardındaki erkeklere de uzanıyorlardı. Gözlerinde bütün bu renklerin kıvılcımları vardı, sanki gücü artıyordu. Artık eski Abeloece değildi, gücün kendisiydi. Dikkatli olmazsa karanlığın içine uzanan güç çizgilerine dönüşebileceğini biliyordum.

“Toprak ve gökyüzünün dansı çok eskidir, Meredith,” dedi. “Güçten korkma. Çok uzun süredir seni beklediği için zarar görmene izin vermez.”

Kısık bir sesle fısıldadım. “Mistral’e bak.”

“Evet,” dedi. “Fırtınanın canlı hali.”

“Ben ölümlüyüm.”

Gülümsediğini düşündüm ama emin değildim. Yüzünü tam olarak göremiyordum, her ne kadar çok yakınımda olsa da.

“Bu zamanda ve mekânda sen tanrıçasın, toprak göğü karşılaşmaya hazır. Sence böyle biri ölümlü olabilir mi?”

Tam bu sırada Mistral bana hâlâ arkamda olduğunu hatırlattı. Üzerime eğildi ve beni sırtımdan ısırdı, vücudunu da vücuduma yaklaştırdı. İkisinin birleşimiyle içimde bir şeyler kasıldı. Beni daha sert ısırdı ve altında kıvrandım, vücuduyla ağzının arasına sıkışmıştım.

Ağzını bıraktı ve kollarını bana doladı. Ağırlığını sırtıma vermişti, sıcak ve sağlam bir çizgi gibiydi. Ben ağırlığının büyük bir kısmını taşıırken ellerini göğüslerimin ve

karnımın üzerinde gezdirdi. İçimdeydi ama içime girdiği anda hareket etmeyi bırakmıştı. Yüzü yüzüme yakınken konuştu. “Çok uzun zaman olmuş. Böyle kıpırdarsan çok uzun sürmeyecek.”

Kafamı çevirdim ve gözlerindeki ışığın çok yakınımda olduğunu gördüm. Bir anlığına kör oldum ve gözlerimi kapattım, göz kapağımın içinde beyaz ve siyah renkler patladı. Gözlerim kapalıyken konuştum. “Elimde değil.”

İç geçirdi ve içimdeyken kıvranmama rağmen hareket etmedi. Bunu yapınca daha çok kıvrandım ve ağzından yarı zevk yarı itiraz eden bir ses çıktı.

Mağarada gök gürledi ve ses çıplak kayalardan yankılandı, sanki derimin üzerinde devasa bir davul çalıyordu.

“Sessiz ol, Meredith. Kıpırdarsan çok uzun sürmeyecek.”

“Sen içimdeyken nasıl kıpırdamam?”

Bana sarıldı. “Bir vücut bana böyle tepki vermeyeli çok uzun zaman oldu.” Sırtımdan çekildi, şimdi tekrar dizleri üzerindeydi ve hâlâ içimdeydi. Ama kalçalarını bana yasladı ve üzerime eğilirken tamamının içimde olmadığını anlamamı sağladı çünkü şimdi ucunun derinliklerime indiğini hissediyordum. Belki de bu pozisyon için fazla uzundu. Çok uzunsa arkadan girmesi acıtabilirdi. Henüz acıımıyordu ama nazikçe sınırlarımı zorlarken bunun vaadi vardı. Bana yapabilecekleri beni hem heyecanlandırdı hem korkuttu. Hem beni becermesini istiyordum hem de istemiyordum. Düşüncesi heyecan vericiydi ama bu tarz acıları hayal etmek gerçekten yaşamaktan daha güzeldi.

Başını içime soktu, önce nazikti sonra serleşti, sanki

daha derinlere inmeyi amaçlıyordu. Yavaşça, ben itiraz edene kadar içime girdi.

Gök yine titredi ve bir rüzgâr esti. Yağmur ve ozon kokusu aldım, sanki yakında bir yere yıldırım düşmüştü, gerçi en yakındaki yıldırımlar Mistral'in gözlerindeydi.

“Acıyı ne kadar seviyorsun?” diye sordu. Doyle'un sesinde bir köpeğin hırıltısının olduğu gibi şimdi de Mistral'inkinde gök gürültüsü vardı.

Önce ne sorduğunu anladığımı düşündüm ama sonra tereddüt ettim. Acıyı ne kadar seviyordum? Galiba dürüst olmak en güvenlisiydi. Mistral'i görene kadar başımı geriye çevirdim ve dikkatli olmasıyla ilgili söyleyeceğim her şey gırtlığıma düğümlendi. Adeta element formundaydı. Vücudunun ana hatları ve somutluğu hâlâ belliydi ama derisinin içinde gri ve siyah ve beyaz bulutlar kıvranıyordu. Gözlerinde yeniden şimşekler çaktı ve bu sefer vücuduna da aktı, pürüzlü beyaz çizgiler gözlerimi kamaştırdı ve metalik ozon kokusunu tekrar aldım. Ama vücudumu gerçek bir yıldırımın etkileyeceği gibi etkilemedi. Sadece ışığın parlak dansı vardı.

Gözleri yüzünde parlıyor, gözlerine ardı ardına beyaz yıldırımlar düşüyordu. Her üç yıldırımda şimşekler vücuduna da yayılıyor ve derisini dekore ediyordu. Saçları atkuyruğundan kurtulmuştu ve gri saçları şimdi gücünün rüzgârıyla dalgalanıyordu. Fırtına bulutları yaklaşırken ipte asılı kalmış yumuşak gri bir battaniye gibiydi.

Sidhe savaşçıları ve peri yaratıklarıyla birçok kez birlikte olmama rağmen bu halini görünce ağzımdan tek bir keli-

me çıkmadı. Birçok harika görmüştüm ama hiçbirisi Mistral gibi değildi.

Tekrar sordu. “Acıyı ne kadar seviyorsun?” Ama konuşurken bir yıldırım daha düştü, parıltı ağzından dışarıya taşı ve kelimelerine de bulandı.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Bitir.”

Gülümsedi, dudaklarının kenarında parlaklık vardı. “Bitir, sadece bitir mi?”

Başımınla onayladım. “Evet.”

“Hoşuna gidecek mi?”

“Bilmiyorum.”

Gülümsemesi genişledi ve gözleri parıladı, ışıklar vücuduna indi. Bir an için yine kör oldum. İçimden çıkmaya başladı. “Öyle olsun,” dedi. Sesi şimdi gök gürültüsüne çok benziyordu. Tepemizde gök gürledi ve bir an için sanki duvarlar da titredi.

İçime hızlı ve sert bir biçimde girdi ama fazla uzundu. Bir çığlık attım ve sebebi tamamen zevk değildi. Yapmak istemesem de kıvrandım, yaklaşmak yerine keskin ve sert acıdan uzaklaşmak için uğraştım.

Beni saçlarımdan tuttu ve içime girip çıkarken yere sabitledi.

Çığlık attım ve bu sefer içinde kelimeler de vardı. “Tanrıça adına, bitir, lütfen bitir. Sadece gel.”

Saçlarımı bir kol gibi kullanarak beni dizlerim üzerine kaldırdı ve vücutlarımızı birbirine bastırdı. Hâlâ içimdeydi ama pozisyon daha iyiydi. Biraz fazla derindeydi ama en azından acımıyordu.

Diğer kolunu vücudumun önüne doladı ve beni sıkı sıkı tuttu. Saçımdaki eli gerilince ağzımdan bir zevk çılgılığı çıktı.

Ağzını yüzümün yanına yapıştırıp konuştu. “Sana daha önce zarar verdiğimi biliyorum ama vücudun beni çoktan affetmiş. Kısa süre sonra benim için zevk çılgınlıkları atıyorsun.” Başımı saçlarımdan tutup geriye çekti. Acıdı ama hoşuma da gitti.

Yüzüme, “Bundan hoşlanıyorsun,” diye fısıldadı. Rüzgârı yüzümde hissettim.

“Evet,” dedim.

“Ama diğerini sevmiyorsun,” dedi. Rüzgâr vücutlarımıza esti, çok sert olduğu için olduğumuz yerde sallandık. Bakışlarımı yukarıya çevirince tavanda kıvranan bulutları gördüm. Derisinin altındaki bulutların ikizleri gibiydiler.

Saçlarımı tekrar çekti ve dikkatimi üzerine odakladı. “Hemen geleceğimi düşünüyordum ama biraz uzadı.”

“Fırtına gelene kadar gelmeyeceksin.” Abeloec’in sesi gibiydi ama aynı zamanda değil gibiydi.

Mistral saçlarımı hafifçe bıraktı ve ikimiz birden diğer adama baktık. Gözlerinde koyu kırmızı, zümrüt ve safir renklerin döndüğünü gördüm, sanki gözleri mücevherlerin sıvı haliyle dolmuştu. Saçları dalgalanıyordu ama bunun sebebi rüzgâr değildi –daha çok bir kuşun kuyruğuna veya görünmez eller tarafından tutulan bir pelerine benziyordu. Renk çizgileri saçlarında da parılıyordu ve ipler gibi karanlığın içine akıyordu. İpler güç çemberinin dışında karanlık formları buluyordu. Dışarıdaki adamların hepsi şimdi bu

çizgilere bulanmıştı. İyi olup olmadıklarını anlamaya çalıştım ama tepemizde gök gürledi ve sanki dünya titredi.

Mistral arkamda ve içimde titreyince ben de titredim. Güçlü kollarıyla beni sardı. Bir süre canımı hiçbir şey yakmadı. “Arkadan içine girmem de çok fazlaysa geriye ne kaldı? Önden gelsem de acı vereceğim.”

Vücudumu vücuduna yasladım ve içime tamamen girmesine izin verdim. “Vücudunu üzerimde tutacak kadar güçlüysen önüme değmezsin?”

“Nasıl?” Biraz şaşkın gibiydi.

“Benim yüzüm yukarıya bakacak, sen tepemde olacaksın ama bana sadece içimdeki şey değecek.”

“Sen yerdeysen ben içine istediğim kadar giremem.”

“Ben seni karşılamak için kalçamı yerden kaldırıyorum.” Sonra sordum. “Ne diyorsun?”

“Neye ne diyorum?,” diye sordu. Gözlerindeki yıldırımlar yine bir anlığına beni kör etti.

“Yeterince güçlü müsün?” Gözümün önünde beyaz benekler dans etti.

Bir kahkaha attı ama gök gürlenmesine benzer bu ses sadece kulağıma değil vücuduma da işledi, sanki ses kemiklerime bile ulaşmıştı. “Evet,” dedi. “Evet, yeterince güçlüyüm.”

“Kanıtla,” dedim. Rüzgârın ve göğün gürültüsü içinde sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Beni bıraktı ve giysilerden battaniyemizden arda kalanların üzerine yatmama izin verdi. Standart misyoner pozisyonunda yapacak olsak battaniye beni daha çok endişe-

lendirirdi. Ama bunu doğru açıyla yaparsak yere çok fazla yerim değmeyecekti.

Dizlerim bükülmüş vaziyetteyken bir süre sert ve kuru zemine yaslandım. Mistral tereddüt etti, önümde diz çöktü. Gözlerindeki yıldırımlar vücudunda da dans etti, sanki yıldırımlardan bir tanesi gözlerinden çıkıp bacaklarını geçerek yere ulaşmıştı. Uzaktan bir çatırtı geldi ve tavandaki bulutların arasında bir yıldırımın dans ettiğini gördüm. Ozon kokusu azaldı ve yağmur kokusu güçlendi.

“Mistral,” dedim. “Şimdi –içime gir.”

“Vücudunun ön kısmına değerim, acıtırım.”

“İçime gir ve sana göstereceğim.”

Kendini üzerime bıraktı, kolları ve vücudu tepemde kitlendi. İçime girdi ama Mistral bitirmeden ben Mistral'i karşılamaya gittim.

Vücudumun üst kısmı bir mekik çekermişim gibi büküldü, aslında daha çok bir abdominal egzersiz gibiydi. Bu pozisyonda sonsuza kadar kalamazdım ama bir süre idare ederdim, ellerimi kalçamın iki yanına koydum ve güç aldım. Hem uygun pozisyonda hem de açtım.

Kendi derimin beyaz ay ışığı parlaklığı ve tepemize saldığı bulutlarda çakan şimşeklerin ışığında içime girişini seyrettim. Sanki yıldırımlar tavana çıktığı için derisinin içinde çok fazla kalmamıştı.

Vücudunu vücuduma pompalamaya başladı. Uzunluğunun içime girip çıktığını hissettim, ben bu arada sıkı bir top gibi toplanmıştım, Mistral ise vücudunun geri kalanını tepemde tutuyordu.

“İçime girip çıkışını seyretmek çok hoşuma gidiyor,” dedim.

Başını aşağıya indirince saçları üzerimde gezindi, kendisi de girip çıkışını seyrediyordu. “Evet,” dedi. “Eveet.”

Ritmini kaybetmeye başladı ve bakışlarını birbirine kitlenmiş vücutlarımızdan ayırmak zorunda kaldı. Kısa süre sonra kendinden emin vuruşlarına geri döndü. Gök gürültüsü dünyayı dövdü, şimşekler çatırdadı ve yeri parçaladı. Fırtına geliyordu.

Daha da hızlandı ve sertleşti, artık kendini bana geçiriyordu. Bu pozisyonda canım acımıyordu. Bu pozisyonda harikaydı. Zevkin içimde doruğa çıkmaya başladığını hissettim. “Birazdan geliyorum,” dedim. Fırtına ve rüzgâr yüzünden neredeyse bağırdım.

“Henüz değil,” dedi. “Henüz değil.” Kendisiyle mi yoksa benle mi konuşuyordu emin değildim ama artık kendisine arzu ettiği kadar sert sevişme iznini vermişti. Vücudumu sarsan bir güçle içime girip çıkıyor, kalçam yapraklara geçiyordu. Saf bir zevkle çığlık attım.

Bulutlardan yıldırımlar yağmaya başladı. Sıcak beyaz çizgiler ardı ardına aşağıya indi, sanki bulutlar da çığlık atıyordu. Yıldırımları tepemizde ancak bu kadar hızlı indirebiliyorlardı. Yıldırımların dövmesi ve göğün gürültüsüyle toprak titredi. Sanki Mistral’in ritmiyle yıldırımların yere düşmesinin ritmi aynıydı. Ardı ardına içime girdi ve çıktı, yıldırımlar teker teker düşmeye devam etti. Havada metalik ozon kokusu vardı ve elektriğin dansıyla bütün tüylerim diken diken oldu.

Ben bir çığlık atarak geldim ve parmaklarımı etine geçirdim, orgazm beni ele geçirirken yerimi terk etmedim ve olduğum yerde kıvranmaya başladım. Çığlıklarım fırtınanın vahşiliğinde çok fazla duyulmadı ama Mistral tepemde bir çığlık attı ve son bir kez içime girdi. İçime boşaldı ve bir yıldırım devasa beyaz bir el gibi toprağa indi.

Beyazlıktan gözlerim kamaştı. Tırnaklarımı nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamak için etine geçirdim. Arzu ettiği gibi gelmesini istiyordum. Ama sonunda kendimi yere bırakmak zorunda kaldım ve bacaklarım açısını kaybetti. Nefes nefese kuru toprağın üzerine düştüm ve nasıl nefes alınacağını hatırlamak için uğraştım.

Hâlâ içimdeyken kendini tepeme bıraktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki vücudundan dışarıya çıkacaktı. Tepemizdeki bulutlardan yavaşça yağmur boşaldı.

Nefes nefese ilk sözleri, “Seni incittim mi?” oldu.

Kolumu kaldırıp dokunmak istedim ama hareket etmedim. “Şimdi hiçbir yerim acımıyor,” dedim.

İç geçirdi ve nefes verdi. “Güzel.” Yağmur şiddetlenirken kalp atışları yavaşlamaya başladı. Damlaların gözüme girmemesi için başımı yana çevirdim.

Mağaranın içindeki iklimin Mistral’in orgazmıyla son bulacağını sanmıştım. Ama fırtına sona ermiş olmasına rağmen tepemizde hâlâ bir gökyüzü vardı. Bulutlu ve yağmurlu bir gökyüzüydü. Peri diyarında yerin altına dört yüz senedir yağmur yağmamıştı. Şimdi bir gökyüzümüz ve yağmurumuz vardı, hâlâ yerin altındaydık. İmkansızdı ama yüzüme düşen damlalar sıcaktı. Bir bahar yağmuruydu, za-

rif bir şeydi, çiçekleri besleyecek türdendi.

İçimden çıkacak kadar vücudunu kaldırdı ve yanıma uzandı. Yüzünde nem vardı ve önce yağmur olduğunu düşündüm. Sonra gözyaşı olduğunu anladım. Yağmur ağladığı için mi yağmıştı yoksa ikisi arasında bir bağlantı yok muydu? Bilmiyordum. Sadece ağladığını biliyordum ve Mistral'e sarıldım.

Yüzünü göğüslerime gömdü ve ağlamaya başladı.

7

Abeloec, Mistral ve ben yumuşak bahar yağmuru-
nun altında ayağa kalktık. İçeride ışık olduğunu
fark etmem biraz zamanımı aldı. Büyünün ışığı
değildi ama sanki mağaranın tavanına yakın bir yerde bir yerde bir
ay varmış gibi soluk bir ışıktı. Artık tavanı göremiyordum.
Taşların olduğu yerdeki bulutların arasında gözden kaybol-
muştu.

Birisi, “Gökyüzü,” dedi. “Tepemizde gökyüzü var.”

Abeloec’in parıldayan çemberinin dışındaki diğer er-
keklerle baktım. Kimin konuştuğunu bulmak istiyordum
ama diğerlerini görünce bunu unuttum. Artık yağmur veya
gökyüzü ya da soluk ay da umurumda değildi. Tek düşün-
düğüm şey birçok kişinin eksik olduğuydu: Çok sayıda kişi.

Beyaz loş ışığın altında Buz ve Rhys'i gördüm, Doyle'un karanlık formu yanlarındaydı. "Doyle, diğerleri nerede?"

Cevap veren Rhys oldu. "Bahçe onları aldı."

"Bu ne demek?" diye sordum. Öne bir adım attım ama Mistral beni tuttu.

"Neler olduğunu öğrenene kadar seni riske atamayız, prenses."

Doyle, "Haklı," dedi. Bize doğru yürüdü; çıplak ve zarif bir görünümü vardı ve onun yürüyüş tarzından dövuşün sona ermediğini anladım. Sanki yerin yarılmasından ve kendisine saldırmasından korkuyordu. Sadece bu halini görmek bile beni korkuttu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Mistral ve Abe'in yanında kal. Buz, Merry'yle kal. Rhys, benimle gel."

Birinin itiraz etmesini bekledim ama kimse etmedi. Binlerce yıldır olduğu gibi Doyle'a itaat ettiler. Nabzım gırtlığımda atıyordu; neler olduğunu anlamıyordum ama erkeklerin bana hiçbir zaman Doyle'a itaat ettikleri gibi etmeyeceğinden emindim. Yumuşak toprağın üzerinde uzaklaşırken -Rhys yanında küçük ve soluk bir gölge gibiydi- Andais'in Doyle ile neden sevişmediğini anladım. Doyle'dan çocuk sahibi olmayı istememişti. Andais gücünü paylaşmazdı ve Doyle diğerlerinin örnek aldığı biriydi. Kralların çamurundan yapılmış bir erkekti. Ben bunu biliyordum ama şu ana kadar diğer erkekler için ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım. Belki kendileri bile farkında değildi ama hepsi Doyle'un ne olduğunu ve ne

olabileceğini anlıyordu; bu bilgi kemiklerine işlemiştii.

Rhys ile birlikte ağaçların yanına gittiler, ay ışığında yaşanan yumuşak yağmura rağmen dallar ölü ve karanlıktı. Doyle boş dallarda bir şey arar gibi ağaca baktı.

Mistral, “Ne arıyor?” diye sordu.

Abe, “Anlamıyorum,” dedi. Ama nefesini tuttuğunu görebiliyordum.

“Ne, ne oldu?,” diye sordum.

Buz, “Sanırım, Aisling,” diye cevap verdi.

Buz’a baktım. Ağaçlara dokunan erkeklerin kim olduğunu hatırladım. Örneğin, Adair ağaçlardan birine tırmanmıştı. Seksin ve büyüünün ortasında dalların üzerinde olduğunu hatırlıyordum. Ama büyü bizi vurmadan önce Aisling’in nerede olduğunu biliyordum.

“Adair bir ağaca tırmanmıştı ama Aisling’i hatırlamıyorum,” dedim.

Buz, “Biz bahçelere adım atınca ortadan kayboldu,” dedi.

“Ben, Barinthus ve diğerleriyle geride kaldığını düşünmüştüm,” dedim.

Mistral, “Hayır, geride kalmadı,” dedi.

“Doyle’un neye baktığını göremiyorum.”

Abe, “Bakmak istemeyebilirsin,” diye cevap verdi. “Ben istemiyorum.”

“Bana çocuk muamelesi yapma. Ne görüyorsun? Aisling’e ne olmuş?” Mistral’den uzaklaştım ama Abe ile birlikte ağaçları görmeme engel oluyorlardı. “Kenara çekilin,” dedim.

Birbirlerine baktılar ama çekilmediler. Doyle'a itaat ettikleri gibi bana itaat etmiyorlardı.

"Ben Prenses Meredith NicEssus'um, kan ve et elinin sahibiyim. Siz benim kraliyet muhafızlarımsınız ama asil değilsiniz. Seks kafanızı karıştırmasın, beyler –kenara çekilin!"

Buz, "Dediğini yapın," dedi.

Birbirlerine baktılar ama sonra kenara çekildiler. Buz'un aksine, Doyle olsa bana yardım etmezdi çünkü şimdi itaat etmedikleri açıkça belliydi. Buz'un emrini yerine getirmişlerdi. Bu sorunu başka bir akşam çözebilirdim. Bu akşam, herkesin gördüğü şeyi görmek istiyordum.

En yüksek ağacın en uzun dalında soluk bir şekil gördüm. Önce Aisling'in elleriyle daldan kendini aşağıya sallandığını düşündüm ama sonra ellerinin yanlarında olduğunu anladım. Dalda sallanıyordu ama elleriyle tutunmuyordu. Yağmur şiddetlendi. "Dal..." diye fısıldadım. "Gögsünü delip geçmiş."

Mistral, "Evet," dedi.

Acıtacak kadar sert bir biçimde yutkundum. Yüce sarayda perileri öldürebilecek çok fazla şey yoktu. Ölümsüz *sidhelerin* kafaları kesildikten sonra bile yaşadığına dair hikâyeler anlatılırdı. Ama kalbi zarar gören birinin yaşadığıyla ilgili bir hikâye yoktu.

Korumalardan bazıları Aisling'in bizimle yatak odasında uyumasını istemiyordu çünkü onun çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Yüzüne bakmak bir zamanlar anında ve çaresizce Aisling'e âşık olmak demekti. Gücü bazı tan-

rılar ve tanrıçalar üzerinde bile işe yarardı, en azından eski hikâyelerde böyle diyordu. Bu yüzden kıyafetleri genelde üzerinde olur ve yüzünü tül gibi incecik bir peçenin ardına gizler, sadece gözleri açıkta olurdu.

O kadar güzel bir erkekti ki onu gören herkes ona âşık oluyordu. Bir defasında gücünü düşmanlarımız üzerinde kullanmasını istemiştım. Kadın, Galen'i öldürmeye çalışmış ve neredeyse başarmıştı. Fakat istediğim şeyin ne olduğunu veya kadının neye maruz kalacağını anlamamıştım. Kadın bize istediğimiz bilgileri vermiş ama aynı zamanda Aisling'in gücünden daha fazla etkilenmemek için kendi gözlerini oymuştu.

Önümde gömleğini bile çıkartmaya korkardı çünkü benim, onun vücuduna bile bakınca etkilenecek kadar ölümlü olduğumu düşünüyordu. Büyülenmemiştim ama şimdi yağmurun ve ay ışığının altında parıldayan cansız formuna bakarken neye benzediğini hatırladım. Altın renkli derisini hatırladım; sanki birisi kusursuz vücudu üzerine altın tozları serpmişti. Işğın altında sadece büyüsyyle değil değerli bir taşın ışığı yakalayışı gibi ışıldıyordu. Şimdi de derisi parıldıyordu ama yağmurun altında ölüyordu ya da çoktan ölmüştü. Sebebini bilmiyordum.

8

Aisling'e doğru yürürken ayaklarımızın altındaki zemin ıslaktı. Kurumuş yapraklar yumuşamış, toprağın içine girmişti. Yağmur biraz daha yağarsa zemin çamura dönecekti. Ağaçtaki gövdeye bakmak için elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

Bu bir cesetti; sadece bir ceset... ve ben kendimi çoktan soyutlamaya başlamıştım. Los Angeles'ta cinayet davalarında çalışmamı sağlayan şalteri indirmiştim. Karşımdaki Aisling değil sadece bir cesetti. Dalda asılı duruyordu ve göğsüne kolumdan daha kalın bir dal saplanmıştı. Vücudunun bize bakan tarafından dışarıya altmış santimetresi çıkmıştı. Böyle bir güç bir Unseelie Sarayı savaşçısı bile olsa herkesin göğsünü parçalardı. Neredeyse ölümsüz bir varlıktı, bir

zamanlar tanrı olarak tapınılan biriydi. Böyle şeyler kolay kolay ölmezdi. Çığlık bile atmamıştı ya da atmış mıydı? Ölüm çığlıkları attı da ben mi duymamıştım? Benim zevk çığlıklarım Aisling'in acı dolu çığlığını bastırmış mıydı?

Hayır, hayır, böyle düşünmemem gerekiyordu, yoksa koşarak kaçacaktım.

Abe, "O..." dedi.

Adamların hiçbiri cevap vermedi ve cümleyi tamamlamadı. Hepimiz sessizce bakmaya devam ettik, sanki söylemezsek gerçek olmayacaktı. Hareketsizdi, kırık bir kuklaya benziyordu ama bir kukladan daha etli ve gerçekti. Kolların aşağıya sarkış şekli ve hareketsiz duruşu herhangi bir uyku haline benzemiyordu.

Yağmur damlalarının bozduğu sessizliğe konuştum. "Ölü." Tek kelime sanki olması gerekenden yüksek çıktı.

Abe, "Nasıl? Neden?" diye sordu.

Rhys, "Nasıl olduğu belli," dedi. "Asıl soru, neden?"

Ağaçtaki cesetten bakışlarımı kaçırdım ve ay ışığıyla aydınlanan bahçelere baktım. Aisling'den değil diğerlerine bakmaktan kaçıyordum. Boğazım düğümlenmiş ve nabzım hızlanmıştı. Arkamı dönüp karanlığın içine kaçmama sebep olacak düşünceyi tamamlamamaya çalıştım. Diğerleri de karanlığın içinde bir yerde ölüyor muydu? Büyülü bir ağaç dalı başka kime zarar vermişti?

Bulutlara doğru sadece ölü dalların uzandığını gördüm –hiçbirinde korkunç bir ceset daha yoktu. Bu ağaç dışındaki diğerlerinin boş olduğunu anlayınca göğsümdeki sıkıntı biraz azaldı.

Aisling'i çok iyi tanıımıyordum; o, hiç sevgilim olmamıştı ve sadece bir gündür korumamdı. Kaybına üzüliyordum ama korumalarım arasında daha fazla değer verdiklerim vardı ve onlar hâlâ ortada görünmüyorlardı. Ağaçları süslemedikleri için mutluydum ama başlarına ne gelmişti? Neredeydiler?

Doyle birden konuşunca irkildim. "Ağaçlarda başka birini görmüyorum."

Başımı iki yana salladım. "Evet, evet." Buz'a baktım. Yakınımdaydı ama dokunabileceğim kadar yakın değildi. Birinin beni rahatlatmasını istiyordum ama bu çocukçaydı. Karanlıkta yalanlar duymak isteyen, yatağının altında yaratık olmadığını öğrenmek isteyen bir çocuk gibiydim. Benim büyüdüğüm dünyadaki yaratıklarsa çok gerçektir.

"Galen'i tutuyordun ve Nicca yanındaydı. Onlara ne oldu?"

Buz yüzüne düşmüş ıslak saçları geriye attı, saçları loş ışıktaki Mistral'inkiler gibi gri duruyordu. "Galen yerin içine girdi ve ortadan kayboldu." Gözlerinde acı vardı. "Onu tutamadım. Sanki büyük bir güç onu benden çekip aldı."

Birden ürperdim ve sıcak yağmur bile beni ısıtamadı. "Amatheon öngörümde aynı şeyi yaşadığında kendi isteğiyle gitmişti. Çamurun içine batmıştı. Onu hiçbir güç çekip almamıştı."

"Ben sadece yaşadıklarımı söylüyorum, prenses." Huysuzdu. Kendisini eleştirdiğimi düşünüyorsa Buz ile uğraşacak, elini tutacak vaktim yoktu.

Mistral, "O, bir öngörüydü," dedi. "Bazen perdenin bu

tarafında işler oradaki kadar nazik yürümez.”

“Nazik olmayan nedir?,” diye sordum.

“Kendi gücün tarafından yutulmak,” dedi.

Başımı iki yana salladım, sabırsızca yüzümdeki damlaları sildim. Sinirlenmeye başlamıştım. Ölü bahçelere yağmur yağması bir mucize bile olsa soğuk, korkumu alıp götürmüyordu. Hiç düşünmeden, “Keşke bu yağmur dinse,” dedim. Öfkeliydim ve korkuyordum, yağmur hislerini acıtmadan kızabileceğim bir şeydi.

Yağmur azaldı. Şimdi bardaktan boşanırcasına yağmıyordu. Nabzım yeniden gırtlığımda atmaya başladı ama sebebi bu değildi. Yağmurun burada yağması bir mucizeydi ve bitmesini gerçekten istemiyordum.

Doyle parmak ucuyla ağzıma dokundu. “Sessiz ol, Meredith –tanrıların bu hediyesini yok etme.”

Anladığımı belli etmek için başımla onayladım. Parmağını yavaşça iki yana salladı. “Sithenin ağzımdan çıkan her şeyi duyduğunu unutmuşum.” Yutkundum ve acı verdi. “Yağmurun dinmesini istemiyorum.”

Gergin bir biçimde dikilip bekledik. Evet, Aisling ölmüştü ve bir sürü erkek kayıptı ama ölü bahçeler çok uzun zamandır peri diyarının kalbiydi ve birkaç kişinin yaşamından daha önemliydi. Gücümüzün kalbiydiler. Burası ölünce gücümüz de yok olmaya başlamıştı.

Yağmur yavaşlamıştı ama dinmeyince rahatlayarak iç geçirdim. Yavaşça hepimiz tuttuğumuz nefesleri verdik. Mistral, “Ne dediğine dikkat et, prenses,” diye fısıldadı.

Başımla onayladım.

Buz, "Nicca doğruldu, ellerine bakıyordu," dedi. Sormuşum gibi anlattı. "Bana uzandı ama ben onu tutamadan ortadan kayboldu."

Abe, "Nasıl ortadan kayboldu?," diye sordu.

"Ortadan kayboldu, birden yok oldu."

Mistral, "Kendi etki küresi tarafından alınmış olabilir," dedi.

"Bu ne demek?," diye sordum.

"Hava, toprak."

Aramızda duman varmış ve ben dumanı dağıtmaya çalışıyormuşum gibi ellerimi havada salladım. "Anlamıyorum."

Rhys, "Hawthorne'u şuradaki ağacın gövdesi aldı," dedi. Büyük, grimsi kabuğu olan bir ağacı işaret etti. "Karşı koymadı. Gülümseyerek gitti. Keşke bunun ne ağacı olduğunu bilebilseydik ama bahse girerim Hawthorne'un ağacı akdikendir."

Buz, "Galen ve Nicca gülümseyerek gitmedi," dedi.

Doyle, "Onlar hiçbir zaman tanrı değildi," dedi. "Bu yüzden güce kendilerini bırakmak nedir bilmiyorlar. Karşı koyarsan güç de seninle savaşıyor. Seni almasına izin verirsen daha naziktir."

"Bir zamanlar *sindhelerin* yerin altında, ağaçların içinde veya havada seyahat edebildiğini biliyorum. Ama beni affedin, çocuklar, bunlar ben doğmadan bin sene önceydi. Galen doğmadan bin sene önceydi. Nicca daha yaşlı ama her zaman tanrı olamayacak kadar zayıftı."

Abe, "Bu durum değişmiş olabilir," dedi.

Doyle, "Abe'in gücünü geri kazanması gibi," dedi.

Abe başıyla onayladı. “Bir zamanlar, o kadar çok oldu ki hatırlamak bile istemiyorum, sadece kraliçeleri seçmezdim. Tanrıçalar yarattırdım.”

“Ne demeye çalışıyorsun?,” diye sordum.

Kupayı önünde tuttu. “Yunanlar da buna inanırdı, prenses. Bundan içenin ölümsüz olabileceğini, tanrı olabileceğini düşünürlerdi.”

“Ama içmediler.”

“İçmek–” Doğru kelimeyi aradı. “...çoğu zaman metaforik bir şeydir. Tanrılara veya tanrıçalara güç işaretlerini veren benim veya Medb’in gücüydü. Renkli çizgiler, prenses, deriyi boyar.”

Rhys koluna baktı, daha önce soluk bir balığın olduğu yerde şimdi iki tane vardı, biri dibe inerken öteki yüzeye çıkıyordu. Bir çember oluşturunyorlardı, yin yang benzeri bir şeydi. Mavi çizgiler şimdi soluk değildi –parlak ve yaz gökyüzünden daha koyu bir maviydiler. Rhys’in bukleleri yağmurdan kafasına yapışmıştı, yüzünü bize döndüğünde perişan bir hali vardı.

Doyle, “Şimdi sende işaretlerin ikisi de var,” dedi. Saçları sıkı bir atkuyruğuydu ve her zamanki gibi görünüyordu. Kargaşanın ortasında kara bir kaya gibiydi.

Rhys yüzüne baktı. “Bu kadar kolay olamaz.”

Doyle, “Dene,” dedi.

“Neyi denesin?” diye sordum.

Erkekler bir şey biliyormuş gibi birbirine baktı. Anlamadım.

Buz, “Rhys bir ölüm tanrısıydı,” dedi.

“Biliyorum, Cromm Cruach’tı.”

Doyle, “Sana anlattığı hikâyeyi hatırlamıyor musun?” diye sordu.

Bunu sorunca hemen aklıma gelmedi. Tek düşündüğüm şey Nicca ve Galen’in yaralı veya ölmüş olabileceğiydi ve bu benim hatamdı.

Rhys, “Bir zamanlar ölümden fazlasını getirirdim,” dedi. Kolundaki yeni işarete baktı.

Düşünmeye çalıştım. “Kelt ölüm tanrıları efsaneler göre aynı zamanda iyileştirebilir de,” dedim.

Rhys, “Efsaneye göre,” dedi. Aisling’e baktı.

Doyle tekrar, “Dene,” dedi.

Rhys’e baktım. “Ölüleri hayata geri döndürebileceğini mi söylüyorsun?”

“En son kolumda iki sembol olduğunda bunu yapabiliyordum, evet.” Bana baktı ve gözlerinde çok fazla acı vardı. Bana anlattığını hatırladım. Rhys’e tapanlar bir zamanlar kendilerine zarar verir, kan ve acı feda ederdi ama Rhys onları iyileştirebilirdi. Sonra iyileştirme gücünü kaybetmiş ve insanlar tanrının kızgın olduğunu düşünmüştü. Diğerlerinin ölmesini istediğine kanaat getirerek kurbanlar vermeye başlamışlardı. Rhys bu saçmalığa bir son vermeleri için hepsini öldürmüştü. Geriye kalanları kurtarmak için kendi insanlarını feda etmişti.

Dokunarak küçük yaratıkları öldürme yeteneğini hiç kaybetmemişti. Los Angeles’ta tek bir kelime ve dokunuşla peri yaratıkları öldürme yeteneğini geri kazandığını öğrenmişti. Bu şekilde, en azından bir goblini öldürmüştü.

Rhys, Aisling'in cansız formuna baktı. "Deneyeceğim." Silahlarını Doyle ve Buz'a verdi, sonra ağaca dokundu. Bir süre bekledi, sanki ağacın ne tepki vereceğini merak ediyordu. Sanırım ağacın kendisini de öldürmesinden korkuyordu ve bu benim aklıma gelmemiştir.

"Rhys'in bunu yapması güvenli mi?" diye sordum.

Rhys bana bakıp sırtıttı. "Daha uzun boylu olsaydım tırmanmak zorunda kalmazdım."

"Ben ciddiyim, Rhys. Aisling için seni feda etmek istemiyorum. İkinizi birden bir dalda görmek istemem."

"Eğer beni gerçekten sevdiğine inansaydım belki denemezdim."

"Rhys..."

"Sorun değil, Merry, yerimi biliyorum." Ağaca döndü ve tırmanmaya başladı.

Doyle omzuma dokundu. "Hepimizi eşit derecede seve-mezsin. Bunda bir onursuzluk yok."

Başımınla onayladım ve söylediklerine inandım ama yine de kalbim sızlıyordu.

Rhys kara ağacın üzerinde beyaz bir hayalete benziyordu. Aisling'in asılı kaldığı yerin altındaydı. Tam Aisling'e uzanmak üzereyken büyü gücü derimin üzerinde gezindi ve nabzım gırtlığımda atmaya başladı.

Doyle da hissetti ve bağırdı. "Bekle! Dokunma!"

Rhys ağaçtan inmeye başladı, yağmurla ıslanmış gövdenin üzerinde kaydı.

"Rhys! Acele et!" diye bağırdım.

Aisling'in vücudunun etrafındaki hava parıldadı ve sonra

birden patladı. Et ve kemikten bir yağmur değildi, bir kuş bulutu açığa çıktı. Minik ve küçük kuşlardı bunlar ve serçelerden daha narindiler. Kuşlar tepemizde uçtu. Hepimiz kendimizi yere attık ve başlarımızı koruduk. Buz vücudunu bana siper etti ve beni kanatlı sürüden korudu. Kuşlar etki-leyici görünüyordu ama görünüm aldatıcı olabilirdi.

Buz etrafı görebileceğim kadar üzerimden kalkınca kuşların loş karanlıkta kaybolduğunu gördüm. Görmek için kafamı uzattım. “Mağaranın duvarı eskisinden daha mı uzakta?” diye sordum.

Doyle, “Evet,” dedi.

Mistral, “Şimdi kilometrelerce uzanıyor,” dedi. Sesinde şaşkınlık vardı.

“Bir zamanlar ismi ölü bahçelerdi, ölü orman değil,” dedim.

Doyle, “Bir zamanlar,” dedi.

Rhys açıkladı. “Burası eskiden başlı başına bir dünyaydı, Merry, yerin altında bir dünya. Ormanları ve nehirleri ve gölleri, insanı hayrete düşüren güzellikleri vardı. Ama gücümüz azaldıkça küçüldü. Sonunda geriye sadece buraya girdiğinde gördüğün yer kaldı –etrafı çıplak ağaçlarla çevrili ölü bir çiçek bahçesi.” Ağaçları işaret etti. “En son peri diyarında böyle bir şeyi yüzlerce yıl önce gördüm.”

Abe bana arkamdan sarıldı. Hem şaşırdım hem de irkil-dim. Geri çekilmeye başladı ama koluna hafifçe vurdum. “Sadece beni şaşırttın.”

Önce tereddüt etti sonra bana sarıldı. “Bunu sen yaptın, prenses.”

Dönüp yüzüne baktım. Gülümsüyordu. “Ama sen de yardım ettin,” dedim.

Doyle, “Ve Mistral,” dedi. Pes sesi tarafsızdı ama sanki bu sözleri söylemek Doyle’a acı veriyordu. Şimdi parmağımda olan kraliçenin yüzüğünün bana eş olarak Mistral’i seçtiğine inanıyordu. Mistral’in peri diyarında ilk birlikte olduğum kişi olduğuna ve özel olmadığına Doyle’u zor ikna etmiştim. O zaman açıklamamı kabul etmişti ama sanırım şimdi yine aynı sorguyu yapıyordu.

“Doyle,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Böyle mucizelerin yanında bir kişinin mutluluğu nedir ki, prenses?”

Bana prenses demesini neredeyse yasaklamıştım. Ben Doyle için Meredith veya Merry’ydim ama galiba artık değilim. Koluna dokundum. Geri çekildi, nazik ama kararlıydı.

Buz, “Çok kolay pes ediyorsun, dostum,” dedi.

“Tepemizde gökyüzü var, Buz.” Doyle silah tutan eliyle yukarıyı işaret etti. “İçinde yürüyebileceğimiz bir orman var.” Kafasını yukarı kaldırdı ve sıcak yağmurun kapalı gözlerine düşmesine izin verdi. “Sithe’nin içinde bir kez daha yağmur yağıyor.” Doyle gözlerini açtı ve Buz’a baktı. Buz’un kolunu tuttu, siyah ve beyaz yan yanaydı. “Bu mesajları nasıl okuyamazsın, Buz? Görünüşe göre bunu Mistral yaptı.”

“Ben ümidimi kaybetmeyeceğim, Karanlık. Bu kadar razeyken kaybetmeyeceğim. Senin de kaybetmemen gerek.”

Rhys, “Bir şeyi gözden geçiriyorum,” dedi.

Doyle başını iki yana salladı. “Hiçbir şeyi kaçırmadın.”

Rhys, “Bu, yalana çok yakın bir cümle ve biz asla yalan söylemeyiz,” dedi.

Doyle, “Bunu seninle burada tartışmayacağım,” dedi. Rhys’in arkasındaki uzun boylu Mistral’e baktı. Kısa bir bakıştı ama içinde kıskançlık vardı.

Abe, “Kendi gücüne bak, Karanlık,” dedi.

Doyle, “Yeter,” dedi. “Kraliçeye neler olduğunu anlatmalıyız.”

Abe, “Kendi göğsüne bak, Karanlık,” dedi.

Doyle önce kaşlarını çattı ama sonra baktı. Ben de bakışlarını takip ettim. Loş ışıktaki siyah derinin üzerini görmek zordu ama... “Derinde çizgiler var, kırmızı çizgiler.” Yakına girdim, Abe’in gücünün Doyle’un derisine ne kazıdığını görmeye çalıştım.

Uzanıp çizgilerin üzerinden geçmek istedim ama Doyle geri çekildi. “Daha fazlasına dayanamam, prenses.”

Abe, “Göğsünde yine sembolün var,” dedi. “Gücü geri dönen sadece Mistral değil.”

Doyle, “Ama perileri kendine getiren o,” dedi. “Karşısına çıkmaya hazırdım çünkü kalbim bu savaşı kaybetmek istemiyordu. Ama bütün bunlar bahçelere yaşamın geri döndüğünü ve güç işaretimi görmeden önceydi. Bu saraya yüzlerce yıldır hizmet ediyorum, sahip olduklarımızı teker teker kaybettik. Kaybettiklerimizi geri kazanırken saraya hizmet etmekten başka ne yapabilirim? Ya yeminimin anlamı yoktur ya da vardır. Ya bunu herkesin iyiliği için yaparım ya da kraliçenin Karanlık’ı değilimdir. Ya bunu yaparım ya da hiçbir şeyim, anlamıyor musun?”

Abe yanına gitti ve koluna dokundu. “Seni duyuyorum, onurlu bir adamsın, Karanlık ama bu gücün cömert bir şey olduğunu söylüyorum. Tanrıça çok cömert. Tanrı çok cömert. Bir eliyle verdiklerini diğer elleriyle geri almazlar.”

“Bence çok zalimce hizmet ediyorlar.”

Abe, “Hayır, Andais’in yaptıkları zalimceydi,” dedi. Sesi yumuşaktı.

Alacakaranlık ormanında bir kuş kanat çırpı –uykulu ve sorgulayan bir sest, geceye hazırlık yapıyor gibiydi.

Karanlığın içinden bir ses geldi. “Senin sarhoş bir aptal olduğunu düşünüyordum, Abeloec ama bunun sebebi içtiklerin değilmiş. Senin doğal halin böyleymiş.”

Hepimiz sese doğru döndük. Kraliçe Andais daha önce açığa çıktığı yerde belirdi. Geri döneceğini düşünmememiz çok aptalcaydı.

Abe çamurun içinde bir dizi üzerine düştü. “Hakaret etmek istemedim, kraliçem.”

“Evet, ettin.” Bize doğru birkaç adım attı, sonra yüzünü buruşturup durdu. “Yağmuru ve bulutları gördüğüme memnun oldum ama çamur için aynısını söyleyemem.”

Mistral, “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz,” dedi.

Kraliçe, “Dizlerin üzerinde özür dilersem daha etkili olur,” dedi.

Mistral, Abe’in yanında dizleri üzerine çöktü. Saçları çok uzundu ve ıslaktı, şimdi çamurun içinde yatıyordu. Erkekleri böyle görmek hoşuma gitmedi. Bu sahne beni korkutuyordu.

Kraliçe bileklerine kadar gelen çamurun içinde erkek-

lere doğru yürüdü ama sonra yanlarından geçip gitti. Elini uzatıp parmaklarını Doyle'un göğsünde gezdirdi. "Yavru köpekler," dedi. Gülümsedi.

Doyle dokunuşa bir tepki vermedi. Andais dokunarak işkence edebilen biriydi. Baştan çıkartır ve işkence eder, sonra boşalmalarına izin vermezdi. Yüzlerce yıldır bu oyunu oynuyordu.

Buz'un koluna dokundu. "Ağaç şimdi derinde daha koyu renkli." Rhys'in yanına gitti ve ikiz balıklara dokundu. Yanıma geldi ve ben irkilmemek için büyük çaba harcadım. Elini güve izinin olduğu karnıma götürdü, dünyanın en kusursuz dövmesi gibi duruyordu. "Birkaç saat öncesine kadar bu güve, derinden kurtulmak için kanat çırpıyordu."

Dokunduğu yere baktım ve daha aşağıya inmemesini ümit ettim. Beni sevmiyordu ama kendisinden nefret ettiğim için hassas yerlerime dokunabilirdi. Teyzem için seks ve nefret birbirine karışmıştı.

"Korumalarım bana bir dövmeyle dönüştüğünü söyledi."

"Ne olduğunu da söylediler mi?"

"Bir güç işareti."

Başını iki yana salladı. "Diğerlerinininki yaratıkların ana hatları veya görüntüsü gibi ama seninki çok gerçek. Derine işlenmiş bir fotoğraf gibi duruyor. Bu, Abe'in gücünün sana verebileceği bir şey değil. Bu" -elini karnıma bastırdı- "senin diğerlerini işaretleyebileceğin anlamına geliyor. İşaretlediklerin senin sıcak ateşinin başına üşüşen daha zayıf güçler gibi." Kolunu belime doladı ve vücudumu vücuduna bastırdı. Kulağıma fısıldadı. "Erkekler bunu sev-

mez, evet, hiç sevmez. Benim sana dokunmamdan da çok hoşlanmıyorlar...” Kulağımın kenarını yaladı. “Hem de..” Dilini boynumda gezdirdi. “Hiç.” Beni birden ısırdı ama amacı kanımı akıtmak değil beni şaşırtmaktı.

Kafasını kaldırdı. Sessizce, “Acıdan hoşlandığını sanıyordum, Meredith.”

“Kutudan çıkar çıkmaz değil.”

“Ben öyle duymadım.” Beni bıraktı ve diğerlerinin yanına gitti. “Yatak odasından sizinle birlikte kaybolanların geri kalanı nerede?”

Doyle, “Bahçe onları aldı,” dedi.

“Aldı mı, nasıl?”

“Ağaçların, çiçeklerin ve yerin içine çekildiler.” Kraliçe ile göz göze gelmedi.

“Amatheon’un topraktan çıktığı gibi geri mi dönecekler yoksa bu mucizenin bedelini canlarıyla mı ödediler?”

Doyle, “Bilmiyoruz,” dedi.

Bir kuş şarkı söylemeye başladı. Gökyüzünden inen tiz melodi üzerimizde dans etti. Ses sanki bize dokunabiliyordu. Görünmeyen, çok güzel bir şeymiş gibi bizi kuşattı. Günün doğacağını ve ölümün sonsuz olmadığını hatırlattı. Her bahar kışın uzun sürmeyeceğini ve toprağın ölü kalmayacağını müjdeleyen ümit sesi gibiydi.

Ben kendime hâkim olamayıp gülümsedim. Mistral ve Abe yüzlerini göğe kaldırdı, sanki minnettar bir biçimde yüzlerini güneş ışığına veriyorlardı.

Andais havada son nota çalarken geri çekildi. Karanlığın hâkim olduğu duvar dibine kadar geriledi, sanki büyü'nün

kendisine dokunmasından korkuyordu. “Unseelie’yi amcanın hükmettiği altın sarayın ucuz bir taklidi haline getireceksin, Meredith. Amacımız olan karanlığı ışık ve müzikle dolduracaksın, halk olarak öleceğiz.”

Abeloec, “Bir zamanlar bir sürü saray vardı,” dedi. “Bazıları karanlık, bazıları aydınlıktı ama hepsi perilere aitti. Biz, Hıristiyanların yaptığı gibi kendimizi iyi ve kötü olarak bölmezdik. Olması gerektiği gibi, her şey bir aradaydı.

Andais cevap verme gereği görmedi. Bunun yerine, “Ölü bahçelere yaşamı geri getirdin,” dedi. “Sözümünden dönmek için bahane üretmeyeceğim. Ölümlülük Holü’ne gel ve yapabilirsen Nerys’in insanlarını kurtar. Parlak Seelie büyüünü Unseelie’nin diğer kalbine getir bakalım ne kadar yaşayacak?” Ve ortadan kayboldu.

Birkaç saniye bekledik, sonra Mistral ve Abe doğruldu, bacakları çamura bulanmıştı. Karanlığın içinden kimse ayağa kalkabileceklerini söylememişti. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim.

“Sarayın iki kalbi olduğunu söyleyerek ne demek istedi?”

Abe cevap verdi. “Bir zamanlar peri diyarının kalbinde bir bahçe veya orman veya göl vardı. Ama her sarayın bir de güç kalbi vardır –sarayın özelleştiği büyülerini yansıtan bir yerdir.”

Mistral, “Sen birine yaşamı geri getirdin,” dedi. “Ama diğerini uyandırmanın akıllıca olacağını sanmıyorum.”

“Orası bir işkence odası, birçok büyü orada işe yaramaz. Nötr bir yerdir,” dedim.

“Ama bir zamanlar daha fazlasıydı, Meredith.”

Erkeklerle baktım. “Nasıl?”

“Orada, bizden daha eski, perilerden daha yaşlı varlıklar tutsaktı. Yendiğimiz halkın gücünden arda kalanlar vardı.”

“Anladığımı sanmıyorum, Mistral.”

Doyle’a baktı. “Bunu açıklamama yardım et.”

“Bir zamanlar Ölümlülük Holü’nde *sidhelere* bile gerçek ölümü tattırabilecek yaratıklar vardı. İdam veya işken-
ce veya tehdit için orada tutulurlardı. Kraliçe onları çok umursamazdı, çünkü bildiğin gibi, kendi işkencesini kendi yapmayı seviyor. Bir başkasının tutsağı paramparça ettiğini görmek elini kana bulamak kadar eğlenceli değil.”

Rhys, “Ve bunu o yaptığında biz daha kolay iyileşiyor-
duk,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Evet, o şeyler yardım etmezse bize daha uzun süre ve daha sık işken- edebilirdi.”

“Hangi şeyler?,” diye sordum. Bu kadar ciddileşmeleri hoş değildi.

“Korkunç şeyler. Tek bir bakış bile ölümlüleri delirtir,” dedi.

“Bu şeyler *sithe*’nden ne zaman kayboldu?”

“Belki de binlerce yıl önce,” dedi.

“Orman o kadar zamandır kayıp değildi,” dedim.

“Evet, o kadar olmadı.”

“Neden çok endişelisiniz?”

Abe, “Çünkü sen veya tanrıçanın içindeki gücü burayı geri getirebiliyorsa,” dedi. Göz alabildiğine uzanan ormanı işaret etti. “O zaman sarayın ikinci kalbini de eski haline getirebilirsin.”

Mistral ümitle, “Belki Merry o korkunç şeyleri geri getirmeyecek kadar Seelie’dir,” dedi.

Doyle, “Kan ve et elinin sahibi,” dedi. “Bunlar Seelie büyülerini değil.”

Mistral, “Ben Nerys’in halkı için prensesten yardım istemeye geldim ama bir ev dolusu hain için bile prensesi riske atamam,” dedi.

“Ben onları kurtarırsam hain olmayacaklar,” dedim.

Rhys, “Hâlâ senin ölümlüğünün bulaşıcı olduğuna inanıyorlar,” dedi. “Tahta oturursan yaşlanarak öleceğimizi düşünüyorlar.”

“Sence Nerys’in halkı Nerys’in kendini boşuna feda etmediğini gösterirsem onurlu davranır mı? Nerys onların ölmemesi için kendi hayatını verdi ve bunun hepsi için bir anlamı olmalı.”

Üzerinde bir süre düşündüler. Sonunda Doyle, “Onurları var ama minnet duyup duymayacaklarını bilemem,” dedi.

9

Rhys, “Tanrı buraya büyüü geri getirdi,” dedi.
“Ama dışarıya nasıl çıkacağız? Artık ölü bahçelerin kapısı yok.”

Buz, “Meredith,” dedi.

Yüzüne baktım.

“*Sithenden* buradan bir çıkış kapısı iste.”

Rhys, “Sence bu kadar kolay olabilir mi?” diye sordu.

Buz, “*Sithen* Meredith’in Nerys’in halkını kurtarmasını istiyorsa, evet,” dedi.

“Ya onların kurtarılmasını istemiyorsa veya umurunda değilse?”

Buz omzunu silkti. “Daha iyi bir tavsiyen varsa dinliyorum.”

Rhys *hayır* der gibi iki elini kaldırdı.

Karanlık duvara baktım. “Buradan çıkan bir kapıya ihtiyacım var.”

Karanlık biraz azaldı ve bir kapı -büyük altın bir kapı- mağara duvarında belirdi. Neredeyse teşekkür edecektim ama eski büyüler teşekkür edilmesini sevmez, bunu hakaret olarak algıladı. Yutkundum ve fısıldadım. “Ne güzel bir kapı.”

Kapının çerçevesinde süslemeler belirdi, sanki görünmez bir parmak tahtanın üzerine sarmaşıklar çizdi. Rhys, “Bu yeni,” diye fısıldadı.

Buz, “Ortadan kaybolmadan içinden geçelim,” dedi.

Haklıydı. Neredeyse haklıydı. Ama garip bir biçimde, görünmez parmak sarmaşıkları çizmeyi bitirene kadar hiçbirimiz içinden geçmek istemiyorduk. Görünmez elin işi bittiği zaman Doyle altın tokmağa uzandı ve çevirdi. Kapının diğer tarafında derisi gibi simsiyah bir koridor vardı. Hareket etmezse arka plana uyum sağlayabilirdi.

Rhys duvara dokundu. “*Sithende* yıllardır böyle siyah bir koridor yok.”

“Kraliçenin odasındaki kayaların aynısından yapılmış,” diye fısıldadım. Kraliçenin parlak siyah duvarları olan odasında o kadar kötü deneyimlerim vardı ki *sithenin* simsiyah koridorunu görünce korktum.

Mistral kapıdan son geçendi. Mistral’in ardından kapı kayboldu ve geriye sert, pürüzsüz bir yüzey kaldı.

Buz, “Mistral ve Merry’nin seksiyile bir koridor beyaz mermere dönüştü,” dedi. “Bunun kararmasına ne sebep olmuş?”

Doyle, “Bilmiyorum,” dedi. Karanlık koridora bakıyordu. “Çok fazla değişmiş; *sithende* olup olmadığımızı bile bilmiyorum.”

Buz, “Şuna bakın,” dedi. Karşımızdaki duvara bakıyordu. Doyle gidip yanında dikildi ve bana boş bir duvar gibi görünen yere odaklandı. Doyle tıslamaya benzer bir ses çıkarttı. “Meredith, kapıyı geri çağır.”

“Neden?”

“Sadece dediğimi yap.” Sakindi ama sesinde bir ivedilik vardı, sanki çılgılık atmak isterken kendini fısıldamaya zorluyordu.

Sesindeki tona itiraz etmedim. “Ölü bahçelere açılan bir kapı istiyorum.”

Kapı yeniden açığa çıktı, soluk ahşap ve altın yüzeyi, sarmaşık süslemelerini gördük. Doyle, Mistral’e önden gitmesini işaret etti. Mistral altın tokmağa uzandı ve diğer elinde kılıcını tutuyordu. Neler oluyordu? Neden korkuyorlardı? Neyi gözden kaçırmıştım?

Mistral yanında Abe ile kapıdan geçti; ben de ortalarındaydım. Rhys ve Doyle peşimizden geldi. Buz en sondaydı. Ama ben kapıdan geçmeden Abe durdu ve ölü bahçelerden Mistral’in telaşlı sesi geldi. “Geri gidin, geri!”

Doyle, “Kara koridorda kalamayız,” dedi. Rhys sırtıma değerken Abe önüme değiyordu. İki koruma grubunun lideri arasında kalmıştık, ikisi de farklı bir yöne gitmemizi istiyordu.

Buz, “İki tane liderimiz olamaz, Mistral,” dedi. “Tek bir liderimiz olmazsa kararsız kalır, kendimizi tehlikeye atarız.”

“Sorun nedir?” diye sordum.

Koridordan bir ses geldi, yerde sürtünerek bize doğru gelen şeyin sesini duyunca kalbim göğsümde dondu kaldı. Ne olduğunu hatırlamak istemeyecek kadar korkuyordum. Hayır, belki de yanıliyordum. Sonra bir ses daha geldi; tiz cıvıldamaya benzer bir sestti fakat bunun kaynağı bir kuş olamazdı.

“Ah, tanrıça adına,” diye fısıldadım.

Doyle, “İleri, Mistral, yoksa işimiz bitecek,” dedi.

Mistral, “Kapının diğer tarafındaki bizim bahçemiz değil,” dedi.

Tiz kuş sesleri yaklaşıyor ve yerde sürünen ağırlığın önünde ilerliyordu. Lanetliler ve Unseelie Sarayı’nın kâbusları kendi başına birer krallıktı. Hepsi hızlı hareket ederdi ama geçeuçanlar en hızlılarıydı. Şimdi Lanetliler’in *sithen*indeydik, bir şekilde *sithen*ler arasında seyahat etmiş-tik. Bizi burada bulurlarsa... hayatta kalamayabilirdik.

Doyle, Mistral’e, “Kapının diğer tarafında bizi Lanetliler mi bekliyor?” diye sordu.

Mistral, “Hayır,” diye cevap verdi.

Doyle, “O zaman yürü!” diye emretti.

Mistral birden önümüzden çekilince Abe öne doğru sendeledi. Doyle bizi arkadan itti ve telaşla kapıdan geçtik. Sırtımızda doğal bir güç varmış gibiydi. Yerde üst üste yığıldık. Beyaz etlerden başka bir şey görmedim ve kasların ağırlığını tepemde hissettim.

Buz, “Neredeyiz?” diye sordu.

Rhys hareket etti ve beni ayağa kaldırdı. Doyle, Mistral

ve Buz tetikte bekliyorlardı; silahları ellerindeydi ve dövüşecek bir şey arıyorlardı. Kapı kaybolmuş ve bizi karanlık bir gölün kıyısına bırakmıştı.

Buraya göl denemezdi. Çukurun içi en dibindeki kaygan su birikintisi dışında kuruydu. Gölün dibinde ve kıyısında kemikler vardı. Tavandan içeriye giren loş ışıktaki kemikler parıldıyordu, sanki kayalara ayın kendisi sürtünmüştü. Gölün kıyısında mağaranın duvarları dik bir açıyla boşluğun içine doğru yükseliyordu. Dar bir çıkıntı göl yatağının üzerinde bir uçurum gibi uzanıyordu.

Doyle, “Kapıyı yeniden çağır, Meredith,” dedi. Karanlık yüzü, ölü diyarı araştırıyordu.

Mistral, “Evet ve bu sefer nereye açılacağı konusunda kesin bir şey söyle,” dedi.

Abe hâlâ yerdeydi. Nefesini tuttuğunu duydum ve kafamı çevirdim. Eli loş ışıktaki siyah ve parlak duruyordu. “Bu kemikler nasıl bir şey ki *sidhe* etini kesebiliyor?”

Doyle cevap verdi. “Onlar, Lanetliler’in büyü gücü en fazla olanlarının kemikleri. O kadar fantastik varlıklardan bahsediyoruz ki Lanetliler güçlerini kaybetmeye başlayınca hayatta kalacak büyü gücünü bulamadılar.”

Rhys’e tutundum ve fısıldadım. “Lanetliler’in ölü bahçesindeyiz.”

“Evet, hemen kapıyı çağır.” Doyle önce bana sonra kasvetli manzaraya baktı.

Rhys bir eliyle kolumu tutuyor diğeriyle tabancasını kavırıyordu. “Dediğini yap, Merry.”

“Unseelie *sithenine* açılan bir kapıya ihtiyacım var.”

Gölün diğer tarafında bir kapı belirdi.

Rhys, “Pekâlâ, bu pek de beklediğimiz gibi olmadı,” diye fısıldadı. Beni kendine biraz daha çekti.

Mistral, “Dikkat edersek kenarından yürüyebiliriz,” dedi. “Mağara duvarları ile göl yatağının arasından geçebiliriz; tabii, ayağımızı bastığımız yere dikkat ederek.”

Abe, “Çok dikkatli olmalıyız,” dedi. Şimdi ayakta idi ama sol kolu ve eli kana bulanmıştı. Sağ elinde hâlâ boynuzdan kupa vardı ama başka bir şeyi yoktu, silahlarını yatak odasında bırakmıştı. Mistral giyinmiş ve silahlarını yanına almıştı. Buz da geceye başladığı gibiydi. Doyle eline gelen birkaç şeyi yanına almıştı –kıyafeti olmayınca taşıyabilecekleri de sınırlıydı.

Doyle, “Buz, Abeloeç’in yarasını sar,” dedi. “Sonra kapıya doğru yürümeye başlayalım.”

Abe, “O kadar da kötü değil, Karanlık,” dedi.

Doyle, “Burası bizim değil Lanetliler’in güç mekânlarından biri,” dedi. “Yaran sarılmadı diye ölme ihtimalini göz ardı edemem.”

Buz itiraz etmedi ve diğer adamın yanına gidip kendi gömleğinden bir parça yırttı. Abe’in elini sarmaya başladı.

Abe, “Ayık olunca neden her şey canımı acıtıyor?” diye sordu.

Rhys, “Ayıkken bazı şeyler de daha çok keyif verir,” dedi.

Kafamı kaldırdım. “Bir şeyler bilir gibi konuşuyorsun. Ben seni hiç sarhoş görmedim.”

“Bin beş yüz senenin büyük bir kısmını vücudumun izin verdiği kadar sarhoş olarak geçirdim. Sen Abe’i uğra-

şırken gördün -uzun süre sarhoş kalamayız- ama ben dene-
dim. Tanrıça biliyor ya, denedim.”

“Neden? Hangi yüzyılda?”

“Neden olmasın?” diye sordu. Espri yaptı ama Rhys bunu sadece bir şeyleri gizliyorsa yapardı. Buz’un küstahlığı, Doyle’un duygusuzluğu ve Rhys’in esprileri: Hepsi bir şeyleri gizlemek içindi.

Buz, “Bir iyileştiriciye ihtiyacı var ama elimden geleni yaptım,” dedi.

Doyle, “Pekâlâ,” dedi. Gölün kenarından yürümeye başladı, ben çağırdığım için açığa çıkan yumuşak altın renginde parıldayan kapıya doğru yöneldi. Neden gölün diğer tarafında çıkmıştı kapı? Neden daha öncekiler gibi arkamızda çıkmamıştı? Ama zaten neden ortaya çıkmıştı? Unseelie *sitheninin* yanı sıra Lanetliler’in *sitheni* neden isteklerimi yerine getiriyordu?

Gölün kıyısı çok dar olduğu için Doyle sırtını duvara yaslayıp yana adımlar atmak zorunda kaldı çünkü omuzları çok genişti. Ben dar yola erkeklerden daha uygundum ama ben de sırtımı pürüzsüz kayalara yaslardım. Taşlar sıradan bir mağara duvarı gibi soğuk değildi, garip bir biçimde sıcaktı. Bizim üzerinde yürüdüğümüz yer küçük şeylerin geçmesine uygundu, belki de insanlar yürüsün diye yapılmamıştı. Sahildeki iskeletler yüzen veya sürünen yaratıklara aitti, hiçbirini iki ayak üzerinde yürüyen türlere ait değildi. Kemikler birbiri içine geçmiş balık, yılan ve ölümlü dünyanın okyanuslarında yaşayan omurgasızlara ait kalıntılar gibi duruyordu. Mürekkepbalığına benzer bir türden arta-

kalanlar da vardı ama mürekkepbalıklarının içinde kemikleri olmazdı.

Biz dar ve kemiklerle dolu yolu yarıladığımız sırada kapının yakınında bir yerde hava parıldadı. Hava dalgalandı ve ardından Arada Kalanların Lordu, Lanetliler Kralı Sholto açığa çıktı.

10

Sholto uzun boylu, kaslı ve yakışıklıydı. Her haliyle Seelie Sarayı'nın asil *sidhelerine* benziyordu. Uzun saçları soluk bir sarı renkteydi ve kar ışıltısını içinde barındıran soluk kış güneşi gibi parılıyordu. Kolu askıdaydı, başını ışığa doğru çevirince yüzündeki yaralara hafif bir karanlık değdi. Kitto, Sholto'nun sarayda saldırıya uğradığını söylemişti. Sholto'nun benimle yatarsa tamamen *sidhe* olmasından korkuyorlardı. Bu olursa, artık kralları olacak kadar lanetli olmayabilirdi.

Kralın yanında dört tane cübbeli figür vardı. Kenarlara çekildiler, bazıları bize doğru yürürken diğerleri de altın kapıya doğru yöneldiler. Doyle, "Kral Sholto, buraya isteyerek gelmedik," diye açıkladı. "Krallığınıza davetsiz girdi-

ğimiz için özür dileriz.”

Yerim olsa dizlerim üzerine çökerdim ama kara toprağın ufalanan sınırı birkaç santimetre dibimdeydi ve sırtımı duvara dayamıştım. Bu yol saray nezaketi gösterilecek bir yer değildi. Dövüşecek bile çok fazla yer yoktu, bize şimdi saldırırlarsa kaybederdik.

Kısa boylu pelerinli figürlerden birinin elinde silahı parıldadı. “Çıplak ve neredeyse silahsızsın; ancak çok çaresiz kaldıysan yanında prensesle buraya gelirsın.”

En uzun boylu olan, “Bizi işgal ediyorlar ve bu sadece başlangıç,” dedi. Sesi tanıdım. Sholto’nun baş koruması ve saraydaki gözdesi Kara Agnes’ti. Kıskançlığı yüzünden beni öldürmeye çalışmıştı.

Sholto kafasını çevirip kadına baktı. Bunu yapınca vücudunun üst kısmındaki geniş ve soluk sargılar açığa çıktı. Korkunç bir yarayı sarıyor olmalıydılar.

“Yeter, Agnes, yeter!” Sholto, kadını susturdu ve sesi mağarada yankılandı.

Sholto’ya tepeden bakan siyah cübbeli figür bakışlarını birden bana çevirdi. Çirkin yüzünde bir anlığına da olsa gözlerinin parıltısını gördüm. Gece-cadıları çirkindi; dogaları böyleydi.

Daha kısa boylu korumalardan biri Sholto’ya bir şey fısıldar gibi yaslandı ama mağara duvarlarında yankılanan ses insan kelimeleri değildi. Kadının ağzından geceuçanların çıkarttığı tiz sese benzer bir şey çıkıyordu ama geceuçan olamazdı çünkü iki ayak üzerinde yürüyordu.

Sholto bize döndü. “Sizi buraya kraliçenizin gönderdi-

ğini mi söylüyorsunuz?” diye sordu.

Doyle, “Hayır,” dedi.

Sholto, “Prenses Meredith,” dedi. “Şimdi korumalarınızı öldürüp kraliçe senin için fidye ödeyene kadar seni burada tutabiliriz, buna hakkımız var. Karanlık ve Öldüren Buz bunu biliyor. Diğer taraftan Mistral öfkesi yüzünden bunu unutmuş olabilir, Abeloec de sarhoş olduğu için hatırlayamamıştır, değil mi, Segna?”

Soluk sarı pelerini olan figür kaba bir ses tonuyla konuştu. “Evet, ayıldığında mutsuz oluyorsun, değil mi, kupa taşıyan?” Abe’e böyle dediklerini daha önce de duymuş ama anlamını anlamamıştım. Eskiden ne olduğunu hatırlatmanın bir yoluydu ve kayıplarını yüzüne vurmak için harika bir yöntemdi.

Abe, “Geçtiğim yerlere dikkat etmem gerektiğini bana öğrettiniz, leydiler,” dedi. Sesi sohbet edercesine neşeli bir tonla çıktı.

İki cadı kahkaha attı. Diğer korumalar tıslayarak güldü, seslerini duyunca daha kısa boylu olanların aynı türden olduğunu anladım.

Sholto konuştu. “Endişelenme, Karanlık, cadılar Abe’in bekâret yeminini bozmasına yardım etmedi çünkü bunun cezası ölümdür. Beyaz *sidhe* etini kopartmak onlara seks kadar keyif verir.”

Yine aynı tiz geceuçan sesini duyduk. Sholto ne duyduysa başıyla onayladı. “İvar güzel bir noktaya parmak bastı. Hepiniz ıslak ve çamurlusunuz, bu bizim bahçemizde olmuş olamaz.” Eliyle kurumuş ve çatlamış toprağı işa-

ret etti, altımızda bir yerde duran suya erişmek neredeyse mümkün değildi.

Doyle, “Prensesi bu tehlikeli yerden çıkartmak için izin istiyorum,” dedi.

Sholto, “Hayır,” dedi. “Orada yeterince güvende. Sen soruma cevap ver, Karanlık... veya prenses versin... veya başka biri. Nasıl oldu da ıslandınız ve çamurlandınız? Dışarıda kar yağdığını biliyoruz, sakın yalan söylemeye kalkmayın.”

Mistral, “*Sidheler* yalan söylemez,” dedi.

Sholto ve korumaları kakhaha attı. Tiz kıkırdamaya cadıların pes sesi ve Sholto’nun neşeli kakhahası eklendi. “*Sidheler asla yalan söylemez*, bize en büyük yalanınızı söylemeyin.”

Doyle, “Yalan söylememize izin verilmez,” dedi.

“Hayır, ama *sidhelerin* gerçeğinde o kadar çok kusur vardır ki yalandan daha kötüdür. Biz, Lanetliler, dürüst bir yalanı ait olmamız gereken sarayın yarı-gerçeklerine tercih ederiz. Sizin yalana yakın cümlelerinize karnımız tok. Bu yüzden, yapabiliyorsanız doğruyu söyleyin, nerede ıslandınız ve çamurlandınız?”

Doyle, “Ölü bahçelerde yağmur yağdı; bizim *sithenimizde*” dedi.

Agnes, “Yalanlar,” dedi.

Aklıma bir fikir geldi. “Onurum adına yemin ederim—” diye başladım. Cadılardan biri kakhaha attı ama devam ettim. “—ve her şeyi yutan karanlık adına yemin ederim ki bıraktığımızda Unseelie bahçesinde yağmur yağıyordu.”

Sidhelerin isteyerek kırmayacağı bir yemin etmekle kalmamıştım -zaten yemin bozmanın getirdiği bir lanet vardı- ama bu yemin haftalar önce beni Kaliforniya'da bulduğunda Sholto'dan etmesini istediğim yemindi. Bu yemini ederek bana zarar vermeyeceğini söylemiş ve ben de inanmıştım."

Yeminin ciddiyeti cadıları bile susturdu. Sholto, "Ağzından çıkana dikkat et, prenses," dedi. "Bazı büyüler hâlâ yaşıyor."

"Ne üzerine yemin ettiğimi çok iyi biliyorum ve sen de biliyorsun, Arada Gezinenlerin Lordu, Kral Sholto. Yüzlerce yıldır ölü bahçelere yağın ilk yağmurla ıslandım. Derimdeki toprak yeniden doğan toprak, artık bahçeler kuru değil."

Sholto, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Agnes, "Mümkün değil," dedi. Karanlık ve kaslı koluyla kapıyı işaret etti. "Bu, Seelie büyüsü, Unseelie değil. Bizi yok etme planları yapıyorlar. Sana söyledim, altın saray Hava ve Karanlık Kraliçesi'nin desteğini almasa böyle bir şeye asla cesaret edemez." Dramatik bir biçimde parlak kapıyı işaret etti. "Bu, ispatlıyor."

Doyle yumuşak bir ses tonuyla, "Meredith," dedi. "Kapıyı yok et."

Sholto, "Fısıldamak bir işine yaramaz, Karanlık," dedi.

"Bunun Seelie işi olmadığını anlamadan için prenesten kapıyı yok etmesini istedim."

Agnes başını birden yana çevirince başlığı düştü ve siyah samanlara benzeyen saçları açığa çıktı. Teni mahvolmuş-

tu, pütürlü ve delik deşikti. Cadılar çirkinliklerini gizlerdi; Lanetliler arasında bunu sadece cadılar yapardı. Bir çoğu fiziksel bozukluklarını güç veya güzellik sembolü olarak görürdü. Cadılar ise, diğer iki koruma gibi, çirkinliklerini gizlerdi.

Agnes siyah pençeye benzer elini uzatarak beni işaret etti. “Bu kapıyı o çağırmadı. O ölümlü ve ölümlüler bunu yapamaz.”

Doyle kısık ama berrak bir ses tonuyla, “Prenses, lütfen,” dedi. Fısıldamakla suçlanmak istemiyordu.

Yüksek sesle konuştum; herkesin beni duymasını istiyordum. Sesim mağaranın duvarlarından yankılandı. “Kapının gitmesini istiyorum, lütfen.”

Bir anlık tereddüt oldu, kapı sanki bana tekrar düşünmek için zaman tanıdı ama ben fikrimi değiştirmeyince kapı yok oldu. Sholto’nun korumaları irkildi ve tüyleri diken diken oldu. “Ölümlüler *sitheni*, herhangi bir *sitheni* kontrol edemez.”

“Birkaç saat öncesine kadar ben de sizinle aynı fikirdeydim,” dedim.

Sholto, “Buraya nasıl geldiniz?,” diye sordu.

“Ölü bahçelerden bir kapı istedim. Aklıma kapının buraya açılacağı hiç gelmemişti, Sholto.”

Agnes, “Kral Sholto,” diye düzeltilti.

İtaatkâr bir biçimde, “Kral Sholto,” dedim.

Sholto, “Bu isteğin seni neden bahçemize getirsin, prenses Meredith?” diye sordu.

“Doyle ölü bahçelere açılan bir kapı açmamı istemişti.

Ben de bunu yaptım, ölü bahçelere açılan bir kapı istedim. Ama hangi bahçe olduğunu söylemedim ve gerisini biliyorsun.”

Sholto bana baktı. Gözlerinin üç altın renkli çemberi -erimiş metal, sonbahar yaprakları ve soluk güneş ışığı- ile yüzü çok güzel görünüyor ama bakışları bu renklerle daha delici bir etki yaratıyordu. Beni bakışıyla tartmak istemiş gibi bana odaklandı.

Agnes, “Bu doğru olamaz,” dedi.

Sholto, “Yalan söyleyeceklerse daha iyisini yapabilirlerdi,” dedi.

“Bu beyaz *sidhe* etinin sana söylediklerine inanıyor musun, Kral Sholto? Sana yaptıklarından hiç mi ders almadın?” Agnes’in ne demek istediğini bilmiyordum ama sanırım Sholto’nun sargıları ile ilgili bir şeydi.

Sholto, “Sessiz olun,” dedi. Ama yüzünde bir şey vardı, kafasını yana çevirişinde utangaçlık olduğuna yemin edebilirdim. Sholto’yu son gördüğümde yüzüne Buz gibi bir küstahlık maskesi takınmıştı. Sarayın içinde taktığı maske her neyse şimdi yoktu ve bu yüzden duygularını gizlemekte güçlük çekiyordu.

“Yaklaşabilir miyiz, Kral Sholto?” diye sordum nazikçe. Sesim berrak ama yumuşaktı. Los Angeles’ta karşılaştığım uzun boylu, zarif ve küstah adam, şimdi karşımda duran kişiye hiç benzemiyordu. Sholto’nun sırtı hafifçe kamburlaşmıştı.

Agnes garip ama zengin ses tonuyla, “Hayır, yaklaşamazsınız,” dedi. Cadıların büyük bir kısmı çatallı bir ses

tonuyla konuşur, sesleri çakıl taşı yutmuş gibi çıkardı.

Sholto, aniden kadına dönünce bu hareketin bedelini ödedi çünkü az kalsın tökezliyordu. Öfkesi daha da körüklendi. “Burada kral benim, Agnes, sen değilsin. Benim!” Elini göğsüne vurdu. “Benim, Agnes, sen değilsin, benim! Ben hâlâ kralım!”

Bize döndü. Öndeki sargılarda kan lekeleri vardı, sanki dikişleri atmıştı. Sholto yarı *sidhe* yarı lanetliydi, Lanetliler’in yaraları *sidheler*inkilerden daha zor iyileşirdi. Bu kadar kötü yaralanmasına ne sebep olmuştu?

Sholto, “Onu sağlam zemine getir, Karanlık,” dedi.

Doyle beni dikkatlice öne çıkarttı. Rhys sol kolumu bırakmamıştı. Beni sahil kıyısının daha geniş kısmına götürdüler. Diğerleri de peşimizden gelerek güvenli zemine ayak bastı.

Doyle elimi tuttu ve çok resmi bir biçimde beni Lanetliler’e doğru götürdü. Kemikler yüzünden ağır adımlar atmıştık. Abe’in başına neler geldiğini biliyorduk ve bizim de çıplak ayaklıydık.

Agnes, “Senden nefret ediyorum, prenses,” dedi.

Sholto, cadiya bakmadan konuştu. “Sabrım tükenmek üzere, Agnes. Bunu istemezsin.”

Agnes, “Gölge ve ışık gibi hareket ediyorlar, kemik tarlası bizim bahçemiz olmasına rağmen çok zarifler,” dedi. “Ve sen ona yiyecek içecekmiş gibi bakıyorsun, sanki açlıktan ölmek üzere olan birisin.”

Bunu duyunca bakışlarımı tehlikeli kemiklerden kadına kaldırdım. “Bunu yapma, Agnes,” dedi Sholto. Ama yü-

zünde ihtiyacı vardı. Sholto'nun bakışları hakkında haklıydı. Şehvetten daha fazlasıydı ve aşk da değildi. Gözlerinde acı vardı, izlememesi gereken bir şeyi izleyen bir erkek gibiydi, karşısındakini dünyadaki her şeyden çok istiyordu. Sholto'nun dünyayı unutmasının sebebi neydi? Neden bu hale gelmişti?

Doyle kemiklerden arınmış araziye adım attı, Lanetliler'in uzanıp dokunabileceği mesafede değildi, ilerleyebileceğimiz kadar ilerlemişti. Diğer erkekler de birkaç adım arkamızda yerlerini aldı, sanki Doyle benim görmediğim bir sinyal vermişti ve Sholto ile korumalarının etrafını kuşatmak istemiyorlardı. Zor durumdaydık. Topraklarına izinsiz girmiştik, tam tersi değildi, bu yüzden kibar olmamız gerekti. Bunu biliyordum ama Sholto'nun yüzünde bakarken bizimle hiç ilgisi olmayan bir şeyin ortasına daldığımızı düşündüm.

Dizlerim üzerine çökmek istedim ama Doyle buna engel oldu. Başımla selam verdim; bunu sadece saygımı göstermek için yapmamıştım aslında. Artık Sholto'nun yüzüne daha fazla bakmak istemiyordum. Böyle bir bakışı hak etmiyordum. Islak ve çamurluydum. Fırtınada dışarıda kalmış bir kedi gibi görünüyormuş olmalıydım ama bana bakınca acı veren bir arzuyla bakıyordu. Sholto ile seks yapmayı zaten kabul etmiştim, kraliçenin kraliyet korumalarından biriydi ama aynı zamanda kendi başına bir kraldı. Beni alacaktı, öyleyse neden Tantalus'un Hades'e baktığı gibi bakıyordu?

“Unseelie Sarayı'nın prensesi ve belki de geleceğin kra-

liçesisin. Neden önümde diz çökmek istedin?” Sholto duygusuz bir ses tonuna bürünmeye çalıştı ve az kalsın başarıyordu.

Bakışlarım hâlâ yerdeyken ve Doyle’un elini tutarken cevap verdim. “Topraklarınıza kazayla geldik ama burada davetsiz olarak bulunuyoruz. İzinsiz giriş yapan biziz. Özür dilemesi gereken biziz. Sen Lanetliler Kralı’sın ve Unseelie Sarayı’nın bir parçası olanız da kendi krallığına sahipsin. Ben sadece asil bir prensesim -belki topraklarınıza hükmeden tahta oturacağım- ama sen, Sholto, zaten kralısın. Karanlık olanların kralısın. Sen ve insanların son büyüklerden, son vahşi avdansınız. Onlar harika ve korkunç şeylerdi, onlar sana kral diyordu. Onlar ve sen, kendi topraklarınız olduğu için, diğer hükümdarlardan çok daha fazla saygıyı hak ediyorsunuz.”

Arkamda biri kıpırdandı, sanki birisi söylediklerime itiraz edecek gibiydi ama Doyle’un eli elimin altında hareketsizdi. Tehlikede olduğumuzu ve ayrıca söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. *Sidheler* bir zamanlar bütün krallıklara saygı duyar, sadece kendi kanlarından olanla yetinmezdi.

“Ayağa kalk, ayağa kalk, benimle dalga geçme!” Sholto’nun sözlerinde öfke olduğu belliydi.

Kafamı kaldırıncı yakışıklı yüzünün öfkeyle büzüldüğünü gördüm. “Anlamıyorum—” dedim. Ama cümlemi bitirmeme izin vermedi. Öne çıktı, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Doyle benimle geldi; o da diğer elimden tutmuştu ve bırakmıyordu.

Sholto beni kendine çekerken parmakları koluma geçti ve gözlerinde öfke dans etti. “Agnes’e inanmamıştım. Andais’in böyle bir şey yapacağına inanmamıştım ama artık inanıyorum. Şimdi inanıyorum!” O kadar sert bakıyordu ki birden tökezledim. Düşmeme engel olan Doyle oldu.

Duygusuz bir ses tonuna bürünmeye çalışıp, “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Bilmiyor musun? Bilmiyor musun?” Beni birden bırakınca tökezleyip kendimi Doyle’un kollarında buldum. Sholto sağlam elini karnındaki ve göğsündeki sargıların içine soktu, sargıları parçaladı.

Doyle vücudunu birden yana çevirdi ve şimdi arkasındaydım, sanki vücudunu benimle tehlikenin arasına sokmuştu. İtiraz etmedim. Sholto’nun ruh hali değişkendi ama daha önce hiç böyle olduğunu görmemiştim.

“Bana yaptıklarını görmeye mi geldin? Görmek mi istedin?” Son kısmı bağırarak söyledi, mağaraya sesinin yankısı doldu, sanki duvarlar da çılgılık attı.

Şimdi sargıların altında ne olduğunu görebiliyordum. Sholto’nun annesi Unseelie Sarayı’nın asil kadınlarından biriydi ama babası bir geceuçandı. Sholto’nun vücudunun üst kısmımı son gördüğümde, göğsünü pürüzsüz ve kaslı göstermek için büyü de kullanmadığından göğsünden kasıklarına kadar inen bölgenin uzantılardan bir yuva olduğunu biliyordum. Geceuçanların kol ve bacak olarak kullandığı uzantılara sahipti, ikincil seks organı vazifesi gören ucu vantuzlu minik uzantıları da vardı. Sholto’yu

yatağıma almama engel olan bu fazlalıklarıydı – tanrıça bana yardım etsin ama bana göre de deformasyondur. Ama artık sorun değildi. Uzantıların olduğu yer şimdi kırmızı ve çıplak bir et parçasıydı. Bunu yapan sadece uzantıları kopartmamış, bölgeyi tıraşlayarak derinin büyük bir kısmını da almıştı.

11

Sholto, “Yüzündeki bakış, Meredith –bilmiyorsun, gerçekten bilmiyorsun,” dedi. Sesi şimdi daha sakin, biraz kendine gelmişti, sanki bunu beklemiyordu.

Bakışlarımı yaralarından alıp yüzüne çevirmek için kendimi zorladım. Gözleri fal taşı gibi açık ve ağzı aralıktı, sanki nefes almakta zorluk çekiyordu. Şoka girmiş gibiydi. Kendi sesimi duydum ama boğuk bir fısıltıdan ibaretti. “Bilmiyordum,” diyebildim. Dudaklarımı yaladım ve kendime gelmeye çalıştım. Ben Prenses Meredith NicEssus’tum, kan ve et ellerinin sahibiydim, kraliçe olmaya çalışıyordum. Bundan daha iyisini yapabiliirdim. Doyle’a sarılmıştım ama uzaklaştım. Sholto bu yarayla

hayatta kalabiliyorsa ben de en azından tek başıma ayakta durabilirdim.

Kısa boylu korumalardan birinin tiz sesi geldi ve Sholto cevap verdi. “İvar haklı. Yüz ifadelerinizden belli –hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Bir yandan kendimi daha az ihanete uğramış hissetsem de, öbür taraftan bundan sorumlu kişilerin sarayımız -iki saray için de- çok tehlikeli olduğunu düşünmeye başladım.”

Yavaşça öne adım attım, yaralı bir hayvana doğru yürür gibiydim. Daha fazla korkmasını istemiyordum. “Bunu kim yaptı?” diye sordum.

“Altın saray yaptı.”

“Seelie mi?”

Başıyla onayladı.

Doyle, “Sadece Taranis seni Lanetliler’den ayıracak kadar güçlü,” dedi. “Saraydaki diğer asiller sana bunu yapacak kadar güçlü değil.”

Sholto, Doyle’a baktı. “Kraliçenin Karanlık’ından büyük bir iltifat.”

“Gerçek bu. Prenses söyledi, Lanetliler son vahşi avın yaratıkları. Perilerin tamamından arda kalanların kendisi. Sen ve senin halkının damarlarında hâlâ vahşi büyü dolaşıyor. Bu, küçümsenecek bir güç değil, Kral Sholto.”

Buz, “*Sithen*imizin içinde dövüşün seslerini duymamız gerekirdi,” dedi. Sesinde bir soru vardı.

Sholto bakışlarını Buz’a odakladı, sonra kaçırdı, sanki kimseyle göz göze gelmek istemiyordu.

Altın Segna’nın sesi kirli sarı başlığının içinden geldi.

“Güçle alınamayan yumuşak deriyle kolaylıkla kazanılabilir.”

Sholto, ona sessiz olmasını söylemedi. Başını önüne eğdiğinde soluk saçları yüzünü gölgeledi. Segna'nın ne demek istediğini bilmiyordum ama hedefi on ikiden vurmuştu.

Doyle, “Bunu sana sormazdım,” dedi. “Ama Taranis’in halkı sana zarar verdiyse o zaman kraliçemizin otoritesine meydan okuduğu anlamına gelir. Ya karşı saldırı olmayacağına inanıyor ya da bunu yapacak kadar güçlü olmadığımızı düşünüyor.”

Sholto kafasını kaldırdı. “Şimdi Kraliçe Andais’in bunu bildiğini neden düşündüğümü anladın mı?”

Doyle başıyla onayladı. “Çünkü kraliçe izin vermediyse saldırı daha da anlamsız geliyor.”

Mistral, “Çok daha azı için savaşlar ilan edildi,” dedi.

Sholto sesini duyunca Mistral’e döndü. “Seni son gördüğümde Prenses Meredith’in ayakları dibinde eş koltuğundaydın.”

Mistral başıyla selâm verdi. “Büyük bir onurdu.”

“Ben o sandalyede oturdum ve bence boş bir onur. Sence de öyle mi?”

Mistral önce tereddüt etti sonra cevap verdi. “Ümit ettiğim her şeyi buldum ve hatta çok daha fazlasını.”

Mistral’e bakmamak için kendimi zor tuttum. Sesi çok ihtiyatlıydı; kralda benim şimdiye kadar görmediğim bir şey gördüğünü biliyordum. Bir başka *sidhenin* dokunuşuna açtı, kendi büyüüne eşlik edecek başka bir büyü gücünün parıltısını arzuluyordu. Sholto’nun beni kendi krallığında

tutarak sözümü yerine getirmemi ve vücudumu teklif etmemi isteyebileceği aklıma gelmemişti. Suikast denemeleri, cinayetler ve politik oyunlar verdiğim sözlerin sayısını unutmama sebep olmuştu. Fakat amacım Sholto'yu görmezden gelmek değildi.

“Boş bir onur olması niyetinde değildim, Kral Sholto. Sana verdiğim sözü tutacağım.”

“Şimdi —onunla şimdi yatacaksın.” Segna'nın sesiydi, kulakları tırmalayan tiz bir sestti. “Seelie kaltağı da aynısını söyledi, iyileşince seninle yatacağını söyledi.”

Yüzüne baktım. “Birinin bunu sana yapmasına izin mi verdin?”

Başını iki yana salladı. “Asla.”

Agnes'in sesi kardeşininkinden daha eğitimli ve insansıydı. “Sholto, *sidhe* olmayı, tamamen *sidhe* olmayı hayal ediyordun, çünkü çok küçüktün. Senin büyümene yardım etmiş birine yalan söyleme.”

“Küçükken sırtımdan geceuğan kanatlarının da çıkmasını istiyordum, hatırladın mı?”

Başıyla onayladı, dar omuzlarının üzerinde kafası çok büyüktü. “Hiç kanatların olmayacağını anlayınca ağlamıştın.”

“Çocukken birçok şey isteriz. Bazen istediklerimin gitmesini arzuladığım da oluyor.” Artık olmayanlara dokunmak ister gibi bir hareket yaptı, uzvu kesilenin hayali uzvuna uzanması gibi bir şeydi. Eli mahvolmuş karnına dokunmadan havada asılı kaldı.

Doyle, “Seni nasıl kapana kısırdılar. Bunu neden yaptılar?” diye sordu.

“Ben başlı başına bir kralım, sadece kraliçenin korumalarından biri değilim. Seelie beni temiz olmayan bir şey olarak görmeseydi onların kadınlarından biriyle çok uzun zaman önce yatarım. Ama beni sıradan bir Unseelie'den daha kötüsü olarak görüyorlar. Kraliçe Andais bana Sapık Yaratık diyordu ve Seelie de buna inanıyordu. Onlar için bir yaratıktım, bir hilkat garibesiydim.”

“Sholto,” diye fısıldadım.

“Yapma, prenses –sen de beni görünce irkildin.”

Bir adım attım. “Önce evet. Ama seni gücünle parıldarken görünce fazlalıkların güneşin altındaki mücevherler gibi parılıyordu. Vücudunun büyüyle ve gücünle nabız gibi attığını hissettim, çıplaklığın vücudumun içindeydi.” Koluna dokundum.

Kaçmadı.

Segna, “Onunla yatmadın,” dedi.

“Hayır, ama onu ağzıma aldım ve sen araya girmemiş olsaydın daha fazlasını da yapardık.” Sholto'nun fazlalıkları çok hoşuma gitmemişti, evet ama güçle parıldamaya başladığında büyü gücü dokunuşuma tepki vermişti. O zaman parıldayan halini berrak bir biçimde görmüştüm. Çok yakışıklıydı ve o anda uzantıları bana göre bir deformasyon değil vücudunun bir parçasıydı. Aynı yatakta uyuyabileceğimizi sanmıyordum ama seks... seks o anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Bunu şimdi yüzümde görmesi için uğraştım, belki de başarmıştım çünkü geri çekildi ve nasıl kandırıldığını anlatmaya başladı.

“Yalan olduğunu bilmem gerekirdi,” dedi. “Leydi

Clarisse benimle buluşmak istedi. Beni gömleksiz gördüğünü ve sürekli benim hakkımda fanteziler kurduğunu dile getiren bir not gönderdi. Ben sorgusuz sualsiz hemen atladım. Bir başka *sidheyle*, bir geceliğine bile olsa birlikte olmayı çok istiyordum.”

Kendimi çok sık suçlu hissetmezdim -periler bunu nadiren yapardı- ama bunu duyunca Sholto’yu yatağıma daha önce alsaydım Seelie hilesinin işe yaramayabileceğini düşündüm. Ya da belki de saldırıya daha açık olurdu, bilemiyordum.

Vücudunun ön kısmına dokunmadan sarılmaya çalıştım. Segna uzandı ve beni itti.

Sholto, “Sakın bir daha ona dokunma,” dedi. Sesinde boğucu bir öfke vardı.

Segna, “Şimdi sana sarılacak,” dedi. “Şimdi sana dokunacak çünkü fazlalıkların gitti. Şimdi seni istiyor, tıpkı diğer *sidhe* kaltağı gibi.”

“O akşam bizi yalnız bıraksaydın Los Angeles’ta da bana dokunacaktı.”

Agnes diğer cadıya uzandı ve kadını geri çekti. “Haklı, Segna. Burada bizim de suçumuz var.”

Agnes’in mide bulandırıcı sarı gözünden bir yaş aktı. Göz yaşını görmemem için arkasını döndü. Biz ağladığımızda diğer periler de ağlardı, duygularımızı açıkça ifade edebilirdik. Ancak tahta yaklaştığımızda hislerimizi gizlemeye çalışırdık. Aslında bundan daha özgür bir halk olmamız gerekti.

Sholto, “Leydi Clarisse,” diye devam etti. “Beni Seelie

sithenine aldı. Pelerinliydim ve beni odasına götürdü. Uzantılarımdan çok etkilendiğini ama aynı zamanda çok da korktuğunu söyledi. Sevişirken kendisine dokunmasına dayanamayacağını söyledi. İşte gerçekten aptallık ettiğim nokta burası –beni bağlamasına izin verdim, böylece uzantılarım kazayla korktuğu yerlere değmeyecekti.” Sholto bunları anlatırken kimsenin gözüne bakmadı. Yüzü beyaz saçlarının diplerine kadar kızardı. Utançla yanıyordu. “Ben çaresiz kalınca diğer *sidheler* içeriye girdi. Bana gördüğün şeyi yaptılar.”

Doyle, “Kralları yanlarında mıydı?” diye sordu.

Sholto başını iki yana salladı. “Krallar pis işlerini başkalarına yaptırır. Bunu sen de biliyorsun, Karanlık.”

Doyle, “Kral biliyor muydu?” diye sordu.

“Onun bilgisi olmadan bunu yapamazlar. Ondan çok korkuyorlar,” dedim.

Sholto, “Ama bizimle olmadığı için haberi olmadığını söyleyebilir,” dedi. “Bundan ne kazanmaya çalıştığını anlayabilsem belki ona inanabilirim de. Bunu neden yaptı, amacı neydi?”

“Halkından bazıları bunu sana yapanın Andais olduğunu veya yapılmasına izin verdiğini düşündü. Belki de bu suçun işlenmesindeki amaç budur. Sen bizim en güçlü müttefikimizsin, Sholto. Sen kraliçenin yanında olmazsan neler olur?” Doyle haklıydı.

“Kral ancak savaşmak istiyorsa kraliçenin müttefiklerini yanından almak ister. Periler birbiriyle savaşırsa Amerika ile yaptığımız anlaşma bozular. Hepimiz, bizi kabul eden

son ülkeden kovuluruz. Taranis buna sebep olursa perilerin geri kalanı ona karşı ayaklanır, onu yok ederler.”

Taranis’in yakın zamanda buna benzer bir kötülük daha yaptığını biliyorduk. Şekilsiz bir varlık olan İsimsiz’i serbest bırakmıştı. Perilerin Amerika’da kalmak için feragat etmek zorunda kaldığı güçten yapılmış bir şeydi –Başkan Jefferson bizi ülkesine alırken bazı şartlar koşmuştu. Periler insanlarla huzur içerisinde yaşayabilmek için Avrupa’da iki garipseme büyüü geçirmişlerdi ama Amerika’da da bir tane daha yapmışlardı. Sanırım *sidhelerin* hiçbirisi neleri verdiğini bilmiyordu. Ben bu büyü yapıldıktan uzun zaman sonra doğmuştum, bu yüzden görkemli dönemlerimiz benim için hikâyeler, efsaneler ve söylentilerden ibaretti.

Taranis bu hapsedilmiş büyüü açığa çıkartmış ve Maeve Reed’i öldürmeye çalışmıştı. Reed, Hollywood’un altın kraliçesiydi –bir zamanlar sinema tanrıçasıydı. Taranis’in kısır olduğu gerçeğini biliyordu, çok sayıda eş değiştirmesinin esas sebebini biliyordu. Sorun Taranis’ti ve Maeve Reed kendisiyle birlikte olmayı reddedince Maeve’nin sırrını bildiğinden şüphelenmişti. Maeve’nin bunu yapmasının sebebi Taranis’in yanından kovduğu son eşin bir başkasından hamile kalmasıydı. Kısır olduğunu kralın yüzüne söylemiş ve sırf bu yüzden de Taranis yıllar sonra intikam almak istemişti.

Kraliçe Andais’in beni geri çağırmasının sebeplerinden biri de insan doktorların onun kısır olduğunu keşfetmesiydi. Peri diyarının hükümdarı diyarın kendisiydi ve bu kişi

kısırsa -sağlıklı değilse- diyar ve halk ölürdü. Çok eski bir büyüydü ve gerçektir. Taranis sırrı açığa çıkmadan yüzlerce yıl yaşamış ve insanların bilerek ölüme götürmüştü. Periler bu gibi suçlar için liderlerini öldürürdü.

Sholto, "Hepiniz çok sessizleştiniz," dedi. "Bir şey biliyorsunuz. Bilmem gereken bir şey."

Doyle, "Bunu açıkça konuşmamız uygun olmaz," dedi.

Agnes, "Onu sizinle yalnız bırakamayız," dedi. "O kadar aptal değiliz."

Sholto, "Bu konuda Agnes ile aynı fikirde olmadığımı söyleyemem," dedi. Kayıp uzantıları okşayacakmış gibi bir hareket yaptı. "Son zamanlarda sıklıkla kendimi *sidhe* merhametine bıraktım."

Doyle, "Kraliçenin izni olmadan bunu sana söyleyemeyiz," dedi. "Cezamız, en iyi ihtimalle, Ölümlülük Holü'ne bir seyahat olur."

Sholto, "Bunu kimseden isteyemem," dedi üzüntüyle. Başını önüne eğdi ve bir ses çıkarttı. Neredeyse bir hıçkırdı. O an Sholto'ya sarılmak istedim ama cadılarını daha fazla kızdırmak istemiyordum. Ayrıca, kısmen haklıydılar -şimdi irkilmeden Sholto'ya dokunabiliyordum. Yine de karşımda duranın büyük bir zalimliğin kurbanı olduğunu görebiliyordum. Kaslı uzantıları vücudumun üzerinde hissetmiştim -sadece dokunmuşlardı ama gerçek olduklarını biliyordum- ve Sholto, işe yarayan uzantılarını şimdi kaybetmişti.

Sholto kısık sesle konuştu. "Seelie bana iyilik yaptıklarını söyledi. Deformasyon geri gelmeden iyileşirsem söz

konusu bayanın benimle bir gece birlikte olacağını dile getirdiler.”

Hislerini anlayıp uzantıların eskiden durduğu yere dokundum ama sonra yara hâlâ taze olduğu için acı vermeyi istemeyerek durdum. “Ama uzantılar senin bir parçan. Bir kolunu veya daha fazlasını kesmek gibi.”

“Onlar gibi görünmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?” Arkamdaki erkekleri işaret etti.

“Agnes haklı. Çok uzun zamandır tam bir *sidhe* olmayı istiyordum ve şimdi senin dediğin gibi kendimden bir parça kaybettim. Kollarımı ve çok daha fazlasını.”

Doyle, “Kraliçenin bundan haberi yok,” dedi.

“Bundan emin misin, Karanlık? Hiç şüpheleniyor mu?”

Doyle evet demek istedi ama sonra kendine hâkim oldu. “Hayır, emin değilim, ama bize aksini düşündürecek bir şey söylemedi. Sarayımızda tam tersini düşündürecek söylentiler de duymadım.”

“Bundan çok daha azı için savaşlar başladı, Karanlık. Peri sarayları arasında savaşlar.”

Doyle, “Biliyorum,” dedi.

“Agnes, Andais’in Taranis’e onay verdiğini söyledi yoksa Taranis bu riski göze alamazmış. Sence cadım haklı mı? Sence kraliçe buna izin vermiş olabilir mi?”

“Lanetliler kraliçe için çok önemli, Kral Sholto. Hiçbir koşul altında Andais’in Lanetliler’i kaybetme riskini göze alabileceğini sanmıyorum. Bence bu, daha çok, kraliçeyle seni ayırmak için yapılmış. Neden saraydayken kraliçeye söylemedin?”

“Bildiğini düşündüm. İzin verdiğini düşündüm. Cadılarımle aynı fikirdeydim –Taranis, Andais’in bilgisi olmadan böyle bir şey yapamazdı.”

Doyle, “Mantığını anlayabiliyorum ama kraliçenin bunu bildiğini sanmıyorum,” dedi.

“Neden bana söylemedin, Sholto?” diye sordum. “Bir defasında neredeyse *sidhe* olmayı en iyi ikimizin anladığını söylemiştin. Neredeyse bir *sidhe* kadar uzunuz, neredeyse bir *sidhe* kadar zarif görünüyoruz –ama saf bir *sidhe* kabul edilecek kadar değil.”

Sholto neredeyse gülümsedi. “Ortak yönlerimizden biri bu olabilir ama sana Los Angeles’ta da söyledim, hiçbir erkek senin vücudundan şikâyet etmedi, belki sadece kıskanç kadınlar.”

Gülümsedim. “Göğüslerimden bahsediyorsun, evet.” Bunu duyunca gülümsedi ve böyle bir yarayla gülümseyince daha rahat nefes almaya başladı. “Ama ben çok kısayım, *sidhelerin* büyük bir kısmı için insanlara fazla benziyordum, bunu unutmama izin vermiyorlar,” dedim.

Sholto, “Sana o zaman da söylemiştim, böyle düşünenler aptal,” dedi. Elimi tuttu ve öpmek için kaldırdı ama başını eğmek isteyince acıdan durmak zorunda kaldı.

Elimi yanağına bastırdım. “Sholto, ah, Sholto.”

“Sesinde bu yumuşaklığı duymayı hep istiyordum ama bunun için değil. Bana acıma, Meredith, buna asla dayanamam.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Sadece elimi yüzüne bastırdım ve kendisini kötü hissetmemesini sağlayacak

bir şey söylemek istedim. Sholto'ya acımamak mümkün müydü?

Doyle, "Bu ne zaman oldu, Kral Sholto?" diye sordu.

Sholto diğer erkeklerime baktı. "İki gün önce, ikinci basının konferansından önce."

Rhys, "İki cinayetin işlendiği basın konferansı," dedi.

Sholto, Rhys'e baktı. "İnsan polisler henüz bilmesede siz katilleri buldunuz. İnsan polislerin karşısına çıkartmadan önce işkence gördüğü için iyileşmesini bekliyormuşsunuz."

Rhys, "Kraliçe, adamı mahvetti," dedi.

"Suçlu mu?" Sholto bir soru soruyordu.

Doyle, "Öyle olduğuna inanıyoruz," dedi.

"Ama emin değilsiniz?"

"Kraliçe Andais senin karnına yapılanı Lord Gwennin'in her yerine yaptı."

Sholto yüzünü buruşturdu ve başıyla onayladı. "Böyle bir acıya son vermek için her şeyi söylemiş olabilir."

Doyle, "Yapmadığı bir şeyi bile itiraf edebilir," dedi.

Doyle'a baktım. "Sence Gwennin masum mu?"

"Hayır. Ama onun tek başına hareket ettiğine inanmıyorum. Andais adamın bağırsaklarını tasma olarak kullandı, Meredith. İtiraf etmemesi aptallık olurdu."

Sholto elimi yüzüne bastırdı. Segna araya girmek istedi ama Agnes engel oldu; diğer iki koruma Sholto ile cadıların arasına girdi. Diğerlerinin yüzlerini gördüm. Oblong gözlerin içinde renkten başka bir şey yoktu, ince dudaksız ağızlara sahiptiler, yüzleri ise garip bir insan ile geceuçan

birleşimiydi. Sholto gibiydiler ama kadınları kimse *sidhe* zannetmezdi. Gözleri, goblin gözleri gibiydi. Yarisına şekil verilmiş yüzlerindeki burun delikleri ince yarıklardan ibaretti. Bakışlarımı kaçırmadım. Bakmaya devam ettim, yüzünü ezberledim çünkü böyle bir şeyi daha önce görmemiştim.

Korumalardan biri, “Çirkin olduğumu düşünmüyorsunuz,” dedi. Sesinde kuşlarınkine benzer bir cıvıldaama vardı ama sesi daha pesti.

“Hayır,” dedim.

“Ne olduğumu biliyor musun?”

“Gözlerin goblin gözleri ama yüzün geceuçan yüzü. Geriye kalanını bilmiyorum,” dedim.

“Yarı goblin yarı geceuçanıam.”

Sholto, “Ivar ve Fyfe benim amcalarım,” dedi.

İkinci koruma ilk kez konuştu. Sesi daha boğuk, daha insansıydı. Bakışlarını üzerime odakladı. Gözleri diğeri gibi tek renk oblong şekillerden ibaretti, zengin bir maviydi. Fakat bunun daha belirgin bir burnu ve daha aşağıya uzanan bir çenesi vardı. Daha uzun boylu olsaydı goblin rolüne bürünebilirdi. Ama derisinin dokusu tutmuyordu. “Ben Fyfe, Ivar’ın büyük kardeşiyim,” dedi. Cadılara düşmanca bir bakış attı. “Kralımız yanına erkek korumalar almak istedi, vücuduna yapacaklarını düşünerek kafası karışmayan korumalar. Biz sadece onu koruyoruz, hepsi bu.”

Agnes, “Bu hakaretin sebebi onu koruyamamamız olamaz,” dedi. “Sidhe etini tatmaya bir sonraki gidişinde siz de çaresiz kalacaksınız. Yanında izleyici istemeyecek, yine

yalnız gidecek.”

Sholto, “Bu kadar yeter, Agnes, hepinize söylüyorum,” dedi. Yüzünü elime biraz daha bastırdı. “Sana neden söylemedim, prenses? Seelie’nin bunu bana yaptığını nasıl kabullenirdim? Kendimi kurtaracak kadar savaşçı olmadığımı nasıl söylerdim? Onların, senin bana vaat ettiğini sundukları için tuzağa düştüğümü nasıl itiraf ederdim? Agnes bir konuda haklı: Bir başka *sidhe*ye dokunmayı o kadar çok istiyorum ki mantıklı düşünemiyorum, gözüm o kadar kördü ki bir Sidhe kadınının beni bağlamasına izin verdim. Uzantılarımdan çok etkilendiği ama aynı zamanda çok korktuğu yalanına bile inanacak kadar kördüm.” Başını iki yana salladı. “Ben Lanetliler Kralı’yım, ellerim bağlı olsa bile büyümlle kendimi kurtarabilmem gerekirdi.” Sholto bunları söyledikten sonra beni bıraktı ve geri çekildi.

Buz, “Seelie’de bizde olmayan büyüler var,” dedi.

“Lanetliler’de de Seelie’de asla olmayan büyüler var,” dedim. Sholto’nun koluna dokundum. İrkildi ama geri çekilmedi. Kolunu sıktım, Sholto’yu çok istiyordum, acılarını dindirmek istiyordum. Başımı çıplak koluna koydum. Boğazım düğümlendi ve birden ağlamaya başladım. Koluna tutunurken kendime hâkim olamadım ve ağlamaya devam ettim.

Yüzümü görmek için geri çekildi. “Gözyaşlarını neden benim için harcıyorsun?”

Konuşmaya çalıştım. “Sen çok güzelsin, Sholto, sen – aksini düşünmene sebep olmalarına izin verme.”

Erkek korumaların yanından geçip tepemizde dikilen Segna, “Şimdi katledildiği için güzel,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Sen Los Angeles’ta bizi bastın. Ona ne yaptığımı gördüm. Benim için güzel olmasaydı onları yapar mıydım?”

“O geceye dair tek hatırladığım şey kardeşimi öldürdüğün, beyaz et.”

Öldürmüştüm ama bir kazaydı. Ölmekten korktuğum için sahip olduğumu fark etmediğim büyü gücüyle karşı saldırıya geçmiştim. Korkunç bir güçtü –canlıların içini dışına çıkartan ama öldürmeyen bir güçtü. İmkânsız bir biçimde yaşamaya devam ediyorlar ve bir et topuna dönüşüyorlardı; çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Hayatına son vermek için büyümlü bir silahla et topunu parçalamak zorunda kalmıştım.

Yüzümün nasıl gölgelendiğini bilmiyordum ama Sholto bana uzandı. Bana dokunmak ve beni rahatlatmak istedi. Bu kadarı Segna için çok fazlaydı. Diğer korumaları fırtınanın önünde duran saman çöpleriymiş gibi kenara itti. Öfkeyle bir çığlık atıp bana saldırdı.

Birden arkamdakiler ve önümdekiler harekete geçti. Korumaların hepsi aynı anda kıpırdadı ama en yakındaki Sholto’ydu. Kendi vücudunu bana siper etti ve Segna’nın ustura gibi keskin pençeleri derisine geçti. Benim için darbenin büyük bir kısmını aldı ama geriye kalan bile sendelememe yetti, kolum omuzdan dirseğe kadar uyuştı. Canım yanmadı ama kolumu hissetmiyordum.

Sholto beni Doyle’un kollarına atıp arkasına döndü.

O kadar hızlı hareket etti ki Segna afalladı, gölün kıyısına doğru sendeledi. Sholto'nun sağlam kolu havada bulanık bir görüntü çizdi. Çok hızlı ve sert darbeyle Segna kenardan aşağıya düştü. Bir an için havada asılı kaldı, pelerini açılınca altındaki neredeyse tamamen çıplak bedeni açığa çıktı. Sonra düştü.

12

Segna sığ suyun üzerindeydi, yan yana duran kemiklerin üzerine geçmişti ve uçları şimdi gırtlığından karnına kadar farklı yerlerden dışarıya çıkıyordu. Hareketsizdi ve kapana kısılmıştı. Her tarafından kan boşanıyordu. Korkunç bir kancaya yakalanmış balık gibiydi.

Sanırım Sholto'nun korumaları yaratığın kemiklerinden arda kalandan kendisini çıkartmasını bekliyordu. Agnes sabırlı bir biçimde bekledi; hiç endişeli değildi. "Haydi, Segna, kalk." Sesi sabırsızdı.

Segna kemiklere saplı kalıp kanamaya devam etti, bacaklarını hareket ettiriyor ve çırpınıyor, bunu yaparken en özel yerleri görünüyordu. Üzerinde cadıların taktığı deri kemere bağlı bir kılıç ve bir kese takılıydı, bir de pelerinleri

vardı. Vücudu bir erkeğinkinden hem daha büyük hem de daha buruştu, sanki büzülmüş bir devdi.

Gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve yüzünde korkunun belirdiğini gördüm. Kalkamıyordu. Bazen, ölümlü olduğum için, gerçek hasarı herkesten daha önce fark ediyordum çünkü benzer durumlarda ölmek benim için olası bir şeydi. Ölümsüz olanlar ise başlarına gelen felaketi anlamakta güçlük çekerti.

“Ivar, Fyfe, yanına gidin.”

Fyfe, “Saygısızlık olarak algılama, Kral Sholto,” dedi. “Ama ben burada kalayım, Agnes aşağıya insin.”

Sholto itiraz etmeye hazırlandı ama Ivar araya girdi. “Agnes’i burada seninle yalnız bırakamayız. Prensesin korumaları var ama sen korumasız kalırsın.”

Sholto, “Agnes bana zarar vermez,” dedi. Ama durumun ne kadar kötü olduğunu anlamış gibi Segna’ya bakıyordu.

Ivar, “Biz senin korumaların ve amcalarınız. Seni şimdi Agnes ile yalnız bırakırsak görevimizi yerine getirmemiş oluruz,” dedi. Sesi bir kuşunkine benziyordu. İnsanlar geceuğanların tıslayıp çirkin bir ses tonuyla konuşmasını bekliyordu ama Ivar’ın sesi bir kuşun şarkısı gibiydi –ya da en azından bir kuş insan gibi ses çıkartabilse sesi herhalde böyle olurdu. Geceuğanların büyük bir kısmının sesi böyleydi.

Agnes, “Segna bir gece-cadısı,” dedi. “Basit bir kemik onu yok etmez.”

Abe, “Ben bahçenizde bir kemiğin üzerine düştüm,” dedi. Sarılı kolunu gösterdi. Bezin büyük bir kısmı kana bulanmıştı.

Doyle, “Kemikler içinde eski büyüü barındırır,” dedi. “Bazıları *sidheleri* ve diğer Lanetliler’i avlayan yaratıklar, siz kralınız tarafından ehlileştirilmeden öncesine aitler.”

Agnes, “Bana kendi halkım hakkında ders verme,” dedi.

Rhys yumuşak bir ses tonuyla, “Kara Agnes’in Lanetliler’den olmadığı zamanı da hatırlıyorum,” dedi.

Kadın öfkeli bir bakış attı. “Ve ben de senin başka isimlerin olduğu zamanı hatırlıyorum, beyaz şövalye,” dedi. “İkimiz de görkemli günlerimizi geride bıraktık.”

Sholto, “Ivar ile git Agnes, kardeşinle ilgilen,” dedi.

Agnes öfkeli bir bakış attı. “Bana güvenmiyor musun?”

“Bir zamanlar üçünüze herkesten fazla güveniyordum ama Seelie beni ele geçirmeden önce kanımı akıttınız. Bana ilk zarar veren siz oldunuz.”

“Çünkü sen beyaz tenli fahişe yüzünden bize ihanet edecektin.”

“Burada kral benim, Agnes, değil mi? Ya bana itaat edersin ya da etmezsin. Ivar ile gidip Segna’ya yardım edersin ya da bunu otoritemi hiçe sayma olarak yorumlarım.”

Cadı, “Sen ağır yaralısın, Sholto,” dedi. “Bu zayıf halinle kazanamazsın.”

“Kazanmakla bir ilgisi yok, Agnes. Kral olmakla ilgili. Ya kralımdır ya da değilimdir. Kralınsam dediğimi yapacaksın.”

“Bunu yapma, Sholto,” diye fısıldadı.

“Kral olmam için beni sen yetiştirdin, Agnes. Lanetliler tehditlerimi umursamazsa uzun süre kral kalamayacağımı söyleyen sendin.”

“Ben öyle—”

“İvar ile git yoksa burada biter.”

Agnes saçlarına dokunmak ister gibi Sholto’ya uzandı.

Sholto ırkıldı ve geri çekildi. “Şimdi, Agnes, gidersin ya da bunun sonu ikimiz için de kötü olur.”

Fyfe pelerini açıp silahlarını gösterdi ve ellerini kılıçlarının kabzasına attı.

Agnes öfkeden çok hayal kırıklığı barındıran bir bakış attıktan sonra İvar ile eğimli araziye inmeye başladı. Pençelerini kullanarak topraktan destek aldı, böylece yerden çıkan kemiklerin üzerinde kaymadı.

İvar çoktan sakın suyun içine girmişti. Belinin biraz yukarısına geliyordu, demek ki su düşündüğümüzden daha derindi. Elini kadının göğüsleri arasından kalbinin üzerine koymak için uzanmak zorunda kaldı. Dudaksız ve eksik kalmış yüzünü Sholto’ya çevirdi, bakışı haberlerin iyi olmadığını söylüyordu.

Agnes, İvar’dan daha uzundu ve suda daha kolay ilerledi —su kasıklarına geliyordu. Diğer cadiya doğru yürüdü, sonra hayal kırıklığıyla bir çığlık attı.

Sholto gölün kıyısında dizleri üzerine çöktü. “Segna,” dedi. Sesinde gerçek bir hüznün vardı.

Yanına çömeldim ve koluna dokundum. İrkildi. “Ne zaman seninle olsam değer verdiğim biri ölüyor, Meredith.”

İvar seslendi. “Öldüğünü sanmıyorum. Ağır yaralı ama yaşayabilir.”

Agnes elini kardeşinin yüzüne koydu. Açık ağzını ve güçlkle nefes alıp verdiğini görebiliyordum. Nefes aldıkça

göğsündeki yaradan kanlı baloncuklar çıkıyor, ağzının kenarından kanı akıyordu. Bir çoğu böyle bir yarayla ölürdü.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Yaşayacak mı?” diye sordum.

Sholto, “Bilmiyorum,” dedi. “Bir zamanlar böyle bir yara cadıları öldürmezdi ama eskisi gibi değiliz.”

Doyle, “Abeloec’in yarası da hâlâ kanıyor,” dedi.

Sholto başını önüne eğdi, yüzünü beyaz saçlarıyla gizledi. Ben ağladığımı duyacak kadar yakındım, gerçi başkalarının duyduğunu sanmıyordum. Fark etmemiş gibi yaptım, bir krala saygı göstermek gerekiyordu.

Segna elini uzattı. Kendi kanında boğulurken boğuk bir ses tonuyla, “Lordum, merhamet,” dedi.

Sholto kafasını kaldırdı ama saçları yüzünün bir yanını hâlâ gizliyordu, ben yanında dizlerim üzerinde olduğum için yüzündeki yaşları görebiliyordum. Sesi berrak ve duygusuzdu, gözlerindeki acıyı görmesem ses tonundan acısını anlayamazdım. “İyileşmek mi ölmek mi istiyorsun, Segna?”

“İyileşmek,” dedi.

Sholto başını iki yana salladı. “Kemiklerden çıkartın.” Fyfe’ye döndü. “Git yardım et.”

Fyfe bir anlığına tereddüt etti, sonra dikkatlice yoğun suda bekleyen kardeşinin yanına inmeye başladı. Üçü birlikte Segna’yı kemiklerin üzerinden almayı başardılar. Bir tanesi Segna’nın kaburgalarına saplanmıştı ve Agnes kardeşini kollarına alabilmek için kemiği kırmak zorunda kaldı. Segna acıyla kıvrandı ve kan tükürdü.

Agnes yaşlı yüzünü bize çevirdi. “Biz eskisi gibi değiliz, Kral Sholto. Ölecek.”

Segna titreyen elini uzattı. “Merhamet.”

Sholto, “Seni kurtaramam, Segna, özür dilerim,” dedi. Sesinden doğruyu söylediği belliydi.

Segna tekrar, “Merhamet,” dedi.

Agnes, “Merhametin farklı türleri vardır, Sholto,” dedi. “Onu yavaş yavaş ölmesi için kendi haline mi bırakacaksın?” Sesi öfkeli ve gözyaşları yüzünden boğuktu. Bu tarz kelimeler ağızdan çıkarken insanın içini kasıp kavurabilirdi.

Sholto başını iki yana salladı.

Ivar’ın tiz sesi geldi. “Bu ölüm senin, Sholto.”

Agnes, “Onların –kralın ve prensesin,” dedi. Bana öyle zehirli bir bakış attı ki irkilmemek için kendimi zor tuttum. Bir bakışla birini öldürmek mümkün olsaydı şimdi öldürdüm. Suyu tükürdüğünü gördüm.

Sholto, “Darbeyi o indirmede, ben indirdim,” dedi. Ayağa kalktı. Tökezledi ve ben Sholto’yu tutup ayakta durmasına yardım ettim. Geri çekilmedi, demek ki gerçekten ağır yaralıydı. Segna’nın açtığı kanayan yarayı görebiliyordum ama sanırım tökezlemesine sebep olan bu değildi. Vücudunu zayıflatan uzuvlarının kesilmesi de değildi. Bazı yaralar vücudun üzerinde olmaz ama daha derinlere işleyerek daha fazla acı verirdi.

Ivar isteksizce, “Özür dilerim, Sholto ama cadı haklı,” dedi. “Segna ikiniz için kaniyor. Prens bir savaşçı değilse bundan kurtulabilir ama Unseelie Sarayı’ndan bir *sidhe* ve bu unvanı taşıyan herkes savaşçıdır.”

Fyfe, “Prens birden fazla kez düellolarda öldürdü,” dedi.

Agnes, “Segna’yı öldürmene yardım etmezse hiçbir zaman Lanetliler’in kraliçesi olamaz,” dedi. Yeniden Segna’nın yüzünü okşadı, hançer gibi keskin pençeleri olan biri için şaşırtıcı derecede nazik bir hareketti.

Doyle iç geçirdi. Yanıma gelip fısıldadı. “Bunu yapmasına yardım etmezsen Agnes senin bir savaşçı olmadığın söylentisini yayar.”

“Bunun anlamı nedir?” diye fısıldadım.

“Unseelie Sarayı’nın tahtına oturduğunda Lanetliler senin çağrına kulak asmaz çünkü onlar savaşçıdır. Savaşta kan dökmeyen birinin emrine uymazlar.”

“Ben kan döktüm,” dedim. Uyuşukluk gitmeye başlamış, yerini keskin ve yırtıcı bir acı almıştı. Yaradan kanım akıyordu. Benim tıbbi müdahaleye ihtiyacım vardı, kaygan sularda yüzmeye değil. “Bunun için biraz antibiyotiğe ihtiyacım var.”

Doyle ve Sholto birlikte, “Ne?” diye sordu.

“Ben ölümlüyüm. Geriye kalanların aksine enfeksiyon kapabilirim, kanım zehirlenebilir. Sudan çıktığımda antibiyotiğe ihtiyacım var.”

Sholto, “Dediklerin gerçekten olabilir mi?” diye sordu.

“Grip olmuşum ve babam gerekli bütün önlemleri almıştı –ne kadarına dayanabileceğimden veya ne kadarını iyileştirebileceğimden emin değildi.”

Sholto bana baktı, yüzümü inceledi. “Kırılıgansın.”

Başımınla onayladım. “Evet, peri standartlarına göre öyleyim.” Doyle’a baktım. “Biliyor musun, bazen buranın başına geçmek istediğimden emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kuzenimden daha ciddi bir alternatif olsaydı, ciddi ciddi düşünürdüm. Yorgunum, Doyle, yorgunum. Perilerin yanına dönmeyi çok istiyordum ama şimdi Los Angeles’ı özlemeye başladım. Ölümle arama mesafe koyabilmeyi çok isterdim.”

“Sana söylemiştim, Meredith, sarayı Cel’e bırakmayı göze alabilseydim seninle sarayı terk ederdim.”

Mistral, “Karanlık,” dedi. “Ciddi olamazsın.”

“Sen küçük seyahatler dışında sarayın dışına çıkmadın. Tepelerin ardındaki harika şeyleri görmedin.” Yüzüme dokundum. “Bazı harikalar ise biz burayı terk etsek bile solmaz.”

Her şeyi bırakıp benimle sürgüne gelebileceğini söylemişti. Buz da aynısını düşünüyordu. Kraliçenin yüzüğü-nün, bir güç kalıtının, kral olarak Mistral’i seçtiğini düşününce Doyle yıkılmış, beni bir başkasıyla görmeye dayanamayacağını söylemişti. Sonra kendine gelmiş ve vazifelerini hatırlamıştı, tıpkı benim de kendi vazifelerimi hatırladığım gibi. Geleceğin kraliçeleri ve kralları arkasına dönüp kaçamazdı. Ülkelerini kuzenim Cel gibi deli zorbalara bırakamazdı. Cel annesi Andais’ten bile deliydi.

Doyle’un yüzüne baktım ve Karanlık’ı arzuladım. Doyle ve Buz ile kaçmayı istedim. İki erkeğe baktım. Bir battaniye gibi beni sarmalarını istiyordum. Pis kokulu çukura inip, keskin kemiklerin arasında ve pis suyun içinde incitmek istemediğim birini öldürmek istemiyordum.

“Bunu yapmak istemiyorum.”

Doyle yumuşak bir ses tonuyla, “Seçim senin,” dedi.

Rhys bize katıldı. “Kalıcı olarak Los Angeles’a geri dönmekten bahsediyorsak ben de gelebilir miyim?”

Gülümsedim ve yüzüne dokundum. “Evet, sen de gelebilirsin.”

“Güzel çünkü Cel tahta geçince Unseelie Sarayı güvenli bir yer olmayacak.”

Gözlerimi kapattım ve başımı bir süre Doyle’un çıplak göğsüne yasladım. Yanağımı tenine dayadım, sıkı sıkı sarıldım, şimdi kalbinin düzenli ritmini duyabiliyordum.

Abeloec uzun süre sessiz kalmıştı ama yanıma gelip konuşmaya başladı. “Sen iki kupadan da kana kana içtin, Meredith. Sen nereye gidersen periler seni takip eder.”

Yüzüne baktım, söylediklerinin ardındaki çifte anlamı çıkartmaya çalıştım. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Abeloec, “Seçim yapmak zorundasın,” dedi.

Bir süre daha Doyle’a tutundum, sonra geri çekildim. Sırtımı dikleştirdim ve omuzlarımı geriye attım, gerçi Segna’nın yaraladığı yer hâlâ acıyordu. Vücudum kendi kendini iyileştirmezse dikişe ihtiyacım olacaktı. Unseelie Sarayı’na geri dönebilirsek orada beni iyileştirebilecek kişiler vardı. Ama sanki birisi veya bir şeyler burada kalmamı istiyordu. Politik düşmanlarım yüzünden olduğunu sanmıyordum –sanki beni sırtımdan bir tanrının eli itiyordu.

Tanrıça ve tanrının yeniden aramızda olmasını istiyordum –bunu hepimiz istiyorduk. Ama tanrılar harekete geçtiğinde ya onlarla birlikte hareket eder ya da önlerinden çekilip ayak bağı olmazdınız. Bunun benim için bir seçenek

olduğunu sanmıyordum.

Burnuma hafif bir elma çiçeği kokusu geldi, bu bir?.. Uyarı, rahatlatma? Bunun bir uyarı mı yoksa ruhsal bir kucaklaşma olmadığını bildiğim için tanrıçanın maşası olmakla ilgili hislerim şöyle özetlenebilirdi: Dilediklerine dikkat et.

Sholto'ya baktım, yarasından sargılarına kan akıyordu. İkimiz de gerçekten *sidhelerin* bir parçası olmayı çok istiyorduk. Saygı görmek ve kabul edilmek istiyorduk. Fakat bunları istememize rağmen ne hale gelmiştik.

Elimi uzattım. Elim ald ve hafifçe sıktı. Bunca korkunun ve ölümün arasında bu tek dokunuş ile bana dokunmanın kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu gösteriyordu. Bir şekilde, beni hâlâ bu kadar istemesi, durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Seninle hayatı paylaşmaya çalıştım, Meredith, ama ben Lanetliler Kralı'yım ve tek teklif edebileceğim şey ölüm.”

Elini sıktım. “İkimiz de *sidheyiz*, Sholto, bu da yaşamın bir parçası. Biz Unseelie *sidhesiyiz* ve bu ölümle birlikte olmak anlamına geliyor ama Rhys bana unuttuklarımı hatırlattı.”

“Neyi unutmuştun?”

“Ölüm getiren tanrıların aynı zamanda yaşam getirdiğini. Biz bu şekilde ayrı olmak zorunda değildik. Biz ılık ve karanlık, iyi ve kötü değildik, hem ikisiydik hem hiçbiriydik. Hepimiz ne olduğumuzu unuttuk.”

Sholto, “Ben şu anda sevgilim ve dostum olan bir kadını öldürmek üzere olan bir erkeğim,” dedi. “Şu anda benim

ellerimden öleceği ve benim de onunla birlikte öleceğimden başka bir şey düşünemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ölmeyeceksin ama bir anlığına ölmüş olmayı dileyebilirsin.”

“Sadece bir anlığına mı?” diye sordu.

“Yaşam bencildir,” dedim. “Üzüntüleri atlatırsan, korkuları geride bırakırsan, tekrar yaşamaya başlarsın. Ölmediğine şükredersin.”

Duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundum. “Ben bunu atlatmak istemiyorum.”

“Ben sana yardım ederim.”

Neredeyse gülümseyecekti, yüzünde bir gülümsemenin hayaleti gezindi. “Sanırım zaten yardım ettin.” Elimi bıraktı ve aşağıya inmeye başladı, kemiklere basıp kaymamak için sağlam elinden destek aldı.

Ben geri dönüp kimseye bakmadım. Sadece kenara yürüdüm ve peşinden gittim. Geriye bakarsam kendimi iyi hissetmeyecektim. Geriye bakmak yardım istemek gibi olacaktı. Bazı şeyleri kendi başıma yapmalıydım. Bazen liderlik etmek yardım istememek anlamına gelirdi.

Kemiklerin hepsinin keskin olmadığını fark ettim –çok tehlikeli olanlar genelde tepelerindeki dikenlerdi. Daha yumuşak ve yuvarlak görünenleri tutarak yardım aldım. Kaymadan veya bir yerimi kesmeden aşağıya inmek için aşırı odaklandım.

Su şaşırtıcı bir biçimde sıcaktı; banyo suyu gibiydi. Altındaki toprak yumuşaktı, çamur değil ipeksi dokusu olan bir yüzeydi. Zemin engebeliydi ve yeniden dikkatimi

işime vermek zorunda kaldım. Doğru yere basmaya ve kemik gibi duran bir şeye basmamaya çalıştım. Yapmak üzere olduğum şeyi çok fazla düşünmedim.

Segna beni iki kez öldürmeye çalışmıştı ama kadından nefret etmiyordum. Nefret etseydim belki daha kolay olurdu.

13

Kemiklerin bir yerime batmasından korkmasam Sholto ile Agnes'in yanına yüzerek giderdim. Diğer iki koruma, Ivar ve Fyfe, suyun içinde ve hâlâ yakındalardı ama yaralı cadıya dokunmuyorlardı. Su omuzlarıma ulaştı ve Segna'nın açtığı yaraları yaktı. Yüze-
yin altında kemikler gizli olmasa yüzülecek kadar derindi. Kanım karanlık suya karıştı.

Sholto, Segna'nın başını elleri arasına almıştı ve vücudunun üst kısmını sağlam koluyla taşıyordu. Agnes yanındaydı, kardeşini suyun yüzeyinde tutmakla meşguldü. Yumuşak zeminde tökezledim ve suyun içine girdim. Nefes nefese yüzeye çıktım.

Agnes'in sesini çok net bir biçimde duydum. "Bu zayıf

şeyi nasıl istersin? Onunla birlikte olmayı nasıl istersin?”

Kumların kaydığını ve suyun hareketlendiğini hissettim. Başımı çevirince Doyle ve Buz’un bana doğru geldiğini gördüm.

Agnes, “Ya vazifesini yapar ya da asla kraliçe olamaz,” diye bağırdı.

Doyle, “Onun adına Segna’yı öldürmeye gelmiyoruz,” dedi.

Buz, “Korumaların kralı koruduğu gibi biz de prensesi korumaya geldik,” dedi. Yüzü küstah bir maskeden ibaretti. Soluk ve pahalı takımı pis suyla lekелendi. Gümüş renkli uzun saçları suda yüzdü. Bir şekilde, suyla herkesten daha fazla kirlenmiş gibiydi, sanki beyaz ve gümüş güzelliği ciddi ciddi lekeleniyordu.

Doyle’un karanlığı sanki suda eridi. Uzun atkuyruğunun suda yüzmesinden rahatsız değildi. Tek endişesi silahlarını kuru tutmaktı. Modern silahlar ıslanınca da ateş ederdi ama barutun ölümle yaşam arasındaki çizgiyi belirlediği dönemde silah kullanmaya başlamıştı ve eski alışkanlıklar kolay kolay ölmezdi.

Bana uzanmalarını bekledim, ben bunu yaparken onların beni varlıklarıyla rahatlatmalarını bekliyordum. Aslında istediğim şey kendimi kollarına bırakıp ağlamaktı. Kimseyi öldürmek istemiyordum –halkım için yaşam istiyordum. Perilere ölüm değil yaşam getirmek istiyordum. Yaşam.

Bekledim ve elleri bana huzur verdi. Beni yumuşak ve kaygan zeminden aldılar, suyun içinde bana kılavuzluk et-

tiler. Kendimi kollarına bırakmadım ama ellerinin gücünden cesaret aldım.

Bir kemik ayağıma değdi. “Kemik,” dedim.

Doyle, “Galiba bir kemiğin sırtı,” dedi.

Agnes, “Siz buraya gelene kadar Segna’nın ölmesini mi ümit ediyorsun?” diye sordu. Kınarcasına konuştu. Yüzündeki yaşlar ses tonuna uymuyordu. Birlikte yaşadığı, birlikte dövüştüğü, sevdiği birini kaybetmek üzereydi. Öncesinde de benden nefret ediyordu ama artık daha fazla edecekti. Agnes’in düşmanım olmasını istemiyordum ama ne yaparsam yapayım bu durumu düzeltemiyordum.

“Onunla aynı kaderi paylaşmamaya çalışıyorum,” dedim.

Agnes, “Umarım paylaşsın,” dedi.

Sholto gözyaşları içinde Agnes’e baktı. “Meredith’e bir daha el kaldırırsan seninle işim biter.”

Agnes, kralına baktı ve Segna’yı tutarken Sholto’nun yüzünü inceledi. Sevdiği erkeğe baktı. Her ne gördüyse başını önüne eğdi. “Kralım nasıl emrederse,” dedi. Kelimeler ağzından acıyla çıktı, sanki söylerken boğazı düğümleniyordu. Kelimeler Agnes’in gırtlığını gerçekten de yakmış olmalıydı.

Sholto, “Yemin et,” dedi.

Agnes başı önüne eğikken, “Ne üzerine yemin edeyim?,” diye sordu.

“Meredith’in ettiği yemini etmen yeterli.”

Ürperdi ama sebebi soğuk değildi. “Her şeyi yutan karanlığın adına yemin ederim ki şimdi ve burada prensese hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim.”

Sholto, “Hayır,” dedi. “Hiçbir zaman zarar vermeyeceğine yemin et.”

Agnes başını önüne eğdi ve siyah saçları suda yüzdü. “Bu yemini edemem, kralım.”

“Neden?”

“Çünkü ona zarar vermek istiyorum.”

“Ona zarar vermeyeceğine yemin etmeyecek misin?”

Sholto şaşkındı.

“Etmem, edemem.”

Ivar’ın kuş sesini duydum. “Bir tavsiyede bulunabilir miyim, Majesteleri? Şimdilik, burada prensese zarar vermeyeceğine dair yemin etsin ki rahatça hareket edebilelim. İhanetini sonra düşünürüz, aciliyeti olan sorunu çözdükten sonra.”

Sholto, Segna’yı kendine çekti ve kadının kırık pençeli sarı elleri Sholto’ya uzandı. “Haklısın,” dedi. Hâlâ başı önüne eğik duran Agnes’e baktı. “Nasıl yemin etmek istiyorsan öyle et, Agnes.”

Sırtını dikleştirdi, saçlarından sular damladı. “Her şeyi yutan karanlığın adına yemin ederim ki prensese şimdi zarar vermeyeceğim.”

Doyle, “Bir şey tavsiye edebilir miyim, Kral Sholto?” diye sordu.

Sholto, “Evet,” dedi. Gerçi gözleri ölmek üzere olan kadının üzerindeydi.

“Kara Agnes biz bahçenizde olduğumuz sürece prensese zarar vermeyeceğine dair yemin etse daha iyi olur.”

Sholto başıyla onayladı ve fısıldadı. “Dediğini yap, Agnes.”

Agnes, “Şimdi kralımıza *sidhe* korumalar mı emir veriyor?” diye sordu.

Sholto, “Dediğimi yap, Agnes,” diye bağırdı. Çığlığın sonunda hıçkırarak ağladı. Segna'nın üzerine eğildi ve göz yaşlarını serbest bıraktı.

Agnes konuşurken Doyle'a değil bana öfkeli bir bakış attı ve kelimeleri söylerken zorlandı. “Her şeyi yutan karanlığın adına yemin ederim ki ölü bahçelerde olduğumuz sürece prensese zarar vermeyeceğim.”

Buz kısık sesle, “Ondan ancak bu kadarını alabilirdik,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Evet.”

Birbirlerine baktılar, sanki ikisi de bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Bakışlarına cevap verdim. “Bunun etrafından dolaşamayız, yapmak zorundayız. Bu anı atlatıp sonrasına bakmak zorundayız.”

Sholto kafasını kaldırdı. “Segna bu anı atlatamayacak.”

Gözlerinin önünde diğer cadısı Gri Nerys'e korkunç şeyler yaptığımda bu kadar çok hayal kırıklığına uğramamıştı. Bunu söylemedim ama fark etmeden de yapamadım. İkisi de sevgilisiydi –ama zaten her sevgiliyi aynı derecede sevemeyeceğini en iyi ben bilebilirdim. Nerys, Sholto için bir şey ifade etmiyor ama Segna ediyordu. Basit ama acı veren bir gerçektir.

Bakışlarımı ölen cadıdan dikkatle Sholto'yu izleyen Kara Agnes'e çevirdim. Sadece Segna'nın ölümü için ağlamadığını fark ettim, benim gibi Agnes de Nerys için göz yaşı dökmediğini fark etmişti. Kendisi için ağlayıp ağla-

mayacağını mı düşünüyordu? Segna'yı daha çok sevdiğini biliyor muydu? Emin değildim ama yüz hatlarına kazınan saf acıdan belli gibiydi. Ağlayan krala bakarken düşünceleri yüzüne kazınmıştı. Bu geceden sonra sadece Segna için yas tutmayacaktı.

Bakışlarımın ağırlığını üzerinde hissetmiş olacak ki bana döndü. Bana baktı, yüzündeki hüznün yerini alev alev yanan bir öfkeye bıraktı. Agnes, yapabilse, beni öldürürdü.

Doyle kolumu sıktı. Buz kemiklerin üzerinden suyun içinde bize doğru geldi ve geniş omuzlarını Agnes'in görüş açısına yerleştirdi, sanki kadının bakışlarının bile bana zarar vermesini istemiyordu. Fırsatı kaybetmişti. Başka geceler, ölümlü bir prensesi öldürmek için başka geceler de olacaktı.

Sholto çatlak bir ses tonuyla, "Yeminini etti," dedi. "Bu akşam elimizden bu kadarı gelir." Son kelimeleri Agnes'in yüzünde gördüğümüzün onaylanması gibiydi. Cadının üzerinde sıkı bir kontrolü olduğuna inanmak isterdim ama kadının bakışları ne onur ne de sevginin, nefretine galip gelemeyeceğini belli ediyordu.

Sholto gözyaşı dökerken Segna'nın hayatına son vermek istemiyordum. Ama şimdi Agnes'i de öldürmek zorunda olduğumun farkındaydım, yoksa ölecektim. Bunu kendim yapmayabilirdim ve bugün olmayabilirdi ama ölüm emrini vermek zorundaydım. Fazla tehlikeliydi, Lanetliler arasında otoritesi olduğu için yaşayamazdı.

Bu fikrin zihnimde oluşmasına izin verirken gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım bilemedim. Bir cadıyı öldür-

mek istemiyordum, birini öldürmekten hiç hoşlanmamıştım ama üçüncünün ölümünü planlıyordum.

Buz ve Doyle beni kemiklerin üzerinden kaldırdı. Beni cadı için gözyaşı döken Sholto'ya doğru yüzdürdüler. Beni bırakmak istediler ama beni bıraktıklarında çeneme kadar suya gömüldüm. Aynı anda beni yakaladılar ve beni siyah suyun üzerine çıkardılar.

Agnes, “Bu ölüm için kendi ayakları üzerinde durması gerek,” dedi. Sesinde ölümcül bir sıcaklık vardı.

“Yeterince uzun olup olmadığımı bilmiyorum,” dedim.

Fyfe, “Cadıyla aynı fikirdeyim,” dedi. “Ölümü sahiplenmesi için kendi ayakları üzerinde durmalı.”

Buz ve Doyle beni tutarken göz göze geldiler. “Beni yavaşça bırakın,” dedim. “Sanırım dibe basabilirim.”

Söylediğimi yaptılar. Çenemi havada tutarsam suyun ağzıma girmesine engel olabiliyordum.

Doyle, “Yanımızda ölümsüzleri öldürecek silah yok,” dedi.

Ivar, “Bizde de yok,” dedi.

Sholto bana baktı, yüzünde saf bir hüznün vardı ve göze gelmekte zorlandım. Hareket etti ve yüzüme minik bir dalga çarptı. Suda çırpındım ve kafamı yukarıda tutmaya çalıştım. Bunu yaparken bir şeye değdim –kemik olduğunu düşündüm ama hareket etti. Segna'nın suya girmiş koluydu. Bacağım yine değdi ve kol titredi.

“Kemikler öldürücü bir silah,” dedim.

Sonra Segna hırıltılı bir ses tonuyla, yaşayan birinin gırtlığından çıkamayacak bir ses tonuyla, “Beni... son bir

kez... öp," dedi.

Sholto hıçkırarak üzerine eğildi.

Ivar yer açmak için herkesi geriye sürdü. Agnes'in de geriye gittiğinden emin oldu, Segna'nın vücudu bu yüzden suya batmaya başladı. Ben öne çıkıp kadını yakalamak istedim ama bir el vücuduma değdi, pelerinin ağırlığı bacaklarıma dolandı. Kolu bir anlığına gerildi, arkamdaki kolunu öne attı. Dönüp iki elimi kolunun önüne atacak zamanım oldu, pençelerin vücudumu yaralamasını istemiyordum.

Doyle, "Merry!" diye haykırdı.

Diğer kolun arkamdan geldiğini gördüm. Tuttuğum kolu bıraktım ve vuruşu karşılamaya hazırlandım, pençeyi kendimden uzak tutmaya hazırdım. Segna'nın vücudu suyun altında döndü ve beni de yanında götürdü.

14

Bir nefes alacak zamanım vardı, sonra suyun altına girdik. Segna'nın yüzü kirli suyun içindeydi. Ağzını açtı ve bir çığlık attı, ağzından kan boşaldı. Ellerim çaresizce ellerini tutmaya çalıştı ama benimkiler kavrayacak kadar büyük değildi, ben pençeleri kendimden uzak tutarken Segna beni daha derinlere çekti.

Birini öldürmek için pençelerden başka şeyler de olduğunu çok geç fark ettim, beni suyun altındaki kemiklerden birine saplamaya çalıştı. Kemiğin üzerinde kalmak için kemiğe bir tekme attım, beni kemiğe geçirmesine izin vermedim. Kemiğin üzerine bastım ve bir tekme daha attım, derime girmesine izin vermedim. Segna beni çekti ve mücadeleye devam etti. Kollarındaki ve vücudundaki güç

benim için çok fazlaydı. Yaralıydı ve ölüyordu, tek yapabileceğim şey beni öldürmesine engel olmaktı.

Göğsüm sıkıştı, nefes alamadım. Pençeler, kemikler ve suyun kendisi ölümcül bir silahtı. Kadından kurtulamazsam tek yapması gereken şey beni suda tutmaktı.

“Tanrıça bana yardım et!” diye dua ettim.

Suya soluk bir el girdi ve Segna geriye çekildi, ben kolunu tuttuğun için Segna ile birlikte çekildim. Birlikte yüzeye çıktık ve ikimiz de nefes almaya çalıştık. Sonrasında öksürünce yüzüme kan tükürdü. Bir an için bizi kimin dışarıya çektiğini anlamadım. Kan gözlerime geldiği için gözlerimi kırıştıtırınca koluyla Segna’yı tutan Sholto’yu gördüm. Tek koluyla bunu yaparken bağırdı. “Sudan çık, Meredith, sudan çık!”

Dediğini yaptım, kadını bıraktım ve geri adım attım, arkamda kemik olmamasını diledim.

Segna beni yakalamaya çalışmadı. Boştaki elini kullanarak Sholto’nun kolunu pençeledi ve beyaz derisinde kırmızı bir yara açtı.

Suda ilerledim, Doyle ve Buz’u, diğerlerini aradım. Diğerleri yoktu. Bir gölde -derin ve soğuk bir gölde- yüzüyordum, içine girdiğim sığ ve pis kokulu su değildi. Yakında küçük bir ada vardı ama sahil uzaktı, bildiğim bir sahil değildi. Bir çığlık attım. “Doyle!” Cevap gelmedi. Aslında, kimsenin cevap vermesini beklemiyordum. Bu, ya bir öngörüydü ya da başka bir yerdeydim. Hangisi olduğunu ve nereye geldiğimi bilmiyordum.

Sholto arkamda bir çığlık attı. Kafamı çevirince kırmızı

renge bulanmış suya girdiğini gördüm. Segna kemerinden çıkarttığı hançerle Sholto'nun suya gömüldüğü yere saldırdı. Kime saldırdığının farkında mıydı yoksa beni mi öldürdüğünü düşünüyordu?

Çığlık attım. "Segna!"

Ses kulağına gitti çünkü tereddüt etti. Başını yana çevirip gözlerini kırıştırdı.

Beni görebilmesi için sudan biraz çıktım. Sholto yüzeye çıkmamıştı.

Segna bir çığlık attı, sesin sonu ıslak bir öksürükle bitti. Çenesinden kanlar akarken bana doğru gelmeye başladı.

"Sholto!" diye bir çığlık attım. Segna'nın ne yaptığını fark edip adama yardıma gitmesini ümit ettim. Ama zayıfça bana doğru yüzmeye devam etti.

Segna, "Artık sadece beyaz et," diye kükredi. Çok boğuk ve ıslak bir sesi vardı. "Sadece *sidhe*, lanetli değil."

Sholto'dan yardım istemenin anlamı yoktu, her şey bana kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve suya girdim. Su burada daha berraktı ve Sholto'nun soluk bir gölge gibi dibe battığını gördüm. Kan, bulut halinde yukarıya çıkıyordu.

İsmi haykırdım ve ses suyun içinde ilerledi. Vücudu ırkildi ama sonra biri saçlarımı tuttu ve beni yukarıya çekti.

Segna beni sudan çıkarttı. Çıplak adaya doğru gittiğini görebiliyordum. Sırtım kayalara çarptı ve Segna sudan çıkarken derim çizildi. Beni de yanında götürdü, şimdi ikimiz de suyun dışındaydık. Kayaların üzerinde nefes nefeseydi ama saçlarımı hâlâ tutuyordu. Elden kurtulmak istedim ama daha sıkı kavradı, saçlarımı köklerinden sök-

mek ister gibi bir hali vardı. Beni kendine doğru çekmeye başladı.

Dört ayak üzerinde doğrulmak istedim çünkü çıplak sırtımı kayalara sürtmek istemiyordum. Bunu yapmak için bir an için bakışlarımı üzerinden çekmek zorunda kaldım.

Bir hataydı. Beni bir atı ikiye ayırabilecek bir güçle yere çekti. Karnımın üzerine düştüm. Kayaları tenimden uzak tutmak için bir kolumu altına aldım.

Sonra hançerin hâlâ elinde olduğunu gördüm. Hançeri yanağıma değdirdi. Bıçağın yüzeyine baktım. Kayaların üzerinde yüzükoyun yatıyordu.

“Seni yaralayacağım,” dedi. “Güzel yüzünü berbat edeceğim.”

“Sholto boğuluyor.”

“Lanetliler suda boğulmaz. Boğulacak kadar *sidhe*ye boğulsun.”

“Seni seviyor,” dedim.

Çenesini kana bulayan boğuk bir sesle kahkaha attı. “Yatağına *sidhe* etini almayı sevdiği kadar değil.”

Buna itiraz edemezdim.

Bıçağın ucu yanağındaydı. “Sen ne kadar *sidhesin*? Ne kadar çabuk iyileşiyorsun?”

Bunun retorik bir soru olduğunu düşündüm, bu yüzden cevap vermedim. Bana zarar vermeye başlamadan önce yaraları yüzünden ölecek miydi yoksa iyileşmeye mi başlayacaktı?

Taşların üzerine kan tükürdü ve sanki kendisi de bunu merak etti. Saçlarımdaki elini kullanarak beni sırtüstü çe-

viridi, beni kendine biraz daha çekti. Kadını durduramadım –bu kadar güce karşı koyamazdım. Üzerime çıktı ve bıçağı gırtlığıma dayadı. Elini tuttum, iki elimle kavradım, tek elini kontrol etmeye çalışırken titriyordum.

Tepemde, “Ne kadar zayıfsın,” dedi. “*Sidheler* seni neden takip ediyor? Ölmek üzere olmasam bu kadar bile dayanamazsın.”

Sesim boğuk çıktı. “Ben sadece yarı *sidheyim*.”

“Ama Sholto için yeterince *sidhesin*,” diye kükredi. “Benim için parla, *sidhe*! Bana değerli Seelie büyüünü göster. Bizim *sidheleri* takip etmemizi sağlayan büyüü göster.”

Kelimeleri ölümcüldü. Haklıydı. Büyüm vardı. Kimsede olmayan büyülerdi. Kan elimi çağırdım. Bunu yaparken Sholto’ya zarar vermeden bunu akıl etmem gerektiğini düşündüm.

Kan eli benimdi. Küçük bir yarayı açıp dışarıya kan boşaltmasını sağlayabilirdim ve Segna’nınkiler küçük yaralar değildi. Vücudunun altında parlamaya başladım. Vücudum üzerime kanı damlarken parıldadı. “Seelie büyü-sü değil, Segna,” diye fısıldadım. “Unseelie büyü-sü. Benim için kana.”

Önce ne olduğunu anlamadı. Bıçağı gırtlığıma dayamaya çalıştı ve ben elini uzak tutmak için uğraştım. Elini saçlarımın içine iyice sokunca pençeleri kafa derimi çizdi ve kanattı. Ben kanı çağırdım ve yaraları açıldı.

Kan üzerime aktı, kendi derimden daha sıcaktı. Gözlerime girmemesi için kafamı yana çevirdim. Ellerim kan yüzünden kayganlaştı ve bıçağın savunmamı geçip ha-

yatımı sona erdirmesinden korkuyordum. Çok fazla kan vardı; aktı aktı aktı. Bir gece-cadısı kan kaybından ölebilir miydi? Bu şekilde ölebilir miydi? Bilmiyordum.

Bıçağın ucu kesin bir ısırik gibi derime girdi. Kollarım bıçağı uzak tutmaya çalışırken titriyordu. Çığlık attım. “Benim için kana!” Ağzıma dolan kanını tükürdüm ve bıçağı gırtlığıma dayanmaya devam etti. Derimin hemen altındaydı, henüz zarar görmemiştim ama yakında görecektim.

Sonra eli tereddüt etti ve geri çekildi. Kanından bir maskenin içinden yüzüne baktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Gırtlığından beyaz bir mızrak çıkıyordu.

Sholto tepesindeydi, sargıları gitmişti, yarası açıktaydı ve mızrağı iki eliyle kavırıyordu. Sert bir hareketle mızrağı geri çekti. Kadının boynundan kanlar fışkırdı. “Kana,” diye fısıldadım. Bıçak hâlâ elindeyken kendi kanından bir gölün içine düştü.

Sholto tepesinde dikilip mızrağı sırtına soktu. Segna altında kıvrandı, ağzı açılıp kapandı, elleri ve ayakları çıplak kayalara sürtündü.

Sholto, mızrağı kadın hareketsiz kaldıktan sonra çıkarttı. Ayakta sallandı ama mızrağın ucunu kullanarak hançeri göle gönderdi. Sonda kadının yanında dizleri üzerine çöktü ve mızraktan güç aldı.

Ben yanına gittiğimde parıldamıyordum. Yorgun ve yaralıydım, düşmanımın kanına bulanmışım. Çıplak kayaların üzerinde dizlerim üzerine çöktüm ve omzuna dokundum, gerçek olup olmadığından emin değildim. “Senin

boğulduğunu gördüm,” dedim.

Bana odaklanmakta güçlük çekiyordu. “Ben *sidhe* ve lanetliyim, biz boğularak ölmeyiz,” dedi. Sert bir biçimde öksürünce iki büklüm oldu ve kayaların üzerine su kustu, bu arada mızrağa tutunmaya devam etti. “Ama ölüm kadar acı verir.”

Sholto'ya sarıldım, yeni ve eski yaraları yüzünden daha dikkatliydim. Vücudunun üst kısmı Segna'nın kanına bulanmıştı.

Sesi öksürüklerin arasında boğuk çıktı. “Elimde tuttuğum kemik mızrağı. Bir zamanlar Lanetliler arasında hükümdarlık sembolüydü.”

“Nereden geldi?” diye sordum.

“Gölün dibinde beni bekliyordu.”

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Kemikler Adası. Eskiden bahçemizin içindeydi ama sonra bir efsaneye dönüştü.”

Kaya olduğunu düşündüğüm zemine dokundum ve haklı olduğunu anladım. Kayaydı ama bir zamanlar kemikti. Ada fosillerden oluşuyordu. “Bir efsane için oldukça sert,” dedim.

Gülümsedi. “Danu adına, neler oluyor, Meredith?”

Güllerin tatlı kokusunu duydum.

Kafasını kaldırdı ve etrafına bakındı. “Baharat kokusu alıyorum.”

“Ben de gül kokusu alıyorum,” dedim.

Bana baktı. “Neler oluyor, Meredith? Buraya nasıl geldik?”

“Dua ettim.”

Kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

Güllerin kokusu yoğunlaştı, sanki bir yaz çayırının ortasında idim. Elimde bir kadeh belirdi, şimdi Sholto’nun çıplak sırtına değiyordu.

Kadehin değmesi tenini yakmış gibi irkildi. Çabucak arkasına dönmek istedi ama karnındaki yara yüzünden yüzünü buruşturdu, kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. Yan tarafına düştü ama mızrak hâlâ elindeydi.

Altın ve gümüş kadehi ışığı yakalaması için havaya kaldırdım. Ancak bunu yapınca ortamda ışık olduğunu anladım. Güneş ışığı kadehi parıltı ve tenimi ısıttı.

Bir saniye öncesine kadar güneş var mıydı bilmiyordum. Sholto’ya sorabilirdim ama bakışlarını kadehe odaklamıştı. “Düşündüğüm şey olamaz.”

“Kadeh.”

Başını iki yana salladı. “Nasıl?”

“Rüyamda gördüm, Abeloec’in boynuzdan kupası gibi, uyandığımda yanımdaydı.”

Mızraktan destek aldı ve kadehe doğru uzandı. Kadehi uzattım ama dokunmaya korkuyormuş gibi parmakları birkaç santimetre kala durdu.

İsteksizliği erkeklerimden biri kadehe dokununca neler olduğunu hatırlattı. Ama bir öngöründe değil miydik? Öyleyse, yaşadıklarımız gerçek miydi? Segna’nın cesedine baktım, kanı üzerimde kuruyordu. Bunlar gerçek miydi, değil miydi?”

Bir kadının sesini duydum. “Öngörüler gerçek mi?”

Sholto, “Bunu kim söyledi?” diye sordu.

Bir figür açığa çıktı. Pelerininin gri başlığıyla yüzü tamamen gizleniyordu. Güneşin altında dikiliyor ama bir gölge gibi duruyordu –formu olmayan bir gölgeydi.

Figür, “Tanrıçanın dokunuşundan korkma,” dedi.

Sholto, “Sen kimsin?” diye fısıldadı.

“Sence kimim?” Geçmişte, ya daha somut bir formda belirmişti ya da rüzgârla taşınan bir sest.

Sholto dudaklarını yaladı ve fısıldadı. “Tanrıça.”

Elim kendiliğinden havaya kalktı. Kadehi uzattım ama sanki elimi biri kontrol ediyordu. “Kadehe dokun,” diye fısıldadım.

Mızrağa tutunmaya ve destek almaya devam ederken diğer elini uzattı. “Dokunursam ne olur?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“O zaman neden dokunmamı istiyorsun?”

“O istiyor,” dedim.

Önce tereddüt etti ve parmakları yine yüzeye yakın bir yerde durdu. Tanrıçanın sesi güllerin kokusunun içinden geldi. “Seçimini yap.”

Sholto derin bir nefes aldı ve verdi, sonra altın kupaya dokundu. Baharat kokusu aldım, sanki güllerime kekik ve lavanta kokusu eklenmişti. Grili figürün yanında siyah pelerinli biri belirdi. Daha uzundu, omuzları genişti, pelerini olmasına rağmen erkek olduğu belliydi. Giysiler tanrıçanın kadınlığını gizleyemediği gibi tanrının da erkekliğini gizlemiyordu.

Sholto kadehi kavradı, elimi eliyle kuşattı, şimdi kadeh ikimizin birden elindeydi.

Pes, zengin ve sürekli değişen bir ses duydum. Tanrının sesi her zaman erkekti ama hiçbir zaman aynı değildi. “Kanınızı döktünüz, hayatlarınızı riske attınız, bu topraklarda birini öldürdünüz.” Kara başlık, Sholto’ya döndü ve bir an için çene ile dudaklar gördüm ama ben bakarken bile şekilleri değiştirdi. Baş döndürücü bir görüntüydü. “Halkına yaşamı geri vermek için ne verirdin, Sholto?”

“Her şeyi,” diye fısıldadı.

Tanrıça, “Sunduğun şeye dikkat et,” dedi. Sesi bütün kadınlarınkı gibiydi ama hiçbirinininkine benzemiyordu.

Sholto, “Halkımı kurtarmak için canımı verirdim,” dedi.

“Ben canını almak istemiyorum.” Çünkü tanrıça bana da benzer bir seçim sunmuştu. Amatheon peri diyarına hayatın geri dönmesi için gırtlakını kılıcıma uzatmıştı. Ben bunu yapmayı reddetmiştim çünkü toprağa can vermenin başka yolları da vardı. Ben doğurganlık tanrıalarının soyundan geliyordum ve çimenleri sadece kanın büyütmeceğini biliyordum.

Tanrıça, “Bu, senin seçimin değil,” dedi. Sesinde biraz hüznün mü vardı?

Sholto’nun önünde bir hançer belirdi. Kabzası ve bıçak kısmı bembeyazdı, ışığın altında garip bir biçimde parılıyordu. Sholto elini kadehten çekti ve gayriihtiyari bıçağı kavradı. “Kabzası kemikten, mızrakla aynı,” dedi. Hançere bakarken sesinde yumuşak bir hayranlık vardı.

Tanrı, “Hançerin ne için kullanıldığını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Sholto itaatkâr bir biçimde, “Eski kralı öldürmek içindi. Kanını adaya akıtmak içindi,” diye cevap verdi.

Tanrı, “Neden?” diye sordu.

“Bu hançer bir zamanlar Lanetliler’in kalbiydi.”

“Bir kalbin neye ihtiyacı vardır?”

Sholto, “Kan ve can,” diye cevap verdi. Sanki bir testten geçiyordu.

“Bu adada kan döktünüz ve can aldınız ama yaşamıyor.”

Sholto başını iki yana salladı. “Segna buraya uygun bir kurban değildi. Bunun için bir kralın kanı lazım.” Bıçağı tanrının gölgeli formuna doğru uzattı. “Kanımı akıt, canımı al, Lanetliler’e yaşamı geri getir.”

“Kral sensin, Sholto. Sen ölürsen mızrağı ve gücü halkına kim götürecektir?”

Dizlerim üzerindeydim ve kan, derimin üzerinde yapış yapış bir tabaka oluşturunuyordu. Kadeh elimdeydi ve bu konuşmanın nereye gittiğine dair içimde kötü bir his vardı.

Sholto bıçağı indirdi. “Benden ne istiyorsun, Lordum?”

Figür beni işaret etti. “İşte dökülebilecek asil kan. Bunu yap ve Lanetliler bir kez daha yaşasın.”

Sholto bana baktı, yüzünde saf bir şok vardı. Benim yüzümün de seçim yaparken böyle olup olmadığını merak ettim. “Meredith’i öldürmemi mi istiyorsun?”

“Asil kan o, buraya uygun bir kurban.”

Sholto, “Hayır,” dedi.

Tanrıça, “Her şeyi yaparım demiştin,” dedi.

Sholto, “Kendi canımı verebilirim ama onunkini vermem,” dedi. “Bu karar bana ait değil.” Bıçağı sıkı sıkı kav-

rarken elleri bembeyaz oldu.

Tanrı, “Kral sensin,” dedi.

“Kral halkıyla ilgilenir, onları katletmez.”

“Bir kadının hayatı için halkını yavaş yavaş ölüme mi terk edeceksin?”

Sholto’nun yüzünde duygular dans etti ama sonunda bıçağı kayaların üzerine bıraktı. Kayalar kemikten değil de en sert metaldenmiş gibi bir tınlama geldi. “Yapamam, Meredith’e zarar veremem.”

“Neden?”

“O bir Lanetli değil. Bize yaşamı geri getirmek için ölmek zorunda değil. Burası onun yeri değil.”

“Bütün perilerin kraliçesi olmak istiyorsa lanetli de olacak.”

“O zaman kraliçe olsun. Burada ölürse kraliçe olamaz ve tek alternatif Cel. Tek bir darbeyle Lanetliler’e yaşamı getirip bütün perileri yok edemem. Kadeh onun eşinde. Kadeh, lordum. Bunca yıl sonra bize geri döndü. Elimizdeki tek ümidi yok etmemi nasıl istersiniz anlamıyorum.”

Tanrı, “O, senin de umudun mu, Sholto?” diye sordu.

Sholto, “Evet,” diye fısıldadı. Tek kelime içinde çok fazla duygu barındırıyordu.

Karanlık figür gri olana baktı. Tanrıça konuştu. “Sen hiç korkmuyorsun, Meredith. Neden?”

Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım. “Sholto haklı, leydim. Kadeh bize geri döndü ve *sidheler* büyülerini geri kazanıyor. Sen vücudumu bir araç olarak kullanıyorsun. Bütün bunları kanlı bir ayin için feda edeceğini sanmıyo-

rum.” Sholto’ya baktım. “Elini elimde tuttum. Beni ne kadar istediğini biliyorum. Beni öldürmek onu yok eder. Tanrı ve tanrıçanın bu kadar kalpsiz olabileceğini sanmıyorum.”

“Seni seviyor mu, Meredith?”

“Bilmiyorum ama beni kollarına alma düşüncesi hoşuna gidiyor. Bunu biliyorum.”

Tanrı, “Bu kadını seviyor musun, Sholto?” diye sordu.

Sholto ağzını önce açtı sonra kapattı. “Bir centilmen söz konusu leydinin önünde bu soruyu cevaplamamalı.”

“Burası gerçeklerin konuşulduğu yer, Sholto.”

“Sorun değil, Sholto,” dedim. “Doğruyu söyle. Bunu sana karşı kullanmam.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi.

Yüz ifadesi beni güldürdü. Kahkaham kuşların çığlıkları gibi adada yankılandı.

Tanrıça, “Buraya yaşam vermek için neşe de yeterli,” dedi.

Tanrı, “Buraya neşeyle yaşam verirsen Lanetliler’in kalbini de değiştireceksin. Bunu anlıyor musun, Sholto?” diye sordu.

“Pek değil.”

“Lanetliler’in kalbi ölüm, kan, dövüş ve korkudur. Kahkaha, neşe ve yaşam Lanetliler için farklı bir kalp yaratır.”

“Özür dilerim, lordum, ama anlamıyorum.”

Tanrıça, “Meredith,” dedi. “Sen açıkla.” Tanrıça solmaya başladı, pencereden içeriye güneş girerken kaybolan bir rüya gibiydi.

Sholto, “Anlamıyorum,” dedi.

Tanrı, “Sen lanetli ve Unseelie *sidhesisin*,” dedi. “Sen korku ve karanlıktan oluşan bir yaratıksın. Sen busun ama sen tamamen bunlar değilsin.” Kara figür de solmaya başladı.

Sholto elini uzattı. “Gitme, anlayamıyorum.”

Tanrı ve tanrıça bizimle hiç olmamış gibi kayboldu ve güneş ışığı da onlarla birlikte soldu. Şimdi loş bir ortamdı. Perilerin yeraltı dünyasının alacakaranlığı gibiydi, kısa süre öncesine kadar üzerimize düşen garip güneş ışığı artık yoktu.

Sholto, “Tanrım, bekle!” diye haykırdı.

“Sholto,” dedim. İki kez daha adını söyledim ve bana baktı.

Paniğe kapılmıştı. “Benden ne istediklerini bilmiyorum. Ne yapacağım? Halkuma neşeyle yaşamı nasıl geri getireceğim?”

Gülümsedim ve kan maskem çatladı. Bundan kurtulmam gerekti. “Ah, Sholto, istediğini aldın.”

“İstek? Hangi istek?”

“Önce şu kanları temizleyelim.”

“Neden önce?”

Koluna dokundum. “Seks, Sholto, seks demek istediler.”

“Ne?” Yüzünde o kadar şaşkın bir ifade vardı ki tekrar kahkaha attım. Ses gölde yankılandı ve yine kuşların çığlıklarına benzediğini düşündüm.

“Bunu duydun mu?”

“Kahkahanı duydum, müzik gibiydi.”

“Burası yeniden canlanmaya hazır, Sholto, ama bunun için kahkahayı ve neşeyi ve seksi kullanmamız gerek. Sonrasında çok farklı bir yer olacak. Anlıyor musun?”

“Emin değilim. Burada, şimdi mi seks yapacağız?”

“Evet. Bırak önce kanlarını temizleyeyim, sonra evet.”
Söylediğim diğer şeyleri duyduğunu sanmıyordum.
“Unseelie *sithen*inde taht odasının önündeki yeni bahçeyi gördün mü?”

Odaklanmak için uğraştı ama sonunda başıyla onayladı.
“İçinden dere akan bir çayır, kraliçenin işkence odası gibi bir yer değil.”

“Kesinlikle,” dedim. “Bir zamanlar acıların çekildiği bir yerdi, şimdi içinde tavşanlar ve kelebekler olan bir çayır. Ben yarı Seelie’yim, Sholto, ne dediğimi anlıyor musun? Bu yanımda şimdi burada yapacağımız büyüyü de etkileyecek.”

“Şimdi burada ne büyüsü yapacağız?” diye sordu. Gülümsedi. Hâlâ mızraktan destek alıyordu ve Seelie’nin açtığı yara açıktaydı. Ben kendi yaralarım yüzünden havanın değmesinin bile acı verdiğini biliyordum. Kemikten bıçak Sholto’nun dizleri dibindeydi. Aslında, tanrı ve tanrıça gidince ortadan kaybolacağını düşünmüştüm çünkü silahı gerçek amacı için kullanmayı reddetmişti. Her şeye rağmen, Sholto’nun yanında şimdi Lanetliler’in eski kalıtları vardı. Bir tanrı tarafından ziyaret edilmişti. Efsanevi bir yerdeydik, halkına güçlerini geri kazandırma ihtimali vardı. Şimdi tek düşündüğü şey ise seks yapacak olmamızıdı.

Yüzüne baktım. Utangaç beklentinin ardındakini görmeye çalıştım. Çok hevesli olmaktan korkuyor gibiydi.

İyi bir kraldı ama bir başka *sidhe* ile seks yapma ihtimali zihnindeki bütün tedbirleri ortadan kaldırıyordu. Bunun insanlarına ne yapacağını anladığından emin olana kadar üzerine atlayacak değildim. Anlamalıydı yoksa... yoksa ne?

“Sholto,” dedim.

Bana uzandı. Elini alıp yüzüme koydum. “Beni duymam gerek, Sholto, gerçekten duymam gerek.”

“Sen ne söylersen dinlerim.”

Benim önderlik etmeme niyetliydi. Bunu Los Angeles’ta da fark etmiştim, Lanetliler’in baskın ve ürkütücü kralı özel hayatında baskın biri değildi. Bunu Sholto’ya Kara Agnes mi yoksa Segna mı öğretmişti? Yoksa hep mi böyleydi?

Eline hafifçe vurduğum, seksi değil dostça bir dokunuştum. “Ben çayırlar ve kelekler getiren seks büyüsüne sahibim. Unseelie sarayının bazı koridorları şimdi içi altın damarlı beyaz mermerden.”

Şimdi yüz ifadesi ciddileşti, neşesi kayboldu. “Evet, kraliçe hayal kırıklığına uğradı,” dedi. “Seni, *sitheni* Seelie Sarayı’na çevirmekle suçladı.”

“Kesinlikle,” dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bunu kasıtlı yapmadım,” dedim. “Enerjinin *sithene* ne yaptığını kontrol etmiyorum. Seks büyüsü diğer büyüler gibi değil daha vahşi; kendi iradesi var.”

“Lanetliler vahşi büyüdür, Meredith.”

“Evet, ama vahşi lanetli büyüyle vahşi Seelie büyüsü aynı değildir.”

Elimi tersine çevirdi. “Sen et ve kan elini taşıyorsun.

Bunlar Seelie güçleri değil.”

“Evet. Dövüşte Unseelie gibiyim ama sekste kanımdaki Seelie açığa çıkıyor. Bunun Lanetliler için ne anlama geldiğini anladın mı?”

Yüzündeki ışık çekildi, şimdi çok ciddiye. “Seks yaparsak Lanetliler yeniden doğacak, Lanetliler’i kendince yeniden şekillendireceksin.”

“Evet,” dedim.

Daha önce hiç görmemiş gibi elime baktım. “Hayatını alsaydım o zaman Lanetliler eskisi gibi kalırdı: Hepimizi süpürecek korkunç bir karanlık olarak. Seksi kullanarak halkını yeniden canlandırırsak *sidhelere*, hatta Seelie’ye, daha çok benzeyebilirler.”

“Evet,” dedi. Sonunda beni anladığına sevindim.

“Sidhe gibi olsak çok mu kötü olur?” Bunu neredeyse fısıldayarak, kendi kendine söyledi.

“Sen krallarsın, Sholto. Bu kararı halkın adına ancak sen verebilirsin.”

“Bu seçimi yaptığım için benden nefret edecekler.” Bana baktı. “Ama başka seçenek var mı? Krallığımı eski haline getirmek için bile olsa senin canını almam.” Gözlerini kapattı ve elimi bıraktı. Parıldamaya başladı, yumuşak bir parıltıydı, sanki derisinin içinde beyaz bir ay parıltıyordu. Gözlerini açtı ve gözlerinin üç altın rengi parıltıydı. Parmak uçlarını avucumda gezdirdi ve derimin üzerine soğuk alevden bir çizgi çekti. Küçük dokunuşuyla ürperdim.

Gülümsedi. “Ben *sidheyim*, Meredith. Bunu şimdi anlıyorum. Lanetliler’denim ama aynı zamanda *sidheyim*.”

Sidhe olmak istiyorum, Meredith. Tamamen *sidhe* olmak. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.”

Elimi geri çektim, derimin gücüne maruz kalmadan düşünmesini istiyordum. “Burada kral sensin. Seçimi sen yapacaksın.” Sesim boğuk çıktı.

“Bu bir seçim değil,” dedi. “Ya sen öleceksin ve bütün periler kaybedecek ya da seni kollarıma alacağım. Bu bir seçim değil.” Sonra bir kahkaha attı ve sesi gölün üzerinde yankılandı. Çan sesleri veya kuşların sesini duydum ya da ikisi birdendi. “Ayrıca, seni öldürürsem, Karanlık veya Buz beni öldürür.”

“Lanetliler kralını öldürüp perileri savaşa sokmazlar,” dedim.

“Hâlâ sana değil de perilere sadık olduklarını düşünüyorsan, o zaman gözlerindeki bakışı görmüyorsun demektir. İntikam korkunç bir şeydir, Meredith. Hâlâ seni öldürmeye çalışanlar olması *sidhe*ler arasında bazılarının kraliçenin Karanlık ve Buz’un tasmalarını ne kadar kısa tuttuğunu anlamadıklarını gösteriyor. Özellikle de Karanlık’ın.” Sesi kısık çıktı. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı. Başını iki yana sallayıp düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve bana döndü. “Karanlık’ı avlanırken gördüm. Cehennem Köpekleri veya Yeth Köpekleri hâlâ aramızda olsaydı Lanetliler’e, vahşi ava ait olacaktı. O vahşi avın kanı hâlâ Doyle’un damarlarında dolaşıyor, Meredith.”

“Öyleyse, beni Buz’dan ve Karanlık’tan korktuğun için mi öldürmedin?”

Bana baktı, bir anlığına parıldayan gözlerindeki perdeyi

indirdi. İhtiyacını görmeme izin verdi, sanki neyi istediği havaya kalın harflerle kazınmıştı. “Hayatını almama engel olan şey korku değildi,” dedi.

Gülümsedim ve elimdeki kadeh nabız gibi attı. Kadeh yapacağımız şeyin parçası olmak istiyordu. “Kanlarını temizleyelim. Sonra parıltının üzerine kendiminkini eklerim.”

Parıltısı biraz soldu, alev alev yanan gözleri normale döndü. Gerçi üç altın rengindeki gözleri *sidhe* standartlarına göre bile normal değildi. “Ben yaralıyım, Meredith. İlk defası kusursuz olsun isterdim. Bu akşam ne kadar güzel sevişebilirim bilmiyorum.”

“Ben de yaralıyım,” dedim. “İkimiz de elimizden geleni yapacağız.” Doğruldu ve vücudum farkında olmadığım yaralarla kasıldı –dövüşürken aldığım küçük yaralardı.

“Seninle istediğin gibi birlikte olamayabilirim,” dedi.

“Ne istediğimi nereden biliyorsun?” diye sordum. Kayaların kaba yüzeyleri üzerinde ağır adımlar attım.

“Mistral seninle birlikte olurken azımsanmayacak kadar izleyiciniz varmış. Söylenenleri duydum, bir kısmı bile doğru olsa, ben onun gibi sana baskın gelemem.”

Suya girdim. Su bütün çiziklerime ve yaralarımaya girdi. Su serin ve rahatlatıcıydı ama aynı zamanda yaralarımı da yaktı. “Şimdi birinin bana baskın gelmesini istemiyorum, Sholto. Benimle seviş ve birbirimize nazik davranalım, şimdi bunu istiyorum.”

Bir kakhaha daha attı ve yine çan seslerini duydum. “Sanırım bu akşam sadece nazik olabilirim.”

“Sert seksi her zaman sevmem, Sholto. Arzularım sürek-

li deđiřir.” řimdi omuzlarıma kadar sudaydım ve kanları yıkıyordum. Kanlar suda eridi ve dūřındūđımden daha kolay çıktı.

“Arzuların ne kadar değişkendir?” diye sordu.

Gölümsedim. “Çok.” Yüzümdeki kanları da temizlemek için suya girdim, saçlarımı da yıkadım. Nefes nefese yüzeye çıktım, pembemsi suyu yüzümden sildim. İki kez daha suya girip çıktım ve tamamen temizlendim.

Sholto yüzeye son çıktığımda adanın kıyısındaydı. Ayaktaydı, mızrağı koltuk değneği olarak kullanıyordu. Beyaz bıçağı dikkatlice pantolonunun kumaşına geçirmişti, bir kravat iğnesi gibiydi, kumaşa giriyor ve çıkıyor, ucu havaya bakıyordu. Bana elini uzattı. Elini tuttum, kendim de sudan çıkabilirdim ve eğilince acı çektiğini biliyordum.

Beni sudan çıkarttı ama gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Bakışları üzerimde gezindi, göğüslerime odaklandı, akan suya baktı. Bazı kadınlar bu gibi şeylerden hoşlanmazdı ama ben onlardan değildim. şimdi bir kral değildi, sadece bir erkekti ve bunu sorun etmiyordum.

15

Sholto önümde çıplak yatıyordu. Sholto'yu daha önce çırlçıplak bir biçimde beni beklerken görmemiştim hiç ve şimdi durmak zorunda değildim.

Karşımda sadece bir kez çıplak kalmıştı ve o zaman fızlalıkları hâlâ yerindeydi. Ama cazibe büyüsuyle kendisine kusursuz karın kasları varmış görünümü verebiliyordu. Dokununca bile orada var olan şeyleri hissedemiyordum. Cazibe büyüünde çok iyiydi ama zaten deformasyonunu gizlemek için yıllarını vermişti.

Şimdi sırt üstüydü, kendi pantolonunu taşların üzerine yastık olarak koymuştu. Seelie kaburgalarının altından kasıklarına kadar olan bölgeyi kesmişti. Yarayı görmüştüm ama şimdi gözüme daha büyük görünüyordu. Korkunç bir

acı veriyor olmalıydı.

Beyaz mızrağı ve kemikten bıçağı yanına koymuştu. Ben de kadehi diğer yanına koydum. Tanrıça'nın sembolü kadeh ise erkeksi iki sembol arasında sevişecektik.

Üzerimizdeki hava sıcak asfaltın üzerindeki gibi dalgalandı ve sonrasında yara kayboldu. Yine kusursuz karın kasları açığa çıktı. Sevgililerim içerisinde sadece Rhys'in karın kasları gerçekte böyleydi. "Gizlenmek zorunda değilsin, Sholto," dedim.

"Yüzündeki bakış ilk kez birlikte olurken görmek istediğim bir şey değil, Meredith."

"Cazibe büyüünü kaldır, Sholto, seni olduğun gibi görmeme izin ver."

"Eskisinden daha güzel değil." Sesinde hüznü vardı.

Omuzlarının kusursuz derisine dokundum. "Sen güzelsin. Çok güzelsin."

Yüz ifadesi gibi hüznü bir ses tonuyla konuştu. "Meredith, lütfen yalan söyleme."

Yüzünü inceledim. Yüzü Buz'ununki gibi açık tenliydi, Buz hayatımda gördüğüm en kusursuz erkeklerden biriydi. "Kraliçe bir zamanlar senin en kusursuz *sidhe* vücuduna sahip olduğunu söylemişti. Sen yaralısın, iyileşeceksin, kusursuzluğun zarar görmedi."

"Kraliçe gördüğü en kusursuz *sidhe* vücutlarından birinin böyle bir deformasyonla bozulmasının ne kadar kötü olduğunu söylemişti."

Tamam, belki de kraliçeden örnek vermek akıllıca değildi. Tekrar denedim. Yüzüne doğru eğildim ve dudaklarımı

dudaklarına değdirdim. Ama soğuk bir öpücüktü, çok fazla cevap vermedi. Geri çekildim. “Sorun nedir?”

“Los Angeles’ta, seni giysilerinle görünce bile sertleşmiş-tim. Bu akşam zayıfım.”

Bakışlarımı aşağıya indirince hâlâ yumuşak ve küçük olduğunu gördüm. Ereksiyon halinde olmadığında bile büyük görünen erkeklerdendi, gösterişliydi, zamanla büyüyenlerden değildi.

Bir erkeği hemen canlandıracak büyüm vardı ama bu Seelie büyüydü. Birlikte olurken gerekmedikçe Sidhe büyüü kullanmak istemiyordum. Sholto riski göze aldığı söylese de Lanetliler için korkuyordum. Halk olarak kimliklerini kaybetmelerinden korkuyordum.

Tabii ki bir erkeği kendine getirmenin büyü dışında yolları da vardı.

Dikkatlice yanına süründüm ve yanında dizlerim üzerine çöktüm. “Sen zayıf değilsin, Sholto, yaralısın. Bunda utanılacak bir şey yok.”

“Seni çıplak görüp tepki vermemek utanç verici.”

İhtiyacı olan gülümsemeyi verdim. “Sanırım bu sorunu çözebiliriz.”

“Büyü?” diye sordu. Bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, büyü değil Sholto, sadece bu.” Elimi kasıklarında gezdirdim, kusursuz derisine dokundum. Perilerin çok fazla kılları olmazdı ama sanırım yarı geceuçan olduğu için -bu hayvanların hiç tüyleri yoktu- bu kadar kusursuzdu. Bir kadın gibi yumuşak ve pürüzsüzdü ama aynı zamanda tepeden tırnağa erkeksi bir

görünüme sahipti. Ellerimi kasıklarının iç kısmında gezdirdim ve bacaklarını araladım, şimdi bacaklarının arasındaki ipeksi organına dokunabiliyordum. Ben nazik toplarını avuçlarken bile hâlâ yumuşak ve gevşekti.

Dokunuşumla sırtı yay çizdi, başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Ama zevk çılgınlığına acı karıştı. Başını geriye atınca karın bölgesi kasılmıştı. Biraz ilerleme kat etmiştim ama bunu da acı yüzünden kaybettim.

Kolunu gözlerinin üzerine koydu ve hıçkırır gibi bir ses çıkarttı. “Bu akşam işine yaramam, Meredith. Halkımın da işine yaramam. Ölene yaşamı geri getiremem, bize yaşamı geri getiremem.”

“Gerekirse sen iyileşene kadar beklerim, Sholto. Ama bu akşam perilere yaşam vereceğiz. Rahatla –başka akşamlar veya günler de olacak. Sen iyileştikten sonra istediğimizi yaparız. Bu akşam ise yapmamız gerekeni yapacağız.”

Kolunu çekti ve bana baktı. Yüzünde çok çaresiz bir ifade vardı.

“Sana acı vermeyecek bir ilişki pozisyonu bilmiyorum ve sen acıyı sevmiyorsun,” dedim.

“Acıyı sevmediğimi söylemedim hiç, bu kadarını sevmiyorum.”

Bunu gelecekte referans olarak kullanmak için zihnimin bir köşesine kaydettim. “Biliyorum. Bazılarımız için dayanılacak acının bir limiti vardır.”

“Özür dilerim, Meredith, ama sanırım bu yaralar yüzünden o limite ulaştım.”

“Göreceğiz,” dedim. Önünü öpmek için eğildim.

Sholto'yu nazikçe ağzıma aldım. Daha önce bunu yaptığım da çok sert ve uzun ve hevesliydi. Bu akşam ise sakin, yumuşak ve gevşekti.

Önce sabırsızlandım ama sonra bundan vazgeçtim. Şimdi acele edilecek veya sabırsız olunacak bir zaman değildi, Sholto ilk kez başka bir *sidheyle* birlikte oluyordu. En çok hayal ettiği anlardan biriydi ve bu anı sağlam değil yaralı yaşamak zorundaydı. Muhtemelen bu anı defalarca kez hayal etmişti ve fantezilerinde benimle böyle birlikte olmak yoktu. Gerçekler hayallerden daha acımasızdı.

Sabırsızlığı bir kenara bıraktım. Doyle ve Buz'un ve diğerlerinin ne düşündüğünü düşünmeyi bıraktım. Güçlerimin arttığını ve bir sonraki adımımın ne olacağını bilmediğimi düşünmedim. Endişelerimi bir kenara bıraktım ve kendimi ana verdim. Ağzımın içindekine odaklandım.

Sevgililerime oral seks yapma şansını çok fazla bulamıyordum. Tohumlarını sadece bacaklarımın arasına bırakmak istiyorlardı, aksini yapmak tahta oturma şansını ve kral olma fırsatını tepmek anlamına geliyordu. Hiçbirini suçlayamazdım ama oral seks yapmak hoşuma gidiyordu, özlemiştim. Birini ikna etmeyi başardığımda genelde çok hevesli, sert ve büyük oluyordu. Bu da ayrı bir zevkti ama küçük olmalarını da özlemiştim. Böylece hiç zorlanmadan, uzunlukla veya genişlikle boğuşmadan tamamımı ağzıma alabiliyordum.

Hafifçe emerek ağzımın içinde yuvarladım. Ama hâlâ çok büyük değilken bu hissin tadını çıkartmak istiyordum, bu yüzden yoğunluğu arttırdım. Ağzımın içinde hareket

ettiğini, derisinin kayganlığını hissedebiliyordum, bu hali üzerinde çalışmak kolaydı. Daha sert ve daha hızlı emmeye başladım. Sonunda, “Yeter, yeter,” diye bağırdı.

Toplarının yumuşak derisine odaklandım, derisini yaladım, ipeksi yumuşaklığı dudaklarımla dilimin arasına aldım. Ben bunu yaparken büyümeye başladı. Testislerden bir tanesini dikkatlice ağzıma alıp oynamaya başladım. İkisini aynı anda ağzıma alamayacağım kadar büyüklerdi, ayrıca çok narin yerlerine zarar verebilirdim. En son istediğim şey yeni acılara sebep olmaktı.

Bana bakarken gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Gözlerinin altın rengi parlamaya başladı –ortadaki erimiş altın rengi, güneşte parıldayan kehribar rengi ve sonbahardaki karaağaç yapraklarının yeşili ışıldadı. Bir an için gözleri ışıkla doldu, sonra ışık vücuduna yayıldı. Sanki beyaz ışık derisinin üzerinde akan bir sıvıydı. Kırmızı yaraların altı bile parıldıyordu, fildişine yerleştirilmiş yakutlara benzediğini düşündüm, güneş vücudunun beyazı ve kırmızısı üzerinde dans ediyordu.

Üzerine geçtim ama içime almadım, şimdi dizlerim iki yanındaydı. Vücuduna baktım, sanki ilk defasında ne kadar güzel gözüktüğünü beynime kazımak istedim. Parlaklık saçlarının uçlarına kadar yayıldı, her bir tel şimdi ay ışığına bulanmış gibiydi. Şimdi büyüden ve ışıktan bir şeydi, elimi kullanarak içime girmesini sağladım. Şimdi ipeksi deri ve kaslardan ibaretti.

Başı içime girdi ama ben çok dardım. Önsevişme için ne gerekiyorsa yapmıştım ama Sholto bana bir şey yapma-

mıştı. Zevkten ıslanmıştım ama dar, çok dardım.

Nefes nefese, “Yeterince açık değil,” dedi.

“Acıtıyor mu?” diye sordum. Sesim fısıltıdan ibaretti.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“O zaman zorla içime girmeni istiyorum. Ben bu kadar darken santimetre santimetre ilerleyişini hissetmek istiyorum.” Kalçalarımı biraz daha indirdim, her bir santimetre için mücadele ettim. Çok dar olduğum için her yerime değiyordu, yavaşça içime girmeye başladı.

Ben gelmeden en derine kadar girmesini istiyordum ama vücudumun başka fikirleri vardı. Sanki organını içime alırken bu kadar dar olduğum için tam yerine denk gelmişti. Bir an dikkatli olmaya çalışırken bir saniye sonra orgazm çılgınlığını attım, vücudum iki büklüm oldu ve bu hareketimle mümkün olandan daha hızlıca içime girdi. İçime girmeye devam ettiği sürece orgazmım devam etti. İçime almaya devam ettim, en derinime kadar inerken kendini iterek bana yardımcı oldu.

Şimdi tepesindeydim, erkek ve kadın vücutları birbirine ancak bu kadar yakın olabilirdi. Tepesinde orgazm dansım devam etti. Hayal meyal derimin parıldadığını, ay ışığı parlaklığımın Sholto'nunkine uyum sağladığını fark ettim. Gücümüm rüzgârıyla saçlarım dalgalandı, şimdi ateşin ışığında parıldayan grenalar gibi duruyorlardı. Gözlerim o kadar parladı ki gözlerimdeki yeşilin ve altın renginin gölgesini görüş alanımın kıyısında gördüm. Zevk dalgalarına kapıldıkça tepesinde çılgılık attım ve kıvrandım. Bunu planlamamıştım ve yeteneklerim sayesinde de değildi, daha

çok şans eseri idi, anahtar kilitle bir anda uyum sağlamıştı. Vücutlarımız bu anın keyfini çıkarttı.

İsmimi haykırdığını duydum, vücudu altımda kıvrandı, mümkün olduğunca sert ve hızlı bir biçimde içime girdi. Sonuma değdi ve tekrar orgazm oldum. Başımı geriye attım ve cennete zevk çılgınlıklarım yükseldi.

Altımda hareketsiz kaldı ama gözlerimi odaklayıp Sholto'ya bakamadım. Gözlerimin önünde renkler dans ediyordu. Öne doğru yıkıldım ve unuttum. Hâlâ yaralı olduğumu unuttum. Kraliçenin yüzüğünün sağ elimde olduğunu unuttum ve bu yüzük bir zamanlar bir doğurganlık tanrısına aitti.

Bir an için ellerimin altındaki karın derisinin yaralı olmadığını fark ettim, şimdi pürüzsüz ve kusursuzdu. Gözlerimi kırıştırdım ve zevkin parıltısı içinden Sholto'yu görmek için uğraştım. Karnı illüzyondaki gibi düz ve kusursuzdu ama bu bir büyü değildi. Uzantıları geri gelmişti ama şimdi bir dövme idi, gerçek gibi görünecek kadar parlak ve canlı bir dövme idi. Şimdi derisi üzerinde bir resimdi.

Bunları göz açıp kapayıncaya kadar gördüm sonrasında bir şey göremedim çünkü yüzük birden canlandı. İçine elektrik akımı akan suya kapılmak gibiydi. Öldürecek kadar güçlü değildi ama acıtacak kadar güçlüydü.

Sholto altımda bir çılgılık attı ama sebebi zevk değildi.

Yüzüğü vücudundan uzaklaştırmak istedim ama elim dövmeyle dekore edilmiş derisine yapışmış gibiydi. Güç üzerimizde patladı, sanki büyü çıplak kayaların üzerine akmak istiyordu. Yeniden nefes alabilince aldım.

Sholto nefesini tuttu. “O neydi?”

“Yüzük.”

Kendi vücuduna ve elimin durduğu yere baktı. Parmakları dövmeyle değdi, yüzünde hem bir şaşkınlık hem de bir hüznü vardı. Sanki en büyük dileği yerine gelmişti ama aynı zamanda büyük bir kayıp yaşıyordu.

Kayaların üzerinde yuvarlanan metalin sesini duydum. Sesi duyunca başımı yana çevirdim. Kadeh düz bir zemindeymiş gibi bize doğru yuvarlanıyordu. Diğer tarafa bakınca mızrağın da yuvarlandığını gördüm. Bize aynı anda dokunacaklardı.

“Tutun,” dedim.

“Neye?”

“Bana.”

Kollarımı kavradı ve elimi karnından çekti. Hiç düşünmeden kollarını tuttum ve yüzük tekrar çıplak derisine dokundu. Tanrıça bazen bizi zorla istediği yola sokuyor, bazen de arkamıza geçip bizi uçurumdan aşağıya atıyordu.

Şimdi düşmek üzereydik.

16

Tahta, metal, et; hepsi birden üzerimize çarptı. Gölün sularını adanın üzerine saçan patlamanın ortasında birbirimize sarıldık. Bir an için boğulduk, sonra dünya hareket etti. Ada sanki eğilip büküldükten üldükten sonra yeniden şekil aldı.

Sudan temizlendik ve toprak durdu, kadeh ve mızrak yoktu. Islak ve nefes nefeseydik, çıplak birbirimize sarılıyorduk. Sholto'yu bırakmaya korktum, sanki dünyadan aşağıya düşmemize engel olan şey birbirimize değen kollarımız, ıslak vücutlarımızdı.

Sesler, bağırışlar, haykırışlar geldi. Doyle'un sesini, Buz'unkini ve Agnes'in çılgılığını duydum. Sesleri duyunca ikimiz de gözlerimizi kırptırdık ve kafalarımızı çevirdik.

Sahilde, bıraktığımızdan biraz daha uzakta, korumalarım duruyordu. Yeniden Lanetliler'in ölü bahçesindeydik ama göl şimdi tamamen suyla doluydu ve Kemikler Adası ortasında idi.

Doyle suya daldı, karanlık vücudu suları yardı. Buz da peşinden gitti. Diğer korumalar da aynısını yaptı. Sholto'nun amcaları pelerinlerini çıkartıp suya daldı. Sadece Kara Agnes kıyıda kaldı.

Sholto'ya baktım, hâlâ tepesindeydim. "Kurtarılmak üzereyiz."

Bana gülümsedi. "Buna ihtiyacımız var mı?"

"Emin değilim," dedim.

Bir kahkaha attı ve sesi mağaranın çıplak kayalarında yankılandı. Bana sıkı sıkı sarıldı ve yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. Kelimeleri tenime fısıldadı. "Teşekkürler, Meredith."

Yanağımy yanağına bastırdım ve fısıldadım. "Bir şey değil, Sholto."

Elini ıslak saçlarımın arasına soktu. "İsmimi böyle fısıldadığını duymayı çok uzun zamandır istiyordum," dedi.

"Böyle fısıldamak?" diye sordum. Yüzüm hâlâ yüzündeydi.

"Sevgilinmişim gibi."

Arkamda bir hareketlilik oldu ve Sholto saçlarımı bıraktı. Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra kafamı çevirip adaya ilk kimin çıktığına baktım.

Doyle'du. Islaktı ve parıldıyordu, çıplak vücudundan sular akıyordu. Bize doğru yürürken derisi mavi ve mor

tonlarda parıldadı. Işık derisinin ve suyun üzerinde göz ka-
maştırıcı bir oyun oynuyordu. Derim ışığın altında ısındı.
Güneş ışığı, yine güneş ışığıydı. Bu gölgeli yer şimdi öğle
vakti gibiydi.

Sholto ile üzerinde durduğum çıplak kayanın yeşil bir
ışılması vardı. Bu ışıltıdan geriye minik filizler kaldı ve yeşil-
lik kayanın üzerine yayıldı. Doyle yanımıza gelirken bitki-
ler kök saldı.

Doyle'un yüz ifadesi bir an için bocaladı, sonra her za-
manki ciddi ifadesine büründü, çocukken halamın yanın-
da durduğunu gördüğümde beni korkutan ifadeydi. Şimdi
çıplakken bu ifade eskisi kadar korkunç gelmiyordu, ay-
rıca Doyle'u artık daha yakından tanıyordum. Kraliçenin
Karanlık'ı ve benim sevgilimdi; Doyle'u artık tehditkâr bir
figür olarak algılayamazdım. Artık kraliçenin özel katili,
serbest bırakılınca öldüren köpeği değildi.

Yüzüne baktım ama hâlâ Sholto'nun göğsüne yaslanı-
yordum. Doğrudum ve Sholto'nun kolları isteksizce geri
çekildi. Ben üzerinde olduğum için bana dokunmayı bı-
rakmamıştı. Ellerini kollarımdan aşağıya indirdi, bana do-
kunmaya devam etti. Sholto'nun yüzüne baktım ve bana
değil Doyle'a baktığını gördüm.

Sholto'nun yüzünde meydan okuyan, zafer kazanmış
gibi bir ifade vardı. Bu bakışı anlamadım. Doyle'a dön-
düm ve ciddilik maskesinin ardındaki öfkeyi gördüm.
Haftalardır ilk kez Los Angeles'ta beni nasıl bulduklarını
hatırladım. Dövüşmüşlerdi, ikisi de diğerinin kraliçe tara-
findan beni öldürmek için gönderildiğini düşünmüştü.

Ama o dövüşte kişisel bir şeyler de vardı. Birbirlerine ne dediklerini hatırlamıyordum ama kötü bir geçmişleri olduğu belliydi; bunu hissetmiştim. Şimdi birbirlerine attıkları bakışlar şüphelerimi doğruluyordu. Bir anlaşmazlıkları veya husumetleri vardı. Bu, iyi değildi.

Rhys ıslak fildişi gibi parıldayarak sudan çıktı. Yanımızda durdu, sanki sezdiğim gerginliği sezmiş veya görmüştü.

Bir sevgilinizle çıplakken ve diğer sevgiliniz tepenizde dikilirken ne yapardınız? Sholto benim kralım veya kocam değildi. Elimi elinden aldım ve Doyle'a uzattım. Doyle bir an için tereddüt etti, bakışları benim değil rakibinin üzerindeydi. Sonra kara bakışlarını bana çevirdi. Yüz ifadesi aslında çok fazla değişmedi ama geriye bir parça sertlik kaldı. Ya da belki de bir parça naziklik kazandı.

Arkasında bir hareketlilik oldu ve sahile çıkan Buz ile Mistral'i gördüm. Giyiniktiler, üzerlerinde silahları vardı. Buz, ayağı kayınca uzanıp Mistral'i yakaladı. Kıyafetleri ve silahları yüzünden hızlı hareket edemiyorlardı.

Şimdi karşımdaydılar, Buz'un eli Mistral'in kolundaydı. Mistral kaydığı için neredeyse dizleri üzerindeydi ama ikisi de donmuş bize bakıyordu. Sadece gerginliği fark etmemişlerdi. Tepkileri, Sholto ile Doyle arasındaki husumeti bildiklerini gösteriyordu.

Doyle elimi sıkı sıkı tuttu. Bana dokunduğu anda, sıkıştığını fark etmediğim göğsüm, bir anda gevşedi.

Beni kaldırdı, diğer adamın üzerinden aldı. Sholto'nun elleri, sonra da bütün vücudu isteksizce beni bıraktı. Vücudumun içinden çıktığını hissedince tepeden tırnağa

ürperdim. Dizlerimin bağının çözülmesine engel olan şey Doyle'un elleriydi.

Sholto beni yakalamak için ellerini kaldırdı ve kalçalarımaya koydu. Doyle beni kendine çekti ve Sholto'nun üzerinden aldı. Sholto buna izin verdi, aksi halde beni aralarında çekiştirip duracaklardı ve böyle bir davranış bir krala yakışmazdı.

Doyle'un kollarındayken yüzüne baktım ve aklımdan geçenleri anlamaya çalıştım. Etrafımızda minik bitkiler minik yapraklar açtı ve havaya birden kekik kokusu yayıldı. Ben güllerin kokusunu alırken Sholto da kekik kokusu aldığını söylemişti.

Narin bitkiler ayağımı gıdıkladı, sanki hayatta sevgiden daha önemli şeyler olduğunu hatırlattı. Doyle'un yüzüne bakarken haklı olduğumdan emin değildim. Şimdi mutlu olmasını istiyordum, mutlu olmasını istediğimi bilmesini istiyordum. Sholto'nun kibar olduğunu ve açığa çıkan gücün muazzam olduğunu fakat benim için bir şey ifade etmediğini söylemek istiyordum. En azından Doyle'un kollarındayken durum böyleydi.

Ama diğer adam yanımdayken bunları yüksek sesle söyleyemezdim. Kendi kalbim dahil zarar görebilecek çok sayıda kalp vardı.

Bitkiler bana tekrar dokundu ve bileğime dolandı. Yeşilliklere baktım ve aklıma en sevdiğim kekikler geldi. Babamın beni yetiştirdiği evin arkasına büyükannem çeşitli bitkiler ekmişti. Limon kekiği, gümüş kekik, altın kekik. Bu düşüncelerimle bileğimdeki bitliler birden sarı renge

büründü. Bazılarınıninki gümüş rengiydi, bazıları soluk sarıydı, bazıları ise parlak güneş sarısıydı. Havada hafif bir limon kokusu aldım, sanki parmak uçlarımin arasında soluk sarı olanların bir kısmı ezilmişti.

“Ne yaptın?” Doyle pes ses tonuyla kulağıma fısıldayınca tepeden tırnağa ürperdim.

Sesim yumuşaktı, sanki yüksek sesle söylemek istemiyordum. “Sadece birden fazla kekik türü olduğunu düşündüm.”

“Ve bitkiler değişti,” dedi.

Başımla onayladım. “Yüksek sesle söylemedim, Doyle. Sadece düşündüm.”

Bana sarıldı. “Biliyorum.”

Mistral ve Buz şimdi Rhys'in yanındaydı. Bize yaklaşmadılar ve yine sebebini bilmiyordum. Beklediler, sanki daha yakına gelmek için izin istiyorlardı –Kraliçe Andais'in yanındaymış gibi tedirgindiler.

Benden izin beklediklerini düşündüm ama öyle olmadığı bilmem gerekirdi. Sholto, “*Sidheler* genelde seremonide beklemes,” dedi. “Ama izin istiyorsanız verdim. Yakına gelebilirsiniz.”

Mistral, “Kendini görebilseydin, Kral Sholto, neden seremonide beklediğimizi sormazdın.”

Bunu duyunca Sholto'ya baktım. Yerinden kalktı ve yattığı yerdeki bitkileri gördüm. Nane ve fesleğen –bitkileri tanıdım ve kokularını aldım. Bitkiler bizim yattığımız yerden yayılıyordu ama erkekleri durduran bu değildi. Sholto'nun başında bir taç vardı, bitkilerden bir taçtı. Biz bakarken narin bitkiler canlı parmaklar gibi saçlarının ara-

sına geçti, nane ve kekikten tacı tamamlandı. Biz bakarken en narin bitkiler birbirinin içine geçti.

Elini kaldırdı ve hareket eden bitkiler bileğime dolandıkları gibi parmaklarıma dokundu. Benim ayağıma altın benekli yaprakları olan canlı kekik yaprakları dolanmıştı, yeşil hayatın ve limonun kokusunu alabiliyordum. Bitkiler mutlu bir evcil hayvan gibi bana dokunuyordu. Sholto elini indirdi ve parmaklarına baktı. Biz bakarken bitliler parmağında bir yüzük oluşturdu –parmağında çiçek açan bir yüzüktü, şimdi değerli taşlar yerine yüzüğün üzerinde beyaz çiçekler vardı. Sonra tacı da çiçek açtı. Beyaz, mavi ve menekşe renkli çiçekler açığa çıktı. Çiçekler sonunda adaya da yayıldı, şimdi toprağın her yerinde minik çiçekler vardı. Rüzgârla hareket etmiyor, sanki birbirleriyle konuşur gibi başlarıyla onaylıyorlardı.

Agnes, “Çiçeklerden bir taç Lanetliler’in kralına uygun değil!” diye bağırdı. Sahilden kaba sesi geldi. Elleri ve dizleri üzerindeydi, siyah pelerinin altında tamamen gizlenmişti. Gözlerindeki parıltıyı gördüm, sanki içten gelen bir ışıkla parıldıyorlardı. Sonra başını önüne eğdi ve ışıktan gizlendi. Bir gece-cadısıydı. Öğlen seyahat etmezlerdi.

Ivar konuştu ama adamı göremedim. “Sholto, Kralım, bu kavurucu ışıktaki sana yaklaşamayız.”

Amcaları yarı goblindi, hangi goblin türü olduğuna göre güneş ışığı bir sorun olabilirdi. Ama aynı zamanda geceuçandılar ve bu, ışık için kesinlikle bir problemdi.

Sholto, “Keşke yanıma gelebilseniz, amcalarım,” dedi.

Doyle uyarı mahiyetinde bana biraz daha sarıldı. “Ne

dediğine dikkat et, Sholto, perilerin taçlandığı birinin ağzından çıkan kelimelerin gücünü biliyorsun.”

Sholto, “Senin tavsiyene ihtiyacım yok, Karanlık,” dedi. Sesinde acı bir ton vardı.

Güneş ışığı soldu ve ortama bir alacakaranlık çöktü. Suyun şapırtısını duyduk, sonra Ivar ve Fyfe adaya çıktı. Silahlarını tutacak kadar kıyafetleri vardı, bunların dışında çıplaktılar. Önünde dizleri üzerine çöktüler ve başlarını önlerine eğdiler. Ivar, “Kral Sholto,” dedi. “Işığı kovduğunuz için teşekkür ederim.”

Sholto, “Ben...” dedi.

Doyle, “Seni periler taçlandırdı,” dedi. “Kelimelerin, belki de düşüncelerin, bu akşam olacakları şekillendirecek.”

“Ben sadece birden fazla kekik türü olduğunu düşündüm -sadece düşündüm- ve bitkileri değiştirdim. Düşündüğüm şey gerçek oldu, Sholto.”

Agnes sahilden seslendi. “Bizi ışıktan kurtardın, Kral Sholto. Bize Kayıp Gölü ve Kemikler Adası’nı geri verdin. Orada duracak mısın yoksa bize gücümüzü geri verecek misin? Yaratılış büyüsü içinde hâlâ yanaşken Lanetliler’i yeniden şekillendirecek misin, yoksa orada tereddüt edip bizi kendimize getirecek fırsatı tepecek misin?”

Fyfe, “Cadı haklı, Majesteleri,” dedi. “Bize yaratılış büyüsünü geri getirdin, vahşi büyüyü. Bunu bizim için kullanacak mısın?”

Azalan ışıktaki Sholto’nun dudaklarını yaladığını gördüm. “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu. Sesinde zihnimde şekillenmeye başlayan bir şeyi duyduğum, korkuydu.

Kelimelerinizi dikkatli seçebilirdiniz ama düşüncelerinizi dikkatlice seçmek çok daha zordu.

Ivar, "Vahşi büyüü çağır," dedi.

Doyle, "Zaten burada," dedi. "Hissetmiyor musunuz?" Nabzım gırtlığımda atıyordu. Neler olduğunu anlayıp anlamadığımı bilmiyordum ama Doyle hem heyecanlıydı hem de korkuyordu. Vücudu bana değerken tepki vermeye başladı.

Dizleri üzerindeki iki figür Doyle'a baktı. Sholto, "Karanlık'a bakmayın," dedi. "Burada kral benim."

Tekrar Sholto'ya baktılar ve başlarıyla onayladılar. Ivar, "Sen kralımızsın," dedi. "Ama seni takip edemeyeceğimiz yerler var. Vahşi büyü yeniden gerçekse, o zaman iki seçeneğin var, kralımız: bizi çiçekten taçları ve güneşli günleri olan bir halka dönüştürebilirsin, ya da eski büyüü çağırıp bizi eski halimize geri döndürebilirsin."

Fyfe, "Karanlık haklı," dedi. "İçimde büyüyen bir ağırlık gibi. Bizi onun istediği şekle sokabilirsin" -beni işaret etti- "ya da kaybettiklerimizi geri verebilirsin."

Sholto sonrasında öyle bir şey söyledi ki hakkında daha da iyi şeyler düşündüm. "Ne yapmamı istiyorsunuz, amcalarım, ne yapmalıyım?"

Önce Sholto'ya sonra birbirlerine baktılar, ardından bakışları yere indi. "Eskisi gibi olmak istiyoruz. Eskisi gibi avlanmak istiyoruz. Bize kaybettiklerimizi geri ver, Sholto." Ivar elini krala doğru uzattı.

Agnes sahilden, "Bizi *sidhe* orospusunun istediği şekle dönüştürme," diye bağırdı. Bir hataydı.

Sholto bağırarak cevap verdi. “Burada kral benim. Ben hükmederim. Bir zamanlar beni sevdiğini düşünüyordum. Ama artık beni tahta oturmam için neden yetiştirdiğini biliyorum çünkü tahta sen oturmak istiyorsun. Sen hükmedemezsin ama beni kullanarak bunu yapabilirsin. Sen ve kardeşlerin beni kuklanız yapacaktınız.” Sırtını dikleştirdi ve bağırdı. “Ben kimsenin kuklası değilim. Ben Lanetliler’in Kralı Sholto’yum, Arada Gezenlerin Lordu’yum, Gölgelelerin Lordu’yum. Çok uzun zamandır kendi halkım arasında yalnızdım. Çok uzun zamandır bu anı bekliyordum.” Yumruğunu göğsüne vurdu. Etli ve boğuk bir ses çıktı. “Şimdi bana güçle ne yapacağımı söylüyorsun. Pürüzsüz derileri ve dönüp bakmama sebep olan güzellikleri yüzünden *sidheleri* kısıkanıyordun. Kısıkandığını sana vereceğim.”

Agnes sahilde bir çığlık attı ama çok karanlık olduğu için ne yaptığını duyamadım. Bir çığlık attı, korkunç bir sesti, acı ve kayıp içeren bir sesti, her ne oluyorsa Agnes’e zarar veriyordu.

Sholto yumuşak bir ses tonuyla, “Agnes,” dedi. Ağzından çıkan tek kelimeyi duyunca ne istediğini veya ne yaptığını tam olarak bilmediğini anladım.

Ne yapmıştı?

Amcaları yere kapandı ve yüzleri bitkilere değdi. “Lütfen, Kral Sholto, sana yalvarıyoruz, bizi *sidheye* dönüştürme. Bizi Unseelie’nin ucubelerine de dönüştürme. Biz Lanetliler’iz, gururlu varlıklarız. Yıllardır sahip olduklarımızı bizden çekip alacak mısınız?”

Sholto, “Hayır,” dedi. Şimdi sesinde öfke yoktu. Sahilden gelen çılgınlık öfkesini alıp götürmüştü. Şimdi, ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. “Lanetliler’in yeniden güçlü olmasını istiyorum. Çekindikleri, uzlaşmaya çalıştıkları bir güç olacağız. Bizden yeniden korkacaklar.”

İzin istemeden konuştum. “Sadece korkunç olmasın.”

“O zaman korkunç bir güzelliğimiz olacak diyelim,” dedi. Dünya sanki nefesini tuttu, sanki bütün periler bu kelimeleri söylemesini bekliyordu. Karnımın içinde devasa bir çanın tınısını duyduğumu düşündüm. Güzel bir sesi ama çok büyük ve çok ağır bir çandan geliyor gibiydi, sesiyle insanları ezebilirdi.

Doyle, “Sen ne yaptın?” diye sordu. Kiminle konuştuğunu anlamadım.

Sholto cevap verdi. “Yapmam gerekeni.” Karşımızda dikildi, artan karanlıkta göz alıcı ve soluk tenliydi. Uzantılarının dövmesi kenarlarına fosfor çekilmiş gibi parıldadı. Tacındaki çiçekler hayaletimsi bir ışığa büründü, oysa ben hava karanlık olmasa arıları çeceklerini düşünüyordum. Arılar gece çalışan hayvanlar değildi.

Karanlık aydınlanmaya başladı. Doyle, “Aklından ne geçti?” diye sordu.

“Güneş ışığı olsa arıların çiçeklerle besleneceği.”

Sholto, “Hayır, burada gece olacak,” dedi. Hava yeniden kararmaya başladı.

Daha tarafsız bir düşünce denedim. Karanlıkta çiçeklere ne olacaktı? Çiçeklerin arasında karnımdaki dövmeye benzer güveler açığa çıktı. Havaya mücevherler saçılmış gibi

tepemizde ışık adaları belirdi. Ateşböcekleri, yüzlercesi, karanlığın içinde parıltıyordu.

Sholto, “Onları sen mi çağırdın?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

Ivar, “Vahşi büyüü birlikte çağırdınız,” dedi.

Fyfe, “Lanetliler’den değil,” dedi.

Ivar, “Ama bu akşam kralın kraliçesi, büyü onun da sayılır,” dedi.

Sholto, “Halkımın kalbi için benimle savaşacak mısın, Meredith?” diye sordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Yapmamaya çalışırım,” dedim.

“Buraya ben hükmediyorum, Meredith, sen değil.”

“Ben tahtını almak istemiyorum, Sholto. Ama olduğum şeyi inkâr edemem.”

“Sen nesin?”

“*Sidheyim.*”

“Lanetli değil de *sidheysen*, koş.”

“Ne?” diye sordum. Doyle’dan biraz uzaklaşıp Sholto’ya yaklaşmak istedim. Doyle beni sıkı sıkı tuttu ve buna izin vermedi.

Sholto tekrar, “Koş,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Vahşi avı çağıracağım, Meredith. Lanetli değilsen av olursun.”

Doyle telaşla, “Hayır, Sholto! Bırak prensesi güvenli bir yere götürelim, yalvarıyorum,” dedi.

“Karanlık genelde yalvarmaz. Gurur duydum, ama karanlığı püskürtecek ışığı çağırabiliyorsa avı şimdi başlatma-

lıyım. Av olmalı. Bunu biliyorsun.”

Şaşkındım. Kısa süre önce beni kurban etmeyi reddeden adam bu muydu? Bana kibar davranan adam bu muydu? Büyü gerçekten de içinde çok güçlüydü ve bu değişime sebep olan büyü gücü müydü?

Rhys’in sesi ihtiyatlıydı. “Kafanda çiçeklerden bir taç var, Kral Sholto. Vahşi av başlarsa seni lanetli olarak göceklerini nereden biliyorsun?”

“Ben kralım.”

Rhys, “Bu akşam kraliçenin yatağına girecek kadar *sidhe* görünüyorsun,” dedi.

Sholto yarası iyileşmiş dövme karnına dokundu. Önce tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. “Vahşi büyü-yü çağıracağım. Avı başlatacağım. Beni lanetli değil de av olarak görüyorlarsa öyle olsun.” Gülümsedi, belli belirsiz ışıktaki bile mutlu görünmüyordu. Bir kahkaha attı ve sesi gecenin karanlığında yankılandı. Diğer taraftaki sahilden tatlı sesli bir kuşun şarkısı geldi.

Sholto yeniden konuştu. “Bizde uzun süredir var olan bir gelenektir, Lord Rhys, toprağa hayat getirmek için kral-larımızı öldürürüz. Benim hayatımla veya ölümümle halkım güçlerini geri kazanacaksa, öyle olsun.”

“Sholto,” dedim. “Deme. Öyle söyleme.”

“Olan oldu,” dedi.

Doyle bizi adanın diğer tarafına götürdü. “Sholto’yu öldürmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi. “İkinizin de üzerinde en eski büyülerin kokusu var. Şimdi öldürülebileceğini sanmıyorum.”

Rhys, “O zaman gidelim,” dedi.

Abeloec sonunda karaya çıktı. Kupası hâlâ elindeydi, sanki gecikmesine sebep olan kupanın ağırlığıydı. “Sakın bana geri yüzmem gerektiğini söylemeyin,” dedi. “Yaratılış büyüüne sahipse bir köprü yaratsın.”

Beklemedim. “Sahile kadar bir köprü istiyorum,” dedim. Beyaz zarif bir köprü belirdi, bu kadar kolaydı.

Rhys, “Vay canına,” dedi. “Gidelim.”

Sholto yeniden konuştu. “Herne ve avcılar adına, boynuz ve av köpekleri adına, rüzgâr ve fırtına adına, kışın gazabı adına, vahşi avı çağırıyorum, bizi eve götürecek olanı çağırıyorum.”

Mağaranın tavanına yakın yerdeki karanlık bir bıçakla kesilmiş gibi yarıldı. Yarıldı ve bir şeyler düşmeye başladı.

Doyle başımı diğer tarafa çevirdi. “Geriye bakma,” dedi. Koşmaya başladı ve beni de yanında götürdü. Hepimiz koşuyorduk. Gece yarılıp kâbuslar dökülürken sadece Sholto ve amcaları adadaydı.

17

Sahile ulaştık ama ben toprağa gömülü bir iskelete takıldım. Doyle beni yerden kaldırdı ve koşmaya devam etti. Silah sesleri geldi ve Buz'un üzerine atlayan Agnes'e ateş ettiğini gördüm. Bir an için yüzü açığa çıktı, bir terslik vardı; sanki derisinin altında kemikler hareket ediyordu. Kadının elindeki metalin parıltısını görünce, "Buz," diye bağırdım. Silah sesleri gelmeye devam etti. Mistral, Buz'un yanındaydı ve kılıçlarını çekti.

"Doyle, dur!" diye bağırdım.

Beni umursamadı ve koşmaya devam etti. Abe ve Rhys de yanımızdaydı.

"Buz'u geride bırakamayız!" dedim.

Doyle, "Seni kimse için riske atamayız," dedi.

Abe, “Bir kapı çağır,” dedi.

Doyle arkamıza baktı ama gece cadısı ile dövüşen Buz ve Mistral'e bakmıyordu. Daha yukarı bakıyordu. Bunu görünce ben de baktım.

Önce bulutları gördüm, siyah ve gri bulutlar hareket ediyordu; gördüğüm şey duman da olabilirdi –ama gördüklerimi bu şekilde yorumlayan zihnimdi. Lanetliler'in ne olduğuna dair her şeyi gördüğümü sanıyordum ama yanılıyordum. Adaya doğru inenler zihnimin algılayabileceği şeyler değildi. Özel dedektiflik şirketinde çalışırken... bazen suç mahallerinde –ortam çok kötüyse- zihniniz gördüklerinizi algılamayı reddederdi. Karmaşık anlamlar çıkartırdınız. Zihniniz korkunç şeyleri görmenize izin vermezdi. Gözlerinizi kapatıp ikinci kez bakmazsanız kendinizi kurtarabilirdiniz. Çünkü bu korkunç sahne zihninize işler ve ruhunuzu lekelerdi. Birçok suç mahallinde bu fırsatı değerlendirememiştim. Ama bu sefer, bakışlarımı kaçırdım. Ancak kaçmayı başaramazsak tekrar bakardım.

Gitmek zorundaydık.

Doyle, “Bakma, kapıyı çağır,” dedi.

Söylediğini yaptım. “Unseelie *sithenine* açılan bir kapıya ihtiyacım var.” Daha önceki gibi havada bir kapı belirdi.

Sholto arkamızdan, “Kapı yok,” diye bağırdı.

Kapı yok oldu.

Rhys küfretti.

Şimdi Buz ve Mistral de bizimleydi. Kılıçlarında kan vardı. Sahile baktım ve Agnes'i gördüm –yerde hareketsiz karanlık bir formdu.

Doyle yeniden koşmaya başladı ve diğeri de aynısını yaptı. Abe, “Başka bir şey çağır,” dedi. Doyle’a ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. “Ve bunu sessizce yap, Sholto seni duymasın.”

“Ne?” diye sordum.

“Yaratılış gücüne sahipsin,” dedi. “Kullan.”

“Nasıl?” Beynim baskı altında durmuştu.

“Bir şey çağır,” dedi. Tökezledi ve düşmeye başladı. Bize katıldığında göğsünde açılan yeni yaradan kan akıyordu.

“Zemin çimen olsun ve ayaklarımıza nazik davransın.” Ayaklarımızın altında yeşil su gibi çimenler aktı. Adadaki bitkiler gibi hemen yayılmadı. Sadece bizim koştuğumuz yolun üzerinde açığa çıkıyordu.

Rhys diğeri taraftan, “Başka bir şey dene,” dedi. Diğeriinden daha kısaydı ve uzun bacaklı korumalara yetişmeye çalışırken zorlandığı sesinden belliydi.

Yerden, çimenlerden, bizi kurtaracak ne isteyebilirdim? Üzerinde düşündüm ve cevabını buldum, en büyüğü bitkilerden biri aklıma geldi. “Bana dört yapraklı yoncalardan bir tarla ver.” Çimenler önümüzde geniş bir alana yayıldı, sonra aralarından beyaz yoncalar fırladı, şimdi bir tarlanın ortasındaydık. Çimenlerin arasında tatlı kokulu çiçekler yıldızlar gibi parıldıadı.

Doyle yavaşladı ve diğeri de aynısını yaptı. Rhys yüksek sesle, “Fena değıl, hiç fena değıl, kriz zamanlarında aklın iyi çalışıyor,” dedi.

Buz, “Vahşi av kötü niyetlidir,” dedi. “Tarlanın kenarında durmaları gerek.”

Doyle beni yoncaların arasına oturttu. Bitkiler minik eller gibi bana sürtündü. “Dört yapraklı yonca perilere karşı en güçlü büyüğü korumadır.”

Abe, “Evet,” dedi. “Ama gelenlerin yürümeye ihtiyacı yok, prenses.”

Doyle, “Bize bir tavan ver,” dedi.

“Nasıl bir tavan?”

Buz, “Üvez, alıç, dişbudak,” dedi.

“Tabii ki,” dedim. Bu üç ağacın bir arada olduğu yerler büyülyüdü –hem insanları korur hem de dünyalar arası gerçekliği zayıflatırdı. Böyle bir yer sizi perilerden koruyabilir veya perileri size çağırabilirdi –bizimle ilgili birçok şey gibi burada da kesin bir evet veya hayır yoktu, evet ve hayırın yanı sıra bazen de vardı.

Altımızdaki toprak bir deprem olmuş gibi sallandı, sonra yerden ağaçlar fırladı, tepemize taş ve toprak saçıldı. Ağaçlar bir fırtınaya veya üzerimize gelen bir trenin sesine benzer bir gürültüyle gökyüzüne yayıldı, dallar çatırdadı. Daha önce duyduğum bir şeye benzemiyordu. Dallar tepemizde birbiri içine geçti, kendime hâkim olamayıp arkamıza baktım.

Sholto çağırdığı kâbusların arasındaydı. Uzantılar kıvrıyor, tanımlayamadığım parçalar akıyor ve hareket ediyordu. Her yerde dişler vardı, sanki rüzgâr sertleşmişti ve ısırp kopartabilecek dişlere sahipti. Sholto’nun amcaları yaratıklara kas gücü ve silahlarıyla saldırıyor ama kaybediyordu. Kaybediyorlardı ama bize korunaklı bir yere sığınacak kadar vakit kazandırmışlardı.

Buz geniş göğsünü önüme geçirip görüş alanımı kapattı. “Onlara uzun süre bakmak iyi değildir.” Yüzünün bir yanında kanlı bir yarık vardı; sanki Agnes gözünü çıkartmaya çalışmıştı. Yaraya dokunmak istedim ama geri çekildi, elimi yakaladı. “İyileşecek.”

Mistral’ın önünde aşırı ilgi göstermemi istemiyordu. Sadece Doyle ve Rhys olsaydı izin verebilirdi. Ama Mistral’in yanında zayıf gözükme istemiyordu. Abe hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum, Mistral’i tehdit olarak gördüğü belliydi. Erkekler rakiplerinin önünde zayıf görünmek istemezdi. Mistral hakkında ne düşünürsem düşüneyim Doyle ve Buz onu rakip olarak görecekti.

Buz’un elini tuttum ve yaralarını umursamıyor gibi göründüm. “Avı çağırdı. Şimdi neden ona saldırıyorlar?”

Rhys, “Ben fazla *sidhe* görüldüğü hakkında Sholto’yu uyardım,” dedi. “Bizi tehlikeye düşürecek bir şey yapmaması için söylemiyordum.”

Elime sıcak bir şey damladı. Bakınca Buz’un kanını elimin üzerinde gördüm. Paniğe kapılmamaya çalıştım ve sakın bir ses tonuyla sordum. “Yaran ne kadar kötü?” Kan sürekli akıyordu –iyi değildi.

Buz sert bir ses tonuyla, “İyileşir,” dedi.

Tepemizdeki dallar sahile vuran okyanus dalgalarının sesine benzer bir sesle kapandı. Dallar birbiri içine geçerek yapraklar, dikenler ve parlak kırmızı meyvelerden bir ağ örerken kopan yapraklar tepemize yağdı. Gölgede Buz’un derisi bir anlığına gözüme gri renkte göründü ve korktum.

“Silah yaralarını mermi delip geçerse iyileştiriyorsun. Büyülü olmayan kılıçlar için de aynısı geçerli. Ama Kara Agnes bir gece cadısı ve eskiden bir tanrıçaydı. Yarayı bıçak mı yoksa pençe mi açtı?”

Buz elini geri çekmek istedi ama buna izin vermedim. Gururumu kırmadan elini çekip alması mümkün değildi. Ellerimiz sıcak ve yapışkan kana bulanmıştı.

Doyle, Buz'un yanına gitti. “Ne kadar kötü?”

Buz, “Yaralarım ile ilgilenecek zamanımız yok,” dedi. Doyle’a veya başka birine bakmadı. Yüzüne küstahlık maskesini takınmıştı, bu haliyle inanılmaz yakışıklı gözüküyordu, şimdi ismi gibi buz gibiydi. Ama yüzünün bir yanında ki korkunç yara maskesini bozuyordu. Zırhında bir delik gibiydi, gizlemesi mümkün değildi.

Doyle, “Güçlü sağ kolumu kaybedecek durumda da değiliz,” dedi. “Yapabileceğimiz bir şey varsa yaparız.”

Buz, Doyle’a baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. Doyle’un bunca yıl boyunca Buz için güçlü sağ kolum deyip demediğini merak ettim. Yüzündeki ifadeden bunu ilk kez duyduğu belliydi. Doyle beni kurtarmak için Agnes ile dövüşürlerken yardıma gidememişti, belki de kendini bu şekilde affettiriyordu. Buz, Doyle’un kendisini kasıtlı olarak yalnız bıraktığını mı düşünmüştü?

İki erkek arasında bir duygu denizi çalkalandı. İnsan olsalardı küfreder veya sporla ilgili metaforlar kullanırlardı, insanlar birbirlerine çok değer verdiklerini bu gibi şeylerle gösterirdi. Fakat *sidhe* oldukları için Doyle sadece, “Yarayı görmemiz için silahlarından kaç tanesini çıkartman gere-

kiyorsa çıkart,” dedi. Bunu söylerken gülümsedi çünkü en çok silah taşıyan koruma Buz’dı. Mistral ikinciydi ama silah sayısında Buz’un yanından geçemezdi.

Rhys, “Her ne yapacaksanız acele edin,” dedi.

Hepimiz Rhys’e ve ardındaki manzaraya baktık. Havada gri, siyah, beyaz ve korkunç bir şeyler vardı. Av, kâbuslardan bir şerit gibi bize doğru uzanıyordu. Bir an için adadaki Sholto’yu gördüm. Küçük ve solgun bir figürdü, koşuyordu. Sidhe hızıyla koşuyordu. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun kaçamazdı –kendisini kovalayanlar kuşların, rüzgârın ve suyun çabukluğuna sahipti. Rüzgârı geçmeye çalışmak gibi bir şeydi, mümkün değildi.

Doyle, Buz’a döndü. “Ceketini çıkartı. Kompres yapalım. Daha fazlası için vaktimiz olmayacak.”

Adaya baktım. Sholto’nun korumaları ve amcaları, Sholto’ya zaman kazandırmaya çalışıyordu. Avı yavaşlatmak için kendilerini feda ediyorlardı. Bir süreliğine işe yaradı. Korkunç şekillerden bazıları yavaşladı ve amcaların üzerine yürüdü. Sanırım bir tanesi kuşların ötmesine benzer sesleri tiz bir çığlık atarak bastırdı. Vahşi avın büyük bir kısmı ise hedefe odaklanmıştı. Hedef Sholto’ydu.

Köprüyü geçti ve koşmaya devam etti. Rhys, “Tanrıça yardımcımız olsun,” dedi. “Bize doğru geliyor.”

Mistral, “Sonunda neyi çağırdığını anladı,” dedi. “Şimdi korku içerisinde kaçıyor. Gördüğü tek sığınağa doğru koşuyor.”

“Dört yapraklı yoncalar, üvez, alıç, dişbudak ile çevrelenmiş durumdayız. Vahşi av bize burada dokunamaz,”

dedim. Ama sesim yumuşaktı ve istediğim kadar inandırıcı çıkmadı.

Doyle, Buz'un gömleğini yırttı ve Buz'un ceketinden koparttığı küçük parçaları kompres yapmak için kullandı.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

Doyle başını iki yana salladı, bezleri Buz'un kolunun altından omzuna kadar uzanan bir bölgeye bastırdı. "Bizi buradan çıkart, Meredith. Buz ile ilgileniyorum. Ama bizi buradan ancak sen çıkartırsın."

"Vahşi av yanımızdan gelip geçecek," dedim. "İçinden geçemeyecekleri şeylerden bir sığınaktayız."

Doyle, "Biz av olmasaydık aynı fikirde olurdu," dedi. Buz'u yoncaların üzerine yatırmaya çalışıyor ama Buz itiraz ediyordu. Doyle yaranın üzerine daha sıkı bastırdı ve Buz nefesini tuttu. Doyle devam etti. "Ama Sholto koşmamızı söyledi, *sidhe* olduğumuz için. Bu yaratıkları bizim için çağırırdı."

Arkama bakmak istedim ama bakışlarımı Buz'dan alamadım. Bir zamanlar Öldüren Buz'du: Soğuk, ürkütücü, küstah, dokunulmaz, yenilmez. Şimdi ise Buz'du, ne ürkütücüydü ne de soğuktu; vücudunun her yerini çok iyi biliyordum. Yanına gitmek, Doyle yarasıyla ilgilenirken elini tutmak istiyordum.

Doyle, "Merry," dedi. "Bizi hemen buradan çıkartmazsan tek kaybedeceğin kişi Buz olmayacak."

Buz ile göz göze geldim. Gözlerinde acı vardı ama aynı zamanda ümit de barındırıyordu. Sanırım kendisi için endişelenmem hoşuna gitmişti. "Götür bizi buradan, Merry,"

dedi. Dişlerini sıktı. “Ben iyiyim.”

Buz’a yalancı demedim ama bakmamak için arkamı döndüm. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum, zayıf olunacak zaman değildi.

Berrak bir ses tonuyla, “Unseelie Sarayı’na bir kapı istiyorum,” dedim. Ama hiçbir şey olmadı.

Rhys, “Tekrar dene,” dedi.

Tekrar denedim ama bir şey olmadı.

Mistral, “Sholto kapı yok demişti,” dedi. “Demek ki sözleri hâlâ geçerli.”

Sholto’nun ayakları benim yarattığım tarlaya değdi. Yoncalardan sadece birkaç metre uzaktaydı. Tepesinde uzantılar, ağızlar ve pençelerden bir kitle vardı. Bakışlarımı kaçırdım çünkü bakarken ne düşüneceğimi bilemedim.

Abe, “Başka bir şey iste,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

Rhys, “Üvez, alıç, dişbudak birbirine bu kadar yakinken dünyalar arasındaki perde daha incedir,” dedi.

Benim çağırdığım ağaçlardan çembere baktım. Dallar tepemizde bir çatı oluşturunuyordu. Unseelie Sarayı’ndaki güllerin hareket ettiği gibi buradaki dallar da hâlâ hareket ediyordu, sanki sıradan bir ağaçtan daha fazlasıydılar.

Ağaçlardan çemberin içinde yürümeye başladım, ellerimle değil büyüyü sezen yanımla etrafımı inceledim. Psişik güçlere sahip insanlar büyü havasına girmek için bir şey yapmak zorundaydı ama ben psişik güçlerim baskın gelmesin diye kalkanlarımı sürekli açık tutmak zorundaydım. Periyseniz, kafanızın içinde sanki büyük bir geminin

motoru çalışırcasına gürültü yapardı, bir süre sonra bunu duymamayı öğreniyordunuz ama derinizin altında bir yerde titreşmeye devam eder, kemiklerinize kadar işlerdi.

Bu kalkanları biraz indirip ağaçların arasında... incelmış hissi veren bir yer aradım. Sadece büyüüyü arayamazdım çünkü büyü her yerdeydi. Etrafımızda çok fazla güç vardı. Daha belirgin bir şeyi aramam gerekiyordu.

Mistral, "Yoncalar yaratıkları yavaşlattı," dedi.

Bunu duyunca arkama baktım, bakışlarımı ağaçlardan kaçırdım. Kâbuslardan bulut yoncaların üzerinde kokuyu kaybetmiş av köpekleri gibiydi.

Sholto koşmaya devam etti ve saçı arkasında sallandı, çıplak koşarken çok daha güzeldi, bir atın tarlalarda dört nala koşturmasını izlemek gibiydi. Seksin ötesinde bir güzellikti, sadece izlemesi bile güzeldi.

Rhys, "Odaklan, Merry," dedi. "Kapıyı aramana yardımcı olacağım."

Başımla onayladın ve ağaçlara odaklandım. Güçle nabız gibi atıyorlardı, büyü doğalarında vardı ve en eski büyülerden biriyle yaratıldıkları için çok fazla güç barındırıyorlardı.

Rhys açıklığın diğer tarafından seslendi. "Buraya!"

Yanma koştum, yoncalar ayaklarımı ve bacaklarımı okşayan yumuşak yeşil eller gibiydi. Yerdeki Buz'un yanından geçtim, Doyle yarasıyla ilgileniyordu. Buz yaralıydı, ağır yaralıydı, ama yardım edecek zaman yoktu –Doyle elinden geleni yapıyordu. Ben herkesi düşünmek zorundaydım.

Rhys diğerlerinden çok farklı durmayan üç ağacın önündeydi. Ama ben elimi öne doğru uzatınca sanki ger-

çeklik birden inceldi, görüntü bir anlığına dalgalandı.

Rhys, "Hissettin mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Nasıl açacağız?"

Rhys, "Sadece içinden geçeceğiz," dedi. Diğerlerine baktı. "Herkes buraya toplansın. Birlikte geçmemiz gerek."

"Neden?" diye sordum.

Bana bakıp sıırttı. "Çünkü doğal olarak açığa çıkan geçitler her defasında aynı yere açılmaz. Birbirimizden ayrılırsak çok iyi olmaz."

"Çok iyi olmaz, felaket olur demenin başka bir şekli," dedim.

Doyle, Buz'u ayağa kaldırdı. Buz destek almasına rağmen tökezledi. Abe gitti ve yaslanması için omzunu uzattı, boynuzdan kupa dünyadaki en önemli şeymiş gibi hâlâ elindeydi. Bunu görünce tanrıçanın kadehinin nereden geldiyse oraya gittiğini hatırladım, benle uğraşmadığı zamanlarda böyle oluyordu. Abe gibi sıkı sıkı elimde tutmuyordum ama zaten gücünden korkuyordum. Abe kupanın gücünden değil kaybetmekten korkuyordu.

Mistral bize doğru yürüdü. "Gölgeler Lordu'nu bekleyecek miyiz yoksa kaderine mi terk edeceğiz?"

Sholto'dan bahsettiğini anlamam birkaç saniye aldı. Göle doğru baktım. Sholto neredeyse ağaçlara ulaşmıştı. Arkasındaki gökyüzü karanlıktı, sanki bütün fırtınaların atası kopmak üzereydi fakat bu fırtınanın içinde yıldırımlar değil uzantılar ve çığlık atan ağızlar vardı.

Rhys, "Aynı yerden geçebilir," dedi. "Kapı arkamızdan kapanmayacak."

Rhys'e baktım. "Kapanmasını istemiyor muyuz?"

"Kapatabilir miyiz bilmiyorum ama kapatırsak kapana kısılr, Merry." Tek gözünde çok ciddi bir ifade vardı –beni tartıyordu. Bütün erkeklerimin gözlerinde görmekten hoşlanmadığım bir bakıştı. *Karar senin*, bakışıydı.

Sholto'yu ölüme terk edebilir miydim? Vahşi avı çağır-mıştı. Kendisini av olarak sunmuştu. Bizi kapısız burada bırakmıştı. Sholto'ya bir şey borçlu muydum?

Peşinden gelenlere baktım. "Kimseyi o şeylere bırakamam."

Doyle arkamdan, "Öyle olsun," dedi.

Mistral, "Ama biz önden geçebiliriz," dedi. "Onu beklemek zorunda değiliz."

"Kapıyı sezeceğinden emin misiniz?" diye sordum.

Herkes birden cevap verdi. Mistral, "Evet," dedi. Rhys, "Büyük ihtimalle," dedi. Doyle ve Buz, "Bilmiyorum," dedi. Abe sadece omzunu silkti.

Başımı iki yana salladım ve fısıldadım. "Tanrıça bana yardım etsin ama onu burada bırakamam. Ağzımda hâlâ derisinin tadı var." Erkeklerin önüne geçtim, ağaçların kıyısına yürüdüm. "Sholto!" diye seslendim. "Biz gidiyoruz, acele et!"

Tökezledi, yoncaların içine düştü, sonra çok çevik bir biçimde tekrar ayağa kalktı. Ağaçların arasına daldı, ben başardığını düşündüğüm sırada uzun ve beyaz bir şey büyü-lü çemberin içine girmeden ayak bileğine dolandı. Vücudu şimdi havadaydı ve yoncalara değmiyordu, ağaçlardan çembere de girmemişti. Uzantı Sholto'yu havaya kaldırmak istedi ve Sholto çaresizce ağaçlara doğru uzandı. Bir eliyle

dallardan birini yakaladı, şimdi havada asılı kalmıştı.

Ben hiç düşünmeden koşmaya başladım. Yanına gittiğim zaman ne yapacağımı bilmiyordum ama endişelenmeme gerek yoktu çünkü yanımdan hızla birileri geçti. Mistral ve Doyle önümdeydi.

Doyle'un elinde Buz'un kılıcı vardı. İnanılmaz zarif bir açıyla havada süzüldü ve uzantıyı ikiye böldü. Mistral'in elinden yıldırım çıkmadan önce ozon kokusu aldım. Yıldırım buluta çarptı ve bir yaratıktan diğerine sekti, hepsini aydınlattı. Çok fazla ışık vardı. Bir çığlık attım ve gözlerimi kapattım, sanki görüntü göz kapaklarıma kazanmıştı.

Güçlü eller beni kavradı, ellerimi gözlerimden çekti. Gözlerimi sıkı sıkı kapatırken Doyle'un pes sesini duydum. "Gözlerini çıkartmak işe yaramaz, Meredith. Şimdi içinde-ler. Gördüklerini unutamazsın."

Ağzımı açtım ve çığlık attım. Ardı ardına çığlık attım. Doyle beni kollarına aldı ve diğerlerinin yanına koştu. Mistral ve Sholto'nun arkamızda olduğunu biliyordum. Çığlıklarımın yerini inilti-ler aldı -gördüğümü kelimelerle ifade edemezdim. Var olmaması gereken şeylerdi. Yaşamaması gereken şeylerdi. Fakat hareket ediyorlardı ve ben onları görmüştüm.

Yalnız olsaydım yere düşer ve vahşi av beni yakalayana kadar çığlık atardım. Bunun yerine Doyle'a sarıldım, burnumu ve ağzımı boynuna gömdüm, gözlerimi ağaçlardan, yoncalardan ve adamlarımdan ayırmadım. Zihnime kazınan görüntülerin yerine başka şeyler koymak istiyordum

–sanki vahşi avın görüntüsünü yıkamaya çalışıyordum. Doyle'un boynunun ve saçlarının kokusunu içime çektim, beni sakinleştirdi. Gerçekti ve güçlüydü, kollarında güven-deydim.

Rhys gidip Abe ve Buz'a yardım etti. Doyle'un elindeki Buz'un kılıcı hâlâ kanlıydı ve bana doğru bakmıyordu. Kan diğer kanlar gibi kokuyordu: Kırmızıydı, metalik ve tatlı bir kokusu vardı. Bu yaratıkların kanı gerçekse o zaman gördüğüm şeyler olamazlardı, kâbus değillerdi. Yıldırımın ışığında gördüğüm şeylerin gerçek kanı olamazdı.

Doyle kapının nereye açılacağını bilmediği için Mistral'e önden gitmesini söyledi. Fırtına Lordu itiraz etmedi, sadece söyleneni yaptı. Hepimiz, Sholto dahil, ağaçların arasından geçtik. Bir saniye önce yoncalardan çemberdeydik, bir saniye sonra karlı bir park yerinde üzerimize ay ışığı düşüyordu.

18

Bir resmi ve birkaç resmi olmayan araba park yerindeydi. Araçların içindeki polisler ve FBI ajanları şaşkın gözlerle bize baktı. Birden açığa çıkmıştık, sanırım bu bakışları hak ediyorduk.

Rhys yumuşak bir ses tonuyla, “Bunu nasıl açıklayacağız?” diye sordu.

Kapılar açılmaya başladı. Farklı birimlerin polisleri dışarıya çıktı. Sırtımızda bir rüzgâr vardı... sıcak bir rüzgârdı ve kuşların seslerini duydum. Fakat bu kuşlar çok büyük ve çok korkutucuydu.

Rhys, “Ah, tanrım,” dedi. “Geliyorlar.”

Doyle, “Mistral, Sholto, tutabilerseniz kapıyı tutun. Bize zaman kazandırın,” dedi.

Mistral ve Sholto yüzlerini sıcak rüzgâra döndü. Doyle arabalara doğru döndü; ben hâlâ Doyle'un kollarındaydım. Diğerleri de geldi, gerçi Buz yaraları yüzünden ağır adımlar atıyordu.

Polisler bize seslendi. "Sorun nedir? Prenses iyi mi?"

Doyle, "Arabalarınızda kalırsanız güvende olursunuz," diye bağırdı.

En yakındaki arabadan iki kara takımlı adam inmişti. Biri genç ve siyahtı, diğeri ise daha yaşlı ve kel kafalıydı. Genç olan, "Charles, FBI," dedi. "Bize emir veremezsin."

Doyle, "Prensesin hayatı tehlikedeyse, sizin kanunlarınıza göre, verebilirim," dedi.

Yaşlı olan, "Özel Ajan Bancroft, neler oluyor?" diye sordu. "Bu duyduğum kazların sesi olamaz."

Yanımıza bir St. Louis polisi, bir Illinois eyalet polisi ve yerel karakoldan bir memur geldi. Anladığım kadarıyla, son gördüğümüzden beri, diğerleri park yerini terk etmişti. Geriye herkesi temsil edecek birkaç kişi bırakılmıştı. Sanırım kimse geride bırakılanlardan olmak istememişti.

Doyle, "Arabalarınızda kalırsanız güvende olursunuz," diye tekrarladı.

Genç üniformalılardan biri, "Biz polisiz, bize güvende olmamız için para ödemiyorlar," dedi.

Bir diğeri, koca göbeği olan, "Emekli ikramiyesine yaklaşmamış biri gibi konuşun," dedi.

Bir başka polis memuru, "Yüce İsa adına," dedi. Arkama bakmama gerek yoktu çünkü Buz yanımıza gelmişti. Kanı Rhys'in üzerine bulaşmıştı ve Rhys şimdi Buz'dan daha

kötü görünüyordu. Abe de kemiklerden aldığı yaralar yüzünden hâlâ kanıyordu.

Üniformalılardan biri telsizini eline aldı ve ambulans istedi. Doyle rüzgârın ve kuşların sesi artarken bağırdı. “Zamanımız yok. Birazdan burada olacaklar.”

Bancroft, “Kim?” diye sordu.

Doyle başını iki yana salladı ve ajanın yanından geçti. Beni yolcu koltuğuna oturttu ve sonra arka kapıyı açtı. “Buz’u arka koltuğa koy, Rhys.”

Buz, “Sizi bırakmam,” dedi. Buz itiraz ederken koltuğa yatırıldı.

Doyle, Buz’un omzunu tuttu. “Ben ölürsem, hepimiz ölürsek, diğerleri de ölürse, sen hayatta kalmalısın. Onu Los Angeles’a götürüp geri dönmemelisin.”

Arabadan inmeye hazırlandım. “Seni bırakmam.”

Doyle beni koltuğa itti. Çömeldi ve karanlık gözlerini görmemi istedi. “Meredith, bu savaşı kazanamayız. Yardım gelmezse hepimiz öleceğiz. Vahşi avı daha önce görmedin, ben gördüm. Biz onlara avlayacakları *sidheler* vereceğiz, bu arabayı umursamazlar. Sen ve Buz güvende olacaksınız.”

Pürüzsüz, kaslı ve sert kolunu tuttum. “Seni bırakmam.”

Buz, “Ben de,” dedi. Arka koltukta doğrulmaya çalıştı.

Doyle, “Buz,” diye bağırdı. “Onun güvende olması için senden başkasına güvenmiyorum. Ben olmayacaksam sen olmalısın.”

Bancroft, “Arabaya bin ve sür, Charlie,” dedi.

Genç ajan bu sefer itiraz etmedi ve direksiyonun başına geçti. Ben hâlâ Doyle’yi tutmuş başımı iki yana sallıyor-

dum. Diğer polislerden biri arabadan ilk yardım çantası getirdi. Bancroft çantayı aldı ve Buz'un yanına geçti.

Doyle'a, "Hayır," dedim. "Burada prenses benim, sen değilsin."

Doyle, "Senin görevin yaşamak," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ölürsen ne yapacağımı bilmiyorum."

Bana sert ve vahşi bir öpücük verdi. Kendimi bu öpücüğe bıraktım ama birden geri çekildi ve kapıyı yüzüme çarptı.

Kapılar kilitlendi. Ajana baktım. "Prensesi güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Kapıları aç," diye emrettim.

Beni umursamadı ve motoru çalıştırdı, gaza bastı. Sonra rüzgâr arabaya çarptı, o kadar sertti ki araç sallandı. Charlie aracı park yerinden çıkartırken direksiyonla boğuştu.

Bancroft, "Sür," diye bağırdı. "Deli gibi sür!"

Baktım, çünkü bakmak zorundaydım. Vahşi av bu tarafa geçmişti, mağaradaki gibiydi –sanki karanlık yarılmış içinden kâbuslar düşüyordu. Ama bu kâbuslar şimdi daha somuttu. Ya da ne olduklarını bildiğim için kendimi kandıramıyordum.

Yüzümün önüne bir ceket uçu ve ceketi kenara itmeye çalıştım. Buz boğuk bir ses tonuyla, "Bakma, Merry," dedi. "Bakma."

Bancroft, "Ceketi giyin, prenses," dedi. "Sizi hastaneye götüreceğiz."

Ceketi elimde tutarken tekrar arkama baktım.

Polisler ateş ediyordu. Mistral geceyi yıldırımlarla aydınlattı ve polislerden biri yere düştü. Çığlık mı atıyordu? Korkunç şeyler Sholto'nun üzerine çullandı ve Sholto gözden kayboldu. Doyle uzantılara ve dişlere doğru elinde kılıcıyla atladı. İsmi haykırdım ama son gördüğüm şey kâbusların ağırlığı altında kaybolan formu oldu.

19

Buz elini uzatıp omzumu sıktı, beni koltuğa bastırdı. “Merry, Doyle kendisini boş yere feda etmiş olmasın, lütfen.”

Eline dokundum, parmaklarını vücuduma bastırdım, üzerinde hâlâ kan vardı. “Bizi güvenli bir yere götürmelerine nasıl izin veririm? Dövüşmeden olur mu?”

“Yapmak zorundayız. Ben yardım edemeyecek kadar zayıfım, sen çok kırılgansın. Onların yanında seve seve ölü-rüm ama sen ölmemelisin.”

Ajan Charlie dar bir yola girdi, karanlıkta ve karın içinde biraz hızlı gidiyordu. Buza girdi ve kaydı.

Bancroft, “Yavaşla yoksa bizi bir çukura düşüreceksin,” dedi. “Ve sen, Buz, tamam, sırt üstü yaslanman lazım, ya-

ranın üzerine basınç uygulamalıyım. Yoksa kan kaybından öleceksin ve prensese yardım edemeyeceksin.”

Charlie yavaşlarken, “Gördün mü?” diye sordu. “Gördün mü?”

Bancroft gergin bir ses tonuyla, “Gördüm,” dedi. Buz’un üzerine eğildi. “Liderinizin emrettiği gibi yaranla ilgilenmeme izin ver.”

Buz beni yavaşça bıraktı ve elini çekti. Ben trençkotu üzerime aldım. Kimin ceket olduğunu bilmiyordum ama soğuktu. O kadar soğuktu ki aslında ceketin bile bir faydası olmazdı ama elimde sadece bu vardı.

Ajan Charlie bir dönemeçte yavaşladı ve ağaçların arasında bir şey gördüm. Vahşi av değildi, bizim adamlarımız da değildi.

“Dur,” dedim.

Yavaşladı, neredeyse duracaktı. “Ne? Ne oldu?”

Ağaçların arasındakileri gördüm: Goblinler. Tek sıra halinde yürüyorlardı; soğuk yüzünden üzerlerinde cübeleri vardı, ayın soğuk ışığı altında silahları parıltıyordu. Dövüşten kaçıyorlardı ama bazıları arkalarına bakıyordu. Neler olduğunu anlamam için bu kadarı yeterliydi, erkeklerimi ölüme terk ediyorlardı.

Bancroft, “Sür,” dedi.

“Dur,” diye emrettim.

Ajan Charlie beni dinlemedi. Araba hızlandı.

“Dur,” diye tekrarladım. “Dışarıda goblinler var. Dengeyi değiştirebilirler. Adamlarımı kurtarabilirler.”

Bancroft, “Bize emredileni yapıyoruz,” dedi. “Hastaneye

gidiyoruz.”

Arabayı durdurmak zorundaydım. Goblinlerle konuşmalıydım, goblinler benim müttefikimdi. İstersem yardım ederler, aksi halde yeminlerini bozmuş olurlardı.

Uzandım, ajanın yüzüne dokundum ve seksi düşündüm. Bunu bir insana daha önce hiç yapmamıştım, soyumdan gelen gücü kötülük için kullanmamıştım. Ve bunu yapmak kötülüktü çünkü adamı tanımıyor, istemiyor ama beni istemesini sağlıyordum.

Ajan frene bastı ve ben öne doğru savruldum, arkadaki erkekler de koltuktan aşağıya düştü. Bancroft, “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı.

Ajan Charlie arabayı park etti, şimdi neredeyse yolun ortasındaydık. Emniyet kemerini çözdü ve beni kendine çekti, beni öpmeye başladı, elleri vücudumda geziniyordu. Araba durduğu için umurumda değildi.

Bancroft öne eğildi. “Charlie, tanrı aşkına, Charlie. Dur!”

Durumdan faydalanıp uzandım ve erkekler birbiriyle mücadele ederken arabanın kilidini açtım. Kapıyı açtım ve yola atladım. Charlie peşimden sürünmeye çalıştı. Bancroft koltuktan kaydı ve ortağının üzerine çıktı.

Buzlu yolda yürümeye başladım ve ceketime sarıldım.

Goblinler karanlığın içinde, arabanın ışığının aydınlatmadığı yerdeydi. İki tanesi bana baktı, iki yüz de birbirine benziyordu: Ash ve Holly. Rüzgâr başlıklarının içindeki sarı saçlarını dışarıya savuruyordu. Az ışıktaki hangisinin hangisi olduğunu anlayamadım çünkü tek farkları göz renkleri idi.

“Merhaba, goblinler,” diye seslendim.

Biri diğerinin omzuna dokundu ve başıyla karanlığı işaret etti. Arkalarına dönüp uzaklaşmaya devam ettiler. “Size müttefikim olduğunuz için sesleniyorum. Beni dinlemezseniz yemininizi bozmuş olursunuz. Vahşi av buraya kadar geldi ve yemin bozanlar onlar için tatlı birer avdır.”

İkizler bana doğru döndü, arkalarında karanlık şekillerden ibaret olan diğer goblinler huzursuzca kıpırdandı. Birisi, “Bu yemini biz etmedik,” diye seslendi.

“Goblin Kralı Kurag etti ve siz onun halkısınız. Kralınıza yalancı mı diyorsunuz? Goblinlerin kralı şimdi sen misin, Holly?”

Şansımı denemiştim. Aslında ikizlerden hangisinin konuştuğunu bilmiyordum ama Holly daha aksi olduğu için konuşanın Holly olduğunu düşünmüştüm. Başıyla beni selâmladı. “Prenses karanlıkta güzel görüyor.”

Kardeşi, “Sadece kulakları iyi,” dedi. “Sen ondan daha çok söyleniyorsun.”

Ash yolun kenarında yürümeye başladı ve söylediklerimi umursamadı, bazıları Ash'i takip etti. Birçoğu ise yolun kenarındaki gölgelerin içinde kaldı. Sayıları yirmi kadardı. Bir fark yaratabilir, benim... erkeklerimi kurtarabilirlerdi.

Arkamda arabanın kapısının açıldığını duydum. Buz sürünerek dışarıya çıktı ve kendini karların üzerine bıraktı. Yanına gittim ama bakışlarımı goblinlerin üzerinden ayırmadım.

Holly, “Bu, bizim dövüşümüz değil,” dedi.

“Müttefikim olarak yardımınıza ihtiyacım varsa, bu si-

zin de savaşınızdır,” dedim. “Yoksa goblinler savaşma arzusunı kaybetti mi?”

Ash, “Vahşi av ile dövüşülmez, prenses. Ya onlara katılır ya saklanır ya da kaçarsın ama onlarla dövüşmezsin,” dedi. Şimdi yeşil gözlerini görebiliyordum. Başlığın kapattığı yüz Unseelie sarayındaki herhangi bir erkeğinki kadar güzeldi. Altın renginde saçlardı vardı, sadece saf yeşil renkteki gözbebezsiz gözleri ve iri yarı oluşu kanının karışık olduğunu belli ediyordu.

“Yemininizi bozuyor musunuz?” diye sordum. Karda Buz’un elini tuttum.

Ash, “Hayır,” dedi. Ama mutlu değildi.

Diğer goblinlerden biri, “Kargaşanın ne olduğuna bakmaya geldik,” dedi. “Birkaç *sidhe* için ölmeye gelmedik.” Konuşan goblin herhangi bir *sidhenin* iki katı genişlikteydi. Yüzünü görebilmem için ışığa adım attı, yüzünde sert ve yuvarlak kitleler vardı. “İyi bak, prenses,” dedi. Daha fazlasını görebilmem için pelerinini de geriye attı. Kollarında da kitleler ve yumrular göze çarpıyordu, goblinler arasında bunlar güzellik sembolleriydi. Fakat bu kitlelerin renkleri pembe, mor ve nane yeşiliydi, böyle bir deri rengiyle hiçbir goblin övünmezdi.

“Bu doğru, ben yarı *sidheyim*,” dedi. “Onlar gibiyim ama çok güzel değilim, değil mi?”

“Goblin standartlarına göre onlardan daha yakışıklısın,” dedim.

Pörtlek gözlerini kırıştırdı. “Ama sen beni goblin standartlarına göre değerlendirmiyorsun, değil mi, prenses?”

“Sizden müttefikim olduğunuz için yardım istiyorum. Kan yeminiyle kralınıza bağlanmış biri olarak goblinlerden yardım istiyorum. Kurag’ı ve diğer goblinleri de çağırın.”

Pörtlek gözlü, “Sen neden *sidheleri* çağırıyorsun?,” diye sordu.

Aslında, benim için vahşi av ile yüzleşecek kimse olmadığını düşünüyordum. Zaten kraliçenin izin verip veremeyeceğinden de emin değildim. Son karşılaştığımızda ben-den çok memnun değildi.

Soruyu umursamaksızın, “Bir goblinin bir *sidhe* savaşçı-sından daha zayıf olduğunu mu söylüyorsun?” dedim.

“Kimse goblinlerden daha iyi savaşçı değildir,” dedi.

Ash, “*Sidhelerin* gelip gelmeyeceğini bilmiyorsun,” dedi.

Daha fazla spekülasyon yapacak zamanım yoktu. “Evet, bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Bana yardım et, Ash, müt-tefikim olarak, bana yardım et.”

Holly, “Yalvar,” dedi. “Yardım etmemiz için yalvar.”

Buz kaba bir ses tonuyla, “Goblinler zaman geçiriyor,” dedi. “Dövüş bitene kadar zaman kazanacaklar. Korkaklar!”

Üç uzun boylu goblina ve gölgelerin içinde bekleyen-lere baktım. Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Buz’un üzeri-ni arayıp bir silah buldum. Kılıfından çıkarttım ve ayağa kalktım.

Bancroft sonunda ortağını direksiyona kelepçelemeyi başarmıştı. Gerçi Charlie hâlâ kurtulup bana ulaşmaya ça-lışıyordu. Bancroft karların üzerinde bize katıldı. “Sen ne yapıyorsun, prenses?”

“Gidip savaşıcağım.” Benim kararlılığımı gören goblinlerin bana katılmasını bekliyordum.

Bancroft, “Hayır,” dedi. Buz’un üzerinden bana ulaşmak istedi.

Silahı üzerine doğrulttum ve emniyeti açtım. “Seninle bir alıp veremediğim yok, Ajan Bancroft.”

Olduğu yerde dondu kaldı. “Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi silahı bana ver.”

Geri adım attım. “Gidip adamlarıma yardım edeceğim.”

Yüzünde yumrular olan goblin, “Blöf yapıyor,” dedi.

Buz, “Hayır,” dedi. “Yapmıyor.” Zorlanarak da olsa ayağa kalkmak istedi ama tekrar karların içine düştü. “Merry!”

“Bancroft, onu hastaneye götür,” dedim. Silahı havaya kaldırdım ve geldiğim yöne koşturmayı başladım. Yazın sıcaklığını düşündüm. Kalkanlarıma sıcaklık kazandırmak istedim ama sadece ayaklarımın altındaki buzun soğukluğunu hissediyordum. Yeterince insansam bir yerlerim donabilir, yavaş yavaş hislerim kaybolabilirdi.

Ash ve Holly yanımda belirdi; biri sağımda diğeri solumdaydı. Ben koşarken yanımda rahat bir tempoda eşlik ettiler. İsteseler önüme geçip benden önce savaşa katılabilirlerdi ama sadece anlaşmamıza sadık kalıyorlardı. Ben dövüşürsem ve yardım istersem bana yardım ederlerdi ama benden önce savaşa girmek gibi bir zorunlulukları yoktu.

“Tanrıça, bana ve müttefiklerime yardım et, adamlarımı kurtarmaya zamanında gidelim,” dedim. Birinin arkamızdan geldiğini duydum ama dönüp bakmadım –iri yarı goblinlerden biri olmalıydı.

Sonra ay ışığı altında gümüş grisi bir renge bürünmüş eller gördüm. Ben fark etmeden beni alıp boyum kadar geniş bir göğse yasladılar. Kırmızı Şapkalılar'dan biri olan Jonty üç metrelik bir kas yığınıydı. Normal ışığın altında dünyaya bir kan perdesinin ardından bakıyormuş gibi görünen kırmızı gözleriyle bana baktı. Gözleri Holly'ninkilere benziyordu. Bir an için ikizlerin goblin kanının bir Kırmızı Şapkalı'dan gelip gelmediğini merak ettim. Şapkasından sürekli olarak damlayan kan ışığın altında parılıyordu. Hızlanıp savaşa katılmaya giderken damlalar geriye doğru saçıldı. Kırmızı Şapkalılar isimlerini şapkalarını düşmanlarının kanına batırdıkları için almıştı. Bir zamanlar, içlerinde savaş lordu olmak için kanı sürekli akıtacak büyüye sahip olmak gerekirdi. Bildiğim Kırmızı Şapkalılar içerisinde bu numarayı yapabilen tek goblindi, bir savaş lordu olmadığını biliyordum, zaten Kırmızı Şapkalılar artık kendi başlarına bir krallık değildi.

Ash ve Holly iri yarı goblina yetişmek için hızlanmak zorunda kaldı. Jonty aralarında küçük bir dev gibiydi. Keşif grubunun başında Holly ve Ash olmasına rağmen goblinler sert bir halktı. Eğer Jonty'nin dövüşüne kendilerinden önce ulaşmasına izin verirlerse, Jonty'den daha zayıf ve daha yavaş oldukları açığa çıkar, bir dahaki sefere goblinlere liderlik edemeyebilirlerdi. Goblin halkında en güçlüler ayakta kalırdı.

Silahı dikkatlice tuttum ve ucunu Jonty'ye çevirmedi. Önümüzde kimse yoktu -kimsenin bacakları daha uzun değildi- ve diğerleri bize yetişmeye çalışıyordu. Böylesine

büyük bir yaratığın bu kadar zarif ve hızlı koşabilmesi hayranlık uyandırıcıydı.

“Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum.

Boğuk bir ses tonuyla cevap verdim. “Ben şahsen seni korumaya yemin ettim. Yeminimi bozamam.” Eğildi, kan damlalarından biri yüzüme düştü. Kulağıma fısıldadı. “Tanrıça ve tanrı benimle hâlâ konuşuyor.”

“Duamı duydun,” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. Yüzüne dokundum ve elim sıcak kana bulandı. Kendimi göğsünün sıcaklığına bıraktım. Kafasını kaldırdı ve daha hızlı koşmaya başladı.

20

Park yerini çevreleyen küçük korunun tepesinde fırtına bulutları kaynıyordu. Vahşi av artık uzantıları olan bir kâbus değildi. Bir fırtınaya benziyordu; tabii, eğer fırtınalar ağaçların tepesinde durup gövdelerin arasına siyah ipektan örtüler gibi sarkabiliyorsa.

Bulutların arasında yıldırım çaktı –Mistral hâlâ hayattaydı ve dövüşüyordu. Başka kim? Ağaçların arasında yeşil bir alev açığa çıktı, göğsüm bir anda sıkıştı –bu alev Doyle’un elinin gücüydü. Doyle da hayattaydı. Artık benim için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne taç ne krallık ne de periler umurundaydı; Doyle hayattaydı ve hâlâ dövüşebildiğine göre ağır yaralı değildi.

Ağaçlara yaklaştığımız sırada Ash ve Holly bir anda öne

atıldılar ve Jonty ile benim önüme geçtiler. Açıklıkta gizlenecek çok fazla yer yoktu, incecik gölgelerin içinde goblinler belirmeye başladı. Birden ortaya çıkmadılar, kamuflaj giysili bir keskin nişancının kasıtlı olarak açığa çıkması gibiydi. Fakat goblinlerin kamuflajı kendi giysileri ve derileriydi.

Ash koşarken Goblin Kralı Kurag'ı yardıma çağırmıştı. Bunu yapabilmek için kılıcını çekip bir elini kanlı omzuma koymuş, ardından kanı kılıcın üzerine sürmüştü. Kan ve kılıç, cep telefonları bir rüyayken bile işe yarayan eski bir büyüydü. Şahsen, ben elimde bir kılıçla buzlu bir zeminde koşmak istemezdim. Fakat Ash insan değildi ve bunu çok kolay bir şeymiş gibi yapmıştı.

Ash ve kardeşi Jonty'nin önünde koşmaya devam etti, buluşma noktasına ilk giden goblinlere liderlik edecekti. Ama umurumda değildi, erkeklerimi kurtardığım sürece kimin liderlik ettiği önemli değildi. Şimdi adamlarımı kurtarmak için kim liderlik etse peşinden giderdim.

Kardeşlerden biri bekleyen kuvvet ile konuşmaya başladı. Diğeri yanımıza gelip kırmızı gözleri ışığın altında parıldayınca Jonty ile benim yanıma gelenin Holly olduğunu anladım. Holly normal nefes almak için uğraşıyordu. Bacakları neredeyse kendi boyu kadar olan birine yetişmeye çalışmak kolay değildi, Holly gibi güçlü kuvvetli bir goblin savaçısı için bile. Göğsü ve omuzları hızla inip kalkarken sesi bu durumu çok fazla belli etmedi. "Okçular birazdan hazır olacak. Prensese ihtiyacımız var."

"Ben iyi okçu değilim," dedim. Hâlâ Jonty'nin kollarındaydım ve kanlıydım. Şapkasından akan kan vücudumu

sıcak tutuyordu. Açık bir yaradan akan kan gibi sıcaktı.

Holly bana ay ışığının altında bile sinir bozucu gözüken bir bakış attı. “Kan elini taşıyorsun,” dedi. Yüzeyin hemen altında bekleyen öfkelerini sesine yansıttı.

Bunun okçularla ne ilgisi olduğunu sormaya hazırlanırken ne demek istediğini anladım. “Ah,” dedim.

Holly, “Tabii, eğer Kitto senin Los Angeles’ta İsimsiz’e yaptığını abartmıyorsa,” diye ekledi.

Başımı iki yana salladım, sıcak kan boynumdan derimin üzerine ve ödünç aldığım trençkota aktı. Kanın beni rahatsız etmesi gerekirdi ama etmiyordu; soğuk gecede sıcak bir battaniye gibiydi, rahatlatıcıydı. “Hayır, Kitto abartmıyor,” dedim. Kitto’nun hikâyelerimi goblinlere anlatması hoşuma gitmedi ama yarı goblin olduğunu ve kralına karşı sorumlulukları olduğunu kendime hatırlattım. Muhtemelen bu konuda çok fazla seçim şansı yoktu.

Holly, “Tam bir kan eli,” dedi. Sesinde öfkeden çok şüphe vardı. “Bu kadar kırılgan bir yaratıkta olduğuna inanmak zor.”

Jonty, “Gücünden şüphe ediyorsan şapkama bak,” diye homurdandı.

Holly kafasını kaldırdı ama bakışları şapkanın üzerinde uzun süre kalmadı. Bakışlarını bana odakladı, gözlerinde hem seksi hem de saldırgan bir şey vardı. Kanla saçlarımın omuzlarıma ve kollarıma yapıştığının farkındaydım, bir kazadan çıkmış gibi görüldüğüme emindim. Birçok erkek bunu ürkütücü bulabilirdi ama Holly bana sanki iç çamaşırı giymiş ve parfümlere bulanmışım gibi bakıyordu. Bir

erkeğin kâbusu diğerinin fantezisi olabilirdi.

Tedirgin bir biçimde uzandı, sanki Jonty'nin veya benim itiraz etmemden korkuyordu. Biz itiraz etmeyince omzuma dokundu. Sanırım sadece parmaklarını kana bulamak istiyordu ama bana dokunduğu anda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bana doğru eğildi, yarı arzu yarı şiddet içeren bir yüz ifadesine sahipti. "Böyle olmak için ne yapıyorsun, prenses?"

"Ne hissettiğini bilmediğim için sorunu cevaplayamam." Sesim zayıf çıktı. Birlikte seks yapmayı kabul ettiğim erkekler içerisinde beni en çok duraksatanlar Holly ve Ash'ti.

Jonty beni sahiplenir gibi sıkı sıkı kollarında tuttu. Bu, hem iyi hem de kötüydü. Jonty'nin her yeri çok büyüktü. Sadece adamı memnun edip sonrasında hayatta kalamazdım. Kırmızı Şapkalı olduğu için söylemesi zordu, bana sahip çıkmasının sebebi seks değil kan büyüğü de olabilirdi.

Holly elini omzumdan çekti. Parmağındaki kanı bir kâseden süt içen kedi gibi yaladı. Bunu yaparken gözleri kapandı. "Senin kanını çağırıyor," dedi. Bu ses tonu bir savaş alanından çok yatak odasına daha uygundu.

Jonty, "Evet," dedi. Bu tek kelime bunun Jonty için ne kadar çok anlam ifade ettiğini belli ediyordu.

Bir şeyi gözden geçiriyor ama neler olduğunu bilmediğimi itiraf etmek istemiyordum. Sadece bana dokunduğu için Kırmızı Şapkalı'dan neden daha fazla kan geldiği konusunda bir fikrim yoktu. Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Düşmanların kanlarını çağırmamı istiyorsanız beni okçuların yanına götürmeniz gerek," dedim. Ciddi bir ses tonuna büründüm, sanki neler olduğunu biliyor ve başka

şeyleri umursamıyordum.

Holly, “Sen düşmanların kanını çağırırken narin ayaklarının soğuk zemine değmemesi için seni kim tutacak?” diye sordu.

“Ben kendi ayaklarım üzerinde dururum.”

Jonty, “Ben seni tutarım,” dedi.

“Sen bir goblinsin, Jonty. Goblinler kendi aralarında bile spor olsun diye dövüşür, bu yüzden vücudunun bir yerinde mutlaka bir çizik vardır. Bir yaran varsa, küçük bile olsa, ben kanı çağırdığımda senin de kanın akar.”

Holly, “Ben sadece dövüşmüş olmak için dövüşenlerden değilim, etimi başka şeylere saklarım,” dedi. Elindeki kanı beni uyaracak şekilde uzun bir yalayışla bitirdi ama bu görüntü benim için sadece sinir bozucuydu.

“Ben kendi ayaklarım üzerinde dururum,” diye tekrarladım.

Jonty, “Kardeşin senin dikkatini çekmeye çalışıyor,” dedi. Öne adım attı.

Holly tereddüt etti, sanki önümüzde duracaktı ama sonra karar değiştirdi ve kenara çekildi, yanından geçerken Jonty ile konuştu. “Bu gecedен sağ çıkarsan, prenses, benim olacaksın.”

“Pazarlığımızı hâlâ hatırlıyorum, Holly,” dedim.

Daha küçük olan goblin, Jonty’nin uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Bir yetişkinin peşinden koşan çocuk gibiydi, gerçi bu mukayeseyi bilse Holly bana teşekkür etmezdi. “Sesinde isteksizlik var, prenses. Seks böyle olunca daha tatlı olacak.”

Jonty, “Savaşmak üzereyken ona işkence etme,” dedi.

Holly itiraz etmedi, konuyu şimdilik kapattı. “Okçular onları senin için kanatacak ama sen onları indirebileceğimiz kadar zayıflatmalısın,” dedi.

“Benden ne istediğinizi biliyorum.”

“Kendinden çok emin değil gibisin.”

Şüphelerimi dile getirmek istemedim ama karşımızda duran vahşi avdı. Gerçek bir vahşi avdı, perilerin özüydü. Bu yaratıklar kanıyor olabilirdi ama saf büyü gücünden bir şeyi nasıl öldürürdünüz? Bu, eski bir büyüydü, kaos büyüsüydü, ilkel ve korkunçtu. Bu şeyleri nasıl öldürecektik? Ben onların kanını akıtsam bile baltalar ve kılıçlar işe yarar mıydı? Daha önce kimsenin vahşi avın karşısında durup kazandığını duymamıştım.

Tabii ki avcıların yara alınca kanadıklarını da duymamıştım. Bunu Sholto çağırması, benimle bir çift olarak açığa çıkarttığı büyü gücünü kullanmıştı. Benim ölümlü kanım yüzünden mi kanları akıyordu? Ölümlülüğüm, düşmanlarımın iddia ettiği gibi, bulaşıcı mıydı?

Bu mantığı takip edecek olursam tahta oturduğumda *sidhelerin* yaşlanmaya başlaması ve ölmesi gerekti. Ama şimdi benim etim bu avcıları ölümlü kılıyorsa buna minnettardım. Kanayıp ölebileceklerse ölmeleri gerekiyordu. Bu savaşı kazanmalıydık. Ölümlülüğümü bütün perilere yayacak değildim ama bu yaratıklarla paylaşmış olmam büyük bir lütuf olurdu.

21

Oklar karanlık gökyüzünde kara yaralar açtı ve bulutların kaynayan ipeksi siyahlığı içinde gözden kayboldu. Gece soğuşunda okların hedefi bulduğundan emin olmak için çığlıkları bekledik ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Yerdeydim, üzerimde ödünç aldığım trençkot vardı. Holly'nin çıplak ayaklarımın zemine ve soğuğa değmemesi için yere serdiği pelerini üzerindeydim. "Pelerin baltama engel olabiliyor," demişti. Sanki centilmence bir şey yapmaktan çekiniyordu. Sonrasında kardeşi ve diğer savaşçılarla birlikte öne çıkmıştı.

Sadece Jonty ve bir Kırmızı Şapkalı daha yanımdaydı. Geri yanımıza gelen Kırmızı Şapkalılar'ın hepsi -bir düzi-

nesi- yerlerini almadan önce bana dokunmuştu. Ağzlarını garip bir öpücük gibi omzuma koyup Jonty'nin şapkasıyla kanlanan ceketimi öpmüşlerdi. Birinin sivri dişi cekete takılmış ve kumaş yırtılmış, Jonty bir tokat atarak savaşıyı uzaklaştırmıştı. Sonrasında gelenlerle delik büyümüş ve son birkaç Kırmızı Şapkalı'nın dudağı çıplak tenime değmiş, kurumaya başlayan kanın tadına bakmıştı. Kırmızı Şapkalılar'ı ben çağırmamıştım. Jonty çağırmış ve takip edemediğim bir Kelt dilinde bir şeyler söylemişti.

Jonty her ne dediyse yüzlerini bana çevirdiklerinde gözlerinde seks, açlık ve heves karışımı bir bakış belirmişti. Holly'nin gözlerindeki bakış da böyleydi. Bu bakışı anlamıyordum ama anlayacak zamanım da yoktu fakat sırf bu yüzden hepsinin dudaklarını omzuma değdirmesine izin vermek zorunda kalmıştım. Sonrasında ise, Jonty'den benim üzerime akan kana dokunan bütün Kırmızı Şapkalılar'ın kendi başlarına kanamaya başladığını görmüştüm.

İçimden sabırsızca Kırmızı Şapkalılar'a çığlık atmak geliyordu ama bekleyenler sadece onlar değildi. Gelen diğer goblinler de bir yere gitmiyordu. Goblin Kralı Kurag gelmiş olsaydı böyle olmazdı; Ash ve Holly korku uyandıran savaşçılar olsalar da kral değillerdi ve goblinler arasında liderlik sürekli bir mücadele demekti. Goblin toplumu aslında Darwin evriminin en kusursuz halini temsil ediyordu; sadece güçlüler sağ kalır ve en güçlü liderlik ederdi.

Ben emir verecek kadar kraliçeleri olsaydım emrettiğimi yaparlardı ama henüz böyle bir saygı görmüyordum, bu yüzden liderlik etmeye çalışmak anlamsızdı. Ash ve Holly'yi

küçümsemenin bana bir faydası olmazdı. Ayrıca, savaş taktikleri konusunda uzman değildim ve bunu biliyordum. Babam genç yaşta bana güçlü ve zayıf olduğum yönlerimi öğretmişti. *Seni tamamlayan müttetikler bul*, demişti. Gerçek dostluk bir tür sevgiydi ve sevgi güçlü bir şeydi.

Jonty üzerime eğildi. “Kan elini kullan, prenses.”

“Yaraladıklarınızı nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Biz gobliniz,” dedi. Sanki bu cevap her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ağaçların arasında yeşil alev yeniden açığa çıktı, şimdi yakında olduğum için siyah uzantıları görebiliyordum. İtiraz etmedim ve kan elini çağırdım.

Sol elime odaklandım. Bir güç huzmesi çıkmadı veya filmlerdeki gibi bir şey olmadı, sadece sol elimin gücünün işareti veya anahtarı avucumun içindeydi. Ya da belki de boyut kapısı daha doğru bir terim olurdu. Avucumdaki işareti açtım ve gözle görülecek bir şey olmasa da hissedecek çok şey vardı.

Damarlarımdaki kan sanki erimiş metale dönüşmüştü. Kanım gücümle kaynıyordu. Çığlık attım ve elimi bulutlara çevirdim. Yakıcı ve kavurucu gücü yukarıya odakladım. Kör atışı yapan sadece okçular değildi, bunun farkına vardım. Daha önce hiç göremediğim bir hedef üzerinde kan elimi çalıştırmamıştım.

Bir an için güç geri tepti ve son yirmi dört saate aldığım bütün yaralar kanadı. Her küçük yaradan kan fışkırdı ve vücudumla savaştım, büyü gücünün beni yok etmemesi için uğraştım.

Bulutlara yıldırım düştü ve her yer aydınlandı, Lanetliler'in mağarasındaki gibi bir sahneydi ama bu sefer korkmadım. Çok neşeliydim, bir zafer kahkahası attım. Görebiliyordum, artık kanını akıtabilirdim.

Bir an için hedeflerimi gördüm. Nefes alıp verene kadar beyaz, gümüş ve altın renklerdeki uzantılardan kitle gözüme ilişti, daha önceki gibi siyah, gri ve beyaz renklerde değildi. Gücümü yukarıya gönderip "Kana!" diye haykırmadan önce vahşi avın korkunç bir güzelliği olduğunu düşündüm.

Ağaçların üzerine yeşil bir alev çıktı ve ardından yıldırımlar çaktı, güçleri bulutun içinde benimkiyle birleşti. Bulut yansıyan renklerle yeşil bir renge büründü. Kan istedim ve yeşil-sarı parlaklığın içine siyah kanlar fışkırdı.

Işık öldü; gece şimdi öncekinden daha siyahtı. Gece görüşüm ışığa baktığım için mahvolmuştu. Yüzümün sol yanına bir şey damladı, ıslak bir şeydi ama sıcaklık farkı şoku yaşamadım. Sadece iki şey böyle olabilirdi, vücut sıcaklığındaki su ve çok taze kan. Bir savaşçı olsaydım silahımı tehdide doğru çevirir pozisyon alırdım ama korku filmlerinde darbenin nereden geldiğini görmek istemeyen bir karakter gibi başımı yavaşça çevirdim.

Gözüme Kırmızı Şapkalılar'ın en kısa boylusu Bithek ilişti. Sanki birisi kafa derisini kesmişti, yüzü kanlı bir mas-keden ibaretti. Şimdi gözleri bile kanın içinde kalmıştı. Islak bir köpek gibi başını iki yana salladı ve yüzüme biraz daha kan sıçradı. Gözlerimi kapattım ve elimle yüzümü korudum.

Jonty, Bithek'i azarladı. "Kanı boşa harcıyorsun."

Bithek, "Ama çok fazla, gözlerime girmesine engel olamıyorum, bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum," diye kükredi.

Arkama baktım ve diğer korumaların da aynı şekilde kanlandığını gördüm. Hepsine göz gezdirdim. Hepsinin üzeri kanla kaplıydı, ortamı aydınlatan ay ışığı da olsa güneş ışığı da olsa, kanın başlarındaki şapkalardan geldiği belliydi.

Jonty, "Büyün kanı geri getirdi, prenses," dedi.

"Anlamıyorum..."

Son Kırmızı Şapkalı, "Onları bizim için kanat," dedi.

Yüzüne baktım. "İsmi hatırlamıyorum," dedim.

"Bu büyü için seni isimsiz takip ederim, Prenses Meredith. Düşmanlarımızı kanat ve bizi kanlarıyla yıka."

Kırmızı Şapkalılar'a arkamı döndüm. Ne demek istediklerini anlamıyor ve adamlara tam olarak güvenmiyordum. Bu gizemi sonra da çözebilirdim.

Sırtımı dönmüş olsam da Kırmızı Şapkalılar'ı hâlâ hissedebiliyordum. Sanki güçleri benimkine ekleniyor, besleniyordu. Hayır, güçlerimiz birbiri ile besleniyordu, arkamda rahatlatıcı ve enerji verici bir jeneratör gibiydiler.

Bu sıcaklığı ve ağırlığı düşmanlarımızın üzerine saldım. Yeşil alevin ışığı ve yıldırımların parıltısında kanlarını akıttım. Kanlarını akıttım ve Kırmızı Şapkalılar'ın kanla yıkandığının farkındaydım. Bunu hissedebiliyordum. Önümüzde duranlar da kanıyordu.

Bir goblin *sidheleri* bile gururlandıracak bir hızla bu-

lunduğum yere doğru koştu. Benden daha uzun değildi ama benim iki kolum varken goblinin dört tane vardı, yüzü burunsuzdu ve garip bir biçimde yarıda kalmış gibiydi. Dizleri üzerine çöktü ve benimle göz göze gelmedi. İki kolu yerdeydi ve önümde tapınır gibiydi, bunu görmek şaşırtıcıydı çünkü goblinlerde ne kadar alçalırsanız karşınızdakine o kadar saygı göstermiş olurdunuz. Genelde bana bunu kimse yapmazdı. “Ash ve Holly’den bir mesaj,” dedi. “Büyünü daha iyi odakla, prenses, hepimiz kan kaybından ölmeden daha iyi nişan al.”

Şimdi neden önümde bu halde olduğunu anlıyordum –mesaja tepki göstereceğimi düşünmüştü.

“Onlara söyle, elimden geleni yapacağım,” dedim.

Başını öne eğdi ve alnını toprağa vurdu, sonra ayağa kalkıp hızla geldiği yöne koştu. Büyümü geri çektim ve kan elimi kapattım. Hemen keskin bir acı hissettim, sanki damarlarımda kırık camlar dolaşıyordu. Acıyla bir çığlık attım ama büyüyü içimde tuttum.

Bulutun içindeki yaratıkları gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Uzantılar, altın ve gümüş renkte damarları olanlar, beyaz ve saf kaslı güç. Acıyla dizlerim üzerine çöktüm. Jonty bana uzandı ama tısladım. “Hayır, bana dokunma.” Büyü birinin, herhangi birinin kanamasını istiyordu ve bana dokunursa hedef olabilirdi.

Gözlerimi açıp aradığım şeyin resmini zihnimde çizmeye çalıştım. Parıldayan ve kıvranan kitleyi gözlerimin arkasına çizince sol elimi tekrar kaldırdım ve kırık cam acısını görüntüye odakladım. Bir an için acım katlandı ve nefessiz

kaldım, birkaç saniyeliğine acıdan başka bir şey hissetmedim. Sonra acım azaldı ve yeniden nefes aldım... kan elinin başka bir yerde meşgul olduğunu biliyordum.

Gözüme başka bir şey takılmasın diye gözlerimi kapattım. Goblin savaşçılarını görürsem kazayla kanlarını akıtmak istemiyordum. Neyin kanamasını istediğimi biliyordum ve bu şey tepemizdeydi. Kafalarının üzerinde uçan güzel şeyleri düşündüm. Neden ürkütücü olmak zorundaydı? Peri dünyasında bunca güzellik varken neden kâbuslara benzemek zorundaydı?

Tepemde kanat sesleri duydum ve gözlerimi açtım, Ash'in pelerini üzerindeydim ama yere düştüğümü hatırlamıyordum. Tepemizde, çok yakınımızda beyaz kanatlar vardı, uçları Jonty'nin başına değiyordu. Kanatlar kuğulara aitti. Ay ışığının altında kuğular beyaz bir parlılığa bürünmüştü. Yirmiden fazla olmalılardı ama boyunlarında ve omuzlarında gördüklerim gerçek miydi? Altından zincirler ve tasmalar? Bu, olamazdı –bu, efsanelerde vardı.

Düşünceme cevap veren isimsiz Kırmızı Şapkalı oldu. “Boyunlarında zincirler var.”

Sonra kazların vahşi çağrısını duydum. Tepemizde uçtular, kuğuları takip ettiler. Ayağa kalktım, ödünç aldığım trençkotun kenarına takıldım. Jonty beni yakaladı ama zarar görmedi. Kendimi hafıflemiş hissettim, sanki kan eli başka bir şeye dönüşmüştü. Tepemizde kuğular uçmadan önce aklımdan ne geçiyordu? Perilerin güzelliklerinin neden kâbuslara benzediği miydi?

Ardından turnaları gördüm, babamın kuşuydu, sem-

bollerinden biriydi. Turnalar alçaktan uçtu ve kanatlarıyla sanki bize selâm verdi.

Bithek, “Düştüler!” diye bağırdı.

İşaret ettiği yere baktım. Fırtına bulutu yaratıkların büyük bir kısmıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Daha öncesinde kıvranan uzantılardan kitlenin içinde sayıları çok fazlaydı, şimdi ise çok azdılar -belki de on taneden daha azdı- ve biri ağaçların üzerine düşmüştü. Bir tane daha düştü ve bir top güllesi yemiş gibi kırılan ağaç dallarının çatırtısını duydum. Etrafa figürler saçıldı ama uzak oldukları için kim olduklarını bilmiyordum. Doyle güvende miydi? Ya Mistral? Büyü zamanında işe yaramış mıydı?

Kendi kendime itiraf etmeliydim, en çok yaşamasını istediğim Doyle'du. Rhys'i seviyordum ama Doyle gibi değildi. Bunu kabullenmiştim. Kafamın içinde bir ses Doyle ölürse benim içimde de bir şeylerin öleceğini söylüyordu. Beni ve Buz'u arabaya bindirirken Buz'a, “Ben değilsem, sen olmalısın,” demişti. Buz'u da seviyordum ama şimdi bir aydınlanma yaşıyordum. Şimdi kralımı seçebilsem kim olacağını biliyordum.

Seçimi benim yapmayacak olmam çok kötüydü.

Figürler bize doğru yürümeye başladılar ve goblinler korumalarımın geçmesi için kenara çekildi. Uzun boylu ve siyah figürü görünce göğsümdeki basınç azaldı ve ağlamaya başladım. Farkında olmadan öne atıldım. Ayaklarımın altındaki donmuş çimenleri hissetmedim. Kırık dallar ayaklarımı kesince farkına varmadım. Koşmaya başladım ve Kırmızı Şapkalılar da benimle birlikte koştu. Ödünç al-

dığım trençkotu bir elbise gibi kaldırdım ve koşarken ayaklarımın takılmasına engel oldum.

Doyle yalnız değildi, ayaklarının dibinde köpekler, büyük siyah köpekler vardı. Sonra bir öngöründe buna benzer köpeklerle birlikte olduğunu hatırladım, ayağımın altındaki zemin kaydı, gerçek ve öngörü birbirine geçti. Yanıma önce köpekler ulaştı, sıcak kaslı vücutlarının tüylerini bana sürttüler, ben ellerimi uzattım ve sıcak nefeslerini ellerime verdiler. Siyah tüyleri büyüye bulandığı için ellerim karıncalandı.

Köpekler elimin altında kıvrandı, kürk yoğunluğunu kaybetti ve düzeldi, şimdiki daha hafif bir köpekti. Şimdi beyaz ve zarif, parıldayan kırmızı kulakları olan bir yarış köpeğiydi. Diğerinin yüzü yarı kırmızı yarı beyazdı, sanki birisi yüzünün ortasını bir çizgiyle ayırmıştı. Daha önce bu kadar güzel bir yüz görmemiştim.

Sonra Doyle önümde belirdi ve kendimi kollarına attım. Ayaklarımı yerden kesti ve canımı yakana kadar sarıldı. Ama beni sıkı sıkı tutmasını istiyordum. Gerçek olduğunu hissetmeliydim. Yaşadığını bilmeliydim.

Saçlarıma fısıldadı. “Merry, Merry, Merry.”

Doyle’a sarıldım, bir şey söyleyemedim ve ağladım.

22

Herkes hayattaydı, insan polisler bile, gerçi bazıları gördüklerinden sonra delirmişti. Abeloec kupasından polislere içirdi ve büyüğü uykuya daldılar, uyandıklarında gördükleri korkunç şeyleri hatırlamayacaklardı. Büyü her zaman kötü değildi.

Siyah köpekler bir mucizeydi: Kimin dokunduğuna göre değişiyorlardı. Abe'in dokunuşuyla büyük siyah köpekler sıcak bir ateşin başında oturan beyaz tüylü ve kırmızı çizgili peri köpeklerine dönüştü. Mistral'in dokunuşuyla iri İrlanda av köpekleri oldular, bugünküler gibi zayıf değillerdi, Romalıların korktuğu dev köpeklerdi. Bunlar bir atın omurunu ısırarak kırabilecek köpeklerdi. Birinin dokunuşuyla köpeklerden biri yeşil tüylü bir Cu Sith'e dönüş-

tü, köpek Seelie *sithenine* doğru koşmaya başladı. Kralları Taranis köpeği görünce ne düşünecekti? Muhtemelen gücünün kanıtı olarak görecekti.

Kaybedilenlerin geri dönüşüyle çok değer verdiklerim de yanıma geldi. Galen'in ismimi haykırdığını duyunca Doyle'un kollarında başımı yana çevirdim. Karlı tarlada peşinden birileriyle koşuyor, sanki nereye ayak bassa bahar geliyordu. Geriye kalanlar ölü bahçelerde ortadan kaybolanlardı. Nicca yanında kanatlı yarı perilerle belirdi. Amatheon'un saban dövmesi göğsünde neon ışıklar gibi parıltıyordu. Karanlık saçlarında canlı çiçekler olan Hawthorne'yi gördüm. Adair'in saçları alevden bir hale gibiydi, o kadar parlaktı ki bakınca yüzü görünmüyordu. Aisling öten kuşlarla birlikte yürüyordu. Çıplaktı, sadece yüzünü bir peçeyle kapatıyordu.

Gelmeyen tek kişi Onilwyn'di. Bahçede kaldığını düşündüm, sonra uzaktan birinin ismimi haykırdığını duydum. Ardından Onilwyn'in sesi yükseldi. "Hayır, lordum, hayır!"

"Olamaz," diye fısıldadım. Doyle'a baktım, yüzündeki korkuyu gördüm.

Nicca, "Evet," dedi.

Galen dünyada geriye kalan son somut şeymişim gibi bana sarıldı. Doyle bana sarılması için kenara çekildi. Galen, "Benim hatam," diye fısıldadı. "İsteyerek olmadı."

Aisling konuştu ve kuşlar sesinden etkilenmiş gibi şarkılarıyla sesine eşlik etti. "Hepimiz Ölümlülük Holü'nde açığa çıktık."

Rhys, “Orada büyük büyüler işe yaramaz, bu yüzden işkenceyi durdurmak için çaresiz kaldık,” dedi.

Aisling, “Duvarlardan ve zeminden çıktık –ağaçlar ve çiçekler ve parıltıyan mermerler de bizimle birlikte açığa çıktı. Orası sonsuza kadar değişti.”

Galen titredi; ona sıkı sıkı sarıldım. “Canlı canlı gömüldüm,” dedi. “Nefes alamadım, almama gerek yoktu ama vücudum denemeye devam etti. Çığlık atarak zeminden çıktım.” Ben tutarken dizleri üzerine çöktü.

Amatheon, “Kraliçe, Nerys’in halkını canlı canlı duvara yerleştiriyordu,” dedi. “Galen toprak altında uzun süre kaldıktan sonra bunu hoş karşılamadı.”

Galen krize girmiş gibi titredi, sanki bütün kasları vücuduyla mücadele halindeydi, üşüyor gibiydi. Çok fazla güç ve çok fazla korku bir aradaydı.

Adair’in parıltısı gözlerini görebileceğim kadar soldu. “Galen, ‘tutsak yok, duvar yok’, dedi. Duvarlar eridi ve hücrelerde çiçekler açtı. Ne kadar güç kazandığının farkında değildi.”

Uzaktan bir çığlık daha geldi. “Kuzen!”

Doyle, “Galen’in ‘tutsak yok’ demesi Cel’i serbest bıraktı.”

Galen ağlamaya başladı. “Özür dilerim.”

Hawthorne, “Onilwyn ve kraliçenin kendisi -korumalarından bazılarıyla birlikte- Cel’i kontrol altında tutmaya çalışıyor,” dedi. “Yoksa prensese zarar vermek için çoktan burada olurdu.”

Aisling, “İyice delirmiş,” dedi. “Hepimize zarar vermeye

niyetli. Ama özellikle de sana, prenses.”

“Kraliçe bizden Batı Diyarı’na geri dönmemizi istedi. Zamanla Cel’i sakinleştireceğini düşünüyor.” Yıldızların ışığında Hawthorne’nin bundan emin olmadığını gördüm.

Aisling, “Asillerin önünde senin güvenliğini garanti edemeyeceğini söyledi,” dedi.

Hawthorne, “Yapabiliyorsak kaçalım,” dedi.

Ne demek istediğini anladım. Cel şimdi burada saldırırsa bizim Cel’i öldürme hakkımız doğardı. Korumalarım beni korumaya yeminliydi ve Cel şimdi ne güç ne de büyük olarak benim dengimdi. Yalnızken, değildi.”

Doyle, “Kraliçenin ölümünü cezasız bırakacağını bilsem kalın ve savaşın derim,” dedi.

Büyük mastiflerden biri Galen’i dürttü. Galen elini uzattı ve köpek anında değişti. Bir kulağı kırmızı beyaz bir köpeğe dönüştü. Galen’in yüzündeki yaşları yaladı. Galen köpekleri şimdiye kadar fark etmemiş gibi şaşkındı.

Cel’in boğuk ve neredeyse anlaşılmaz sesi geldi. “Merry!” Çığlıkları yarıda kesildi. Sessizlik bağırmasından daha ürkütücüydü ve kalbim göğsümü çekti.

“Ne oldu?” diye seslendim.

Andais son tepeyi aşarak Galen’in ardında bıraktığı çiçekleri takip etti. Yalnızdı, yanında sadece eşi Eamon vardı. Aynı boydaydılar, uzun siyah saçları yoktan var olan rüzgârla dalgalanıyordu. Andais bir Cadılar Bayramı balosuna gider gibi giyinmişti –sanki güzelliğinden korkulması gerekiyordu. Eamon’un giysileri daha ağırbaşlıydı ama siyahtı. Andais’in yanında sadece Eamon ile gelmesi şahit

istemediği anlamına geliyordu. Eamon sırlarını bilen tek kişiydi.

Sormadığımız soruya cevap verir gibi, “Cel bir süre uyuyacak,” dedi.

Galen ayağa kalkmaya çalıştı. Doyle yavaşça önüne geçti. Diğerleri de aynısını yaptı. Bir kısmı arkamızdaki karanlığa göz gezdirdi, sanki kraliçenin ihanetinden korkuyorlardı. Eamon bir süredir yanımda olabilir -hatta Cel'den nefret edebilirdi- ama kraliçeye asla karşı gelmezdi.

Andais ve Eamon silahların menzilinden uzakta durdu. Goblinler, bir araya geldikleri yerden ikiliyi seyretti, sanki hangi tarafta olduklarından emin değillerdi. Goblinleri suçlayamazdım çünkü ben Los Angeles'a geri dönecektim ve goblinler burada kalacaktı. Kralları Kurag'ı yanıma savaşçılar vermeye ikna edebilirdim ama adamlarının benimle sürgüne geleceğini sanmıyordum.

“Meredith, yeğenim, kardeşim Essus'un çocuğu, merhaba.” Beni kendi soyundan gördüğünü belli eden bir selâm vermişti. Beni rahatlatmaya çalışıyordu, belki de durum düşündüğüm kadar kötü değildi.

Beni görebilmesi için öne çıktım ama erkeklerimden çemberi terk etmedim. “Kraliçe Andais, halam, babam Essus'un kardeşi. Merhaba.”

Andais, “Bu akşam Batı Diyarı'na geri dönmelisin, Meredith,” dedi.

“Evet,” dedim.

Andais, erkeklerimin arasında dolaşan köpeklere baktı. Rhys sonunda birinin kendisine dokunmasına izin verdi

ve dokunduğu uzun süredir var olmayan bir teriyer türüne dönüştü. Bazıları beyaz bazıları kırmızı, diğerleri siyah ve ten rengiydi.

Kraliçe köpeklerden birini yanına çağırmak istedi. Büyük mastifler insanların Cehennem Köpekleri dediği şeydi, gerçi Hristiyanlığın tanımladığı şeytanlarla ilgileri olduğu söylenemezdi. Büyük siyah köpekler kraliçenin kostümüne çok uyardı ama hiçbiri kraliçeyi umursamadı. Bu dilek köpekleri, peri köpekleri, Hava ve Karanlık Kraliçesi'nin kendilerine dokunmasını istemiyordu.

Ben yerinde olsaydım karların üzerine çömelir ve köpekleri okşardım ama Andais kimsenin veya hiçbir şeyin önünde diz çökmezdi. Sırtını dikleştirmiş dikiliyordu, etrafındaki karlardan daha soğuktu.

Köpeklerden ikisi gelip bana dokundu ve yanlardan bana çarptı, ikisi de okşanmak istiyordu. Köpekleri okşardım çünkü periler bize dokunulmasını istiyorsa dokunurdu. İpeksi tüylere dokununca kendimi daha iyi hissettim, kendime güvenim arttı, yaşanacaklardan daha az korktum.

"Köpekler, Meredith? Bize atlarımızı veya sürülerimizi geri getiremez miydin?"

"Rüyamda domuzlardı," dedim.

"Köpekler değildi," dedi. Çok ciddiydi, sanki özel bir an yaşamıyordu.

"Köpekleri farklı bir rüyada görmüştüm, o zaman hâlâ Batı Diyarı'ndaydım."

"Gerçek bir öngörüymüş," dedi. Sesi hâlâ duygusuzdu ve biraz küçümser gibiydi.

“Galiba öyle,” dedim. Köpeklerden birinin kulağını okşadım.

“Şimdi gitmelisin, Meredith, bu vahşi büyüğü de yanında götürmelisin.”

“Vahşi büyü kolay kolay ehlileşmez, Andais hala,” dedim. “Gidecek olanları yanımda götürürüm ama bazıları biz konuşurken hâlâ uçuyor.”

Andais, “Kuğuları gördüm,” dedi. “Ama kargalar yok. Sen gerçekten de Seelie’sin.”

“Seelie’ye sorsak aksini söyler,” dedim.

“Git, geldiğin yere geri dön. Korumalarını ve büyüünü de al, beni mahvolmuş oğlumla yalnız bırak.” Cel’in bu akşam benimle dövüşürse öleceğini itiraf etmesi büyük bir şeydi.

“Benimle gelmek isteyen bütün korumaları yanımda götürebiliyorsam giderim,” dedi. Kararlı ve cesur görünmeye çalıştım.

“Mistral’i alamazsın,” dedi.

Mistral’e bakmamak için kendimi zor tuttum, büyük ellerinin dokunuşuyla açığa çıkan büyük köpeklere bakmak istemedim. “Evet,” dedim. “Ölü bahçelerde bana söylediğini hatırlıyorum, Mistral benim olamaz.”

“Benimle tartışmayacak mısınız?” diye sordu.

“İşe yarar mı?” diye karşılık verdim. Sesimde bir parça öfke vardı. Köpekler bacaklarıma biraz daha yaklaştı, bana destek olmaya çalışıyor gibiydiler. Sanki kontrolümü kaybetmemem gerektiğini hatırlatıyorlardı.

“Mistral’i benim yanımdan alıp Batı Diyarı’na götüre-

bilmenin tek yolu hamile kalman. Çocuğun olursa, çocuğun babasını kim olursa olsun yanma alabilirsin.”

“Hamile kalırsam haber veririm,” dedim. Duygusuz bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. Mistral benimle birlikte olduğu için acı çekecekti, kraliçenin yüzünden ve ses tonundan belliydi.

“Artık senden ne isteyeceğimi bilemiyorum, Meredith. Büyün *sithenim*de dolaşiyor, sarayımı neşeli ve parlak bir yere dönüştürüyor. İşkence odamın ortasında bir çiçek bahçesi var.”

“Ne dememi istiyorsun, Andais Hala?”

“Ben perilerin büyüünün yeniden doğmasını istedim ama sen kardeşim gibi değilsin. Bizi insanların önünde dans edip geçit töreni yapan yeni bir Seelie Sarayı’na dönüştüreceksin. Bizi güzel yapacaksın ama bizi farklı kılanı yok edeceksin.”

Erkeklerin arasından bir ses, “Affınıza sığınarak, buna itirazım var,” dedi. Sholto öne çıktı. Dövmesi uzantılardan bir yuvaya tekrar dönüşmüştü, parıldıyordu ve soluk renkliydi, garip bir güzelliği vardı. Bir tür deniz yaratığı gibiydi, denizşakayığı veya denizanası gibiydi. İlk kez fazlalıklarını gururla sergiliyordu. Elinde mızrağı ve bıçağı vardı, sırtını dikleştirmişti. Yanında büyük beyaz bir köpek vardı, üç kafanın da kırmızı çizgileri farklı yerdeydi. Sholto bıçağı tutan eliyle köpeğin başını okşuyordu.

Sholto tekrar konuştu. “Merry bizi güzelleştiriyor, evet, kraliçem. Ama bu güzellik Seelie’nin saray kapısından içeriye alamayacağı kadar garip bir şey.”

Andais, Sholto'ya baktı ve bir anlığında gözlerinde pişmanlık belirdi. Sholto'nun büyüü üzerinde hâlâ aktıftı, bu gece etrafa güç yayıyordu.

“Onunla birlikte olmuşsun,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Nasıldı?”

“Vahşi avı uyandıran bizim birlikte olmamızdı.”

Andais ürperdi, yüzünde beni korkutan bir açlık belirdi. “Harika. Belki de onu bu akşam denemeliyim.”

Sholto tekrar konuştu. “Bir zamanlar, kraliçem, yatağınıza girme düşüncesi beni heyecanlandıırırdı. Ama artık Lanetliler'in Kral Sholto'su, Arada Gezenlerin Lordu, Gölgelelerin Lordu olduğumu biliyorum. Artık hiçbir *sidhe* masasındaki kırıntılarla yetinmem.”

Kraliçe tıslar gibi keskin bir ses çıkarttı. “Sen harika bir sevgili olmalısın, Meredith. Bir kez birlikte olduğun bana yüz çeviriyor.”

Buna verecek güvenli bir cevabım yoktu ve bir şey demedim. Erkeklerimin arasındaydım, etrafımızda köpekler dolaşıyordu. Köpekler -çoğunluğu savaş köpekleriydi- yanımızda olmasaydı daha agresif mi olurdu? Büyüden veya büyüünün aldığı somut formdan korkuyor muydu?

Küçük teriyerlerden biri kükredi ve diğerlerine sinyal verdi. Ulumaya başlayan köpekler korusu tüylerimi diken diken etti. Dokunabildiklerime dokunup sakinleştirmeye çalıştım. Tanrıça bana korumalar göndermişti, bunu şimdi anlıyordum. Tanrıça'ya teşekkür borçluydum.

“Cel'in korumalarından ona bağlılık yemini etmeyenler

–benimle gelebileceklerini söylemiştin,” dedim.

“Lütuflarımın hepsini üzerinden çekemem,” dedi. Öfkesi soğuk havayı titretti.

“Söz verdin,” diye ısrar ettim.

Köpekler kısık sesle kükremeye başladı. Teriyerler havladı. Tam bu sırada vahşi avın kaybolmadığını, sadece şekil değiştirdiğini anladım. Bunlar vahşi avın av köpekleriydi. Kış gecelerinde yemin bozanları kovalayanlar bunlardı.

Andais, “Beni nasıl tehdit edersin!” diye bağırdı. Eamon koluna dokundu. Andais kolunu çekti ama sarsılmış gibiydi. Vahşi av görkemli bir gücün eseri idi. Avcı olursanız ölene kadar av bitmezdi.

“Ben avcı olduğumu sanmıyorum,” dedim.

“Yemin bozmak için kötü bir gece, Kraliçe Andais.” Doyle’un pes sesi sanki havada asılı kaldı, kelimeleri sanki soğuk kış havasından daha fazla ağırlığa sahipti.

“Sen avcı mısın, Karanlık? Yeminimi bozarsam beni cezalandırır mısın?”

“Bu vahşi büyü, Majesteleri, içinizi doldurursa çok fazla seçim şansınız kalmaz. Büyünün aleti olursunuz ve sizi sonuna kadar kullanır.”

“Büyü kullanılacak bir araçtır, seni ele geçirmesine izin verdiğin bir kuvvet değildir.”

“Nasıl isterseniz, Kraliçe Andais, ama bence bu köpekleri bu akşam test etmeyin.” Doyle sanki sadece köpeklerden bahsetmiyordu.

Andais başka seçeneği olmadığı için boyun eğdiğini belli eden bir ses tonuyla, “Sözüme sadık kalacağım,” dedi.

Hiçbir konuda, küçük veya büyük, kaybettiğini zarif bir biçimde kabul etmeyen biriydi. “Ama şimdi, hemen, burayı terk etmelisin.”

“Diğer korumalarım haberi göndermem gerek,” dedim.

Sholto, “Seninle gelmek isteyenlerin hepsini ben getiririm, Meredith,” dedi.

Kafamı çevirdim, yüzünde rahatlatıcı bir ifade ve daha önce var olmayan bir güç vardı. Deformasyonu açıktaydı; karşımda dikiliyordu. Şimdi özlediği bir uzvu geri dönmüş gibiydi, geri gelenler Sholto’nun doğal bir parçasıydı. Kaybedince kendisi için ne kadar değerli olduklarını mı anlamıştı? Belki. Aydınlanan Sholto’ydu, ben değildim.

Andais, “Onun yanındasın,” dedi.

“Ben Lanetliler’in Kralı’yım, bir yeminin yerine getirildiğini göreceğim. Unutmayın, Kraliçe Andais, bu akşama kadar Lanetliler peri diyarında geriye kalan tek vahşi avdı. Ve ben Lanetliler’in avcısıyım.”

Sholto tehditkâr bir biçimde öne adım attı ama Eamon kraliçeyi geri çekti. Kulağına telaşla bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini duyamadım ama kraliçenin gerginliği azaldı, kendisini Eamon’a yasladı. Karşısındakiler dostu olmasa bile Eamon’dan destek aldığını herkese gösterdi, kendisine sarılmasına izin verdi.

“Git, Meredith, senin olan ne varsa yanına al ve git.” Sesi şimdi duygusuzdu, yüzeyin hemen altında fokurdayan öfkesinden eser yoktu.

Rhys, “Majesteleri,” dedi. “İnsan havaalanına böyle gidemeyiz.” Kaç korumanın çıplak ve kanlı olduğunu işaret

etti. Ayağının dibindeki teriyerler mutlu mutlu havladı, sanki onlar ne demek istediğini anlamıştı.

Sholto yeniden konuştu. “Sizi Batı Denizi’nin kıyısına götürürüm, daha önce Los Angeles’ta Meredith’i avlarken Lanetliler’i yanıma alıp yaptığım gibi.”

Yüzüne baktım ve başımı iki yana salladım. “Ben uçağa bindiğini sanıyordum.”

Neşeli bir kahkaha attı. “Lanetliler’in karanlık kralını bir insan uçağında şarabını yudumlayıp hosteslere kur yaparken mi hayal ettin?”

Ben de güldüm. “Tam olarak öyle değil. Siz Lanetliler’siniz –yanıma nasıl geldiğinizi çok fazla düşünmedim.”

“Toprağın ormana değdiği yerin sınırında yürürüm. Arada bir yerdir, ne tarladır ne ormandır. Ben yürürüm ve siz de beni takip edersiniz, Batı Denizi’nin kıyısına kadar gider, sahile değdiği yere ulaşırız. Ben arada gezinenlerin lorduyum, Meredith.”

Rhys, “Hiçbir asilin bu kadar uzağa gidebileceğini sanmıyorum,” dedi.

“Ben Lanetliler’in Kralı’yım, Cromm Cruach, perilerin vahşi avının efendisiyim. Benim de güçlerim var.”

Kraliçe, “Kesinlikle,” dedi. “Güçlerini kullan, Gölgedölü, bunları gözümün önünden götür.” *Sidhelerin* Sholto’nun arkasından söylediği takma ismi kullanmıştı ama daha önce bunu yüzüne söylediğini hiç görmemiştim.

“Bu akşam beni aşağılaman beni etkilemez çünkü harika şeyler gördüm.” Kemikten silahları görmemiş olabi-

lir diye havaya kaldırdı. “Elimde halkımın kemikleri var. Değerlerini biliyorum.”

Daha yakın olsaydım Sholto’ya sarılırdım. Gerçi böylesi daha iyiydi çünkü güç gösterisini berbat ederdim ama baş başa kaldığımızda Sholto’ya sarılacağıma dair kendi kendime söz verdim. Sonunda kendine değer verdiğini görmek güzeldi.

Buzun kırılmasına benzer bir ses duydum. “Buz,” dedim. “Onu geride bırakamayız.”

Doyle, “FBI onu hastaneye götürmedi mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum.” Karlara göz gezdirdim. Bir şey göremedim ama... hareket etmeye başladım ve köpekler benimle geldi. Karların üzerinde koşarken ilk kez ayaklarımın acıdığını hissettim. Bunu umursamadım ve hızlandım. Zaman ve mekân anlamını yitirdi –sanki daha önce *sithen*in dışında hiç anlamları yoktu. Bir an için diğerlerinin yanındaydım, bir saniye sonra kilometrelerce ötede yolun yanındaki bir tarladaydım. İkiz köpekler benimleydi ve yarım düzine kadar da siyah mastif vardı.

Buz karların üzerinde hareketsizdi; sanki köpeklerin kendisini kokladığını veya elini yaladığını hissetmiyordu. Altındaki karlar kana bulanmıştı ve gözleri kapalıydı. Yüzü soğuktu. Dudaklarımı dudaklarına indirdim ve ismini fısıldadım. “Buz, lütfen, lütfen, beni bırakma.”

Titredi ve hırıltıyla nefes verdi. Ölüm sanki tersine dönmüştü. Gözlerini araladı ve bana uzanmak istedi ama eli çok zayıftı ve karların üzerine düştü. Elini yüzüme doğru kaldırdım. Tenimle ısırması için sıkı sıkı kavradım.

Bir ıgık attım ve Buz sesini buldu. “Soğuk beni öldüremez,” diye fısıldadı.

“Ah, Buz,” dedim.

Diğeri elini kaldırıp yüzümdeki yaşlara dokundu. “Benim için ağlama, Merry. Beni seviyorsun, duydum. Gidiyordum ama sesini duydum. Beni seviyorsan gidemem.”

Başını kucağıma koydum ve ağladım. Tutmadığım eliyle köpeklerden birinin tüylerini okşadı. Köpek gerindi, büyüdü ve tüyleri beyazlaştı. Şimdi yanımızda parıltıyan beyaz bir geyik vardı. Çobanpüskülünden bir tasmaı olduğu gördüm, canlanmış bir Paskalya kartına benziyordu. Karların üzerinde yürüdü ve sonra hızla koşmaya başladı, gözden kayboldu.

Buz, “Bu akşam ortalıkta nasıl bir büyü dolaşıyor?,” diye fısıldadı.

“Seni eve götüreceğ büyü.” Doyle arkamızdaydı. Karların üzerinde diz çöktü ve Buz’un elini tuttu. “Bir dahaki sefere seni hastaneye gönderdiğimde git.”

Buz hafifçe gülümsedi. “Onu yalnız bırakamazdım.”

Doyle çok mantıklı bir şey söylemiş gibi başıyla onayladı.

Rhys, “Büyünün sabaha kadar kalacağını sanmıyorum,” dedi. Hepsi yanımızdaydı, sadece Mistral yoktu. Mistral sanırım kraliçe ile gitmişti. Vedalaşacak vaktim olmamıştı.

Rhys, “Ama bu akşam,” dedi. “Ben Cromm Cruach’ım ve yardım edebilirim.” Buz’un diğeri yanına eğildi ve elini giysisinin kanla karardığı yerin üzerine koydu.

Rhys şimdi beyaz ışıktan yapılmış gibiydi ve sadece elle-

ri değil her yeri parılıyordu. Saçları kendi rüzgârıyla dalgalandı. Buz'un vücudu yukarı kalktı, başı kucagımı terk etti ve ellerimizi bıraktı. Sonra tekrar kendini Doyle'a ve bana bıraktı, sesini bulduğu zaman hafifçe inledi. "Acıdı."

Rhys, "Özür dilerim," dedi. "Ama ben gerçek bir iyileştirici değilim. Gücümde ölümden çok fazla şey olduğu için acısız olamaz."

Buz kendi omzuna ve göğsüne dokundu, ellerini Doyle'dan ve benden çekti. "Sen iyileştirici değilsen neden iyileşmiş gibi hissediyorum?"

Rhys, "Eski büyü," dedi. "Sabah ışığında gidecek."

Doyle, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Kafamın içindeki tanrının sesi öyle diyor."

Bunu kimse sorgulamadı. Hepimiz doğru olduğunu kabul ettik.

Sholto bizi orman ile tarlanın sınırına götürdü. Köpekler yanıımızdaydı, kendi efendilerini kendileri seçtiler, diğerleri kimseye ait olmadığını belli etti. Aramızdan seçim yapanlar Sholto'yu takip etti ama siyah köpeklerin geri kalanı geride kaldı ve gözden kaybolmaya başladı, sanki bizim hayal ettiğimiz varlıklardı ve gerçek değillerdi. Yanımdaki köpek gerçek olduğunu belli etmek ister gibi bacağıma çarptı.

Köpeklerin bizimle kalıp kalmayacağını bilmiyordum ama bu akşam büyümlü olarak bize ihtiyacımız olanı veriyorlardı. Galen'in etrafı köpeklerle çevriliydi, zarif görümlü gri av köpekleri ve daha küçük üç köpek ayakları dibinde dolaşıyordu. Köpeklere baktıkça gülümsedi ve yüzündeki gölgeler silindi. Doyle siyah köpeklerden bir çemberin or-

tasındaydı, köpekler annelerinin etrafında dolaşan yavrular gibi mutluydu. Teriyerler kürklü bir ordu gibi Rhys'i takip ediyordu. Buz elimi gri av köpeklerinden en küçüğünün sırtına götürdü. Yanında köpeği yoktu, beyaz geyik gecenin karanlığında gözden kaybolmuştu. Ama elimi tutarak yeterince rahatlıyordu.

Hava sıcaktı ve Buz'un yüzünden kaçırdığım bakışlarımı Sholto'ya çevirdim. Sholto kumların üzerinde yürüyordu. Bir saniye önce karla kaplı tarladaydık, bir saniye sonra ayaklarımın dibinde kumlar vardı. Çıplak ayaklarıma su değdi ve tuz yakınca ayaklarımın kanadığını anladım.

Küçük bir ses çıkartmış olmalıydım çünkü Buz beni kücağına aldı. İtiraz ettim ama işe yaramadı. Gri av köpekleri yanında kaldı ve etrafımızda dans etti, bir kısmı okyanustan korkuyor, bir kısmı ise bana dokunamadıkları için huzursuz oluyordu.

Sholto bizi kuru toprağa doğru götürdü. Üç kafalı köpek ve kemikten silahlar kaybolmuştu ama kadehin benden gidişi gibi olduklarına emindim. Gerçek büyü kaybolmaz veya çalınamazdı, sadece bir süreliğine yok olurdu.

Karanlıktı, günün ağarmasına saatler vardı. Yakındaki otoyoldan gelen araba seslerini duydum. Tepeler bizi gizliyordu ama gün ağarınca bu durum değişecekti. Sörfçüler ve balıkçılar denize inecekti, bu yüzden hemen gitmemiz gerekiyordu.

Sholto, "Görünüştünüzü gizlemek için cazibe büyüsi kullanın," dedi. "Ben taksileri çağırdım. Birazdan burada olurlar."

“Los Angeles’ta bu saatte taksi bulmanı sağlayan hangi güç?”

“Ben Arada Gezinenlerin Lordu’yum, Merry. Taksiler de sürekli bir yerden diğerine gider.”

Çok mantıklıydı ama yine de gülümsedim. Sholto’ya uzandım ve Buz buna izin verdi ama bana değen Sholto’nun kolları olmadı. Kalın kaslı uzantılar vücuduma dolandı, küçük olanlar bacaklarımın üzerinde dans etti, ödünç aldığım trençkotun içine girdi.

“Bir dahaki sefer yatağına girdiğimde yarım adam olmayacağım.”

Bir öpücük verdim ve dudaklarına fısıldadım. “O zaman yarım adamsan, Kral Sholto, görkemli halini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Yine bir kahkaha attı, Lanetliler’in ölü bahçesine kuşların şarkılarını getiren kahkahasıydı. Burada kimsenin cevap vermeyeceğini düşündüm ama dalgaların sesleri üzerinden kuşların sesleri teker teker gelmeye başladı, sanki karanlıkta mutlu bir kutlama yapıyorlardı. Bir alaycıkuş Sholto’nun kahkahası için şarkı söylüyordu.

Alaycıkuşun şarkısı üzerimize akarken Batı Denizi’nin kıyısında dikildik, sanki duyduğumuz şey mutluluğun sesiydi.

Sholto beni öptü, sert ve kusursuz bir öpücüktü, beni nefessiz bıraktı. Sonra beni geri verdi ama Buz’a değil Doyle’a uzattı. “Sizinle sürgüne gelmek isteyen korumaları da getireceğim.”

Doyle beni kucağına alırken, “Kraliçeye dikkat et,” dedi.

Sholto başıyla onayladı. “Ederim.” Geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Ortadan kaybolmadan önce yanındaki köpeğin beyaz parıltısını gördüm.

Rhys, “Herkes cazibe büyüsünün çıplak ve kanlı olduğumuz gerçeğini gizleyeceğini hatırlasın,” dedi. “Kullanacak büyü gücü olmayan büyüü yapan birinin yanında dursun.”

“Peki, öğretmenim,” dedim.

Bana bakıp sıırıttı. “Tek dokunuşumla öldürebiliyorum, bu akşam ellerimle iyileştirebiliyorum. Ama lanet olsun, bu kadar taksiyi bu saatte çağırmak –bu, gerçekten etkileyici bir güç.”

Gülerek bekleyen taksilere doğru yürümeye başladık. Sürücüler hiçliğin ortasında bizi buldukları için şaşkıındı, boş sahilin kıyısında bekliyorlardı. Fakat bizi almayı kabul ettiler.

Taksilere Maeve Reed’in Holmby Hills’teki evinin adresini verdik ve yola çıktılar. Köpeklerden rahatsız olmadılar. İşte, bu gerçek bir büyüydü.